

Hai Mổ

Cửa thị giao dịch

Nhiều tác giả

truyenngan.com.vn tuyển chọn

HAI MẶT CỦA THỜI GIAN

—★—

Tác giả: **Nhiều tác giả**

Thể loại: **Truyện ngắn**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Đóng gói: **nguyenthao-cuibap**

nguồn text: **Waka - 23/07/2018**

—★—

ebook©vctvegroup

1. Hai Mặt Của Thời Gian

Hãy tin vào điều kỳ diệu của thời gian, còn nếu không, hãy tin vào sự phôi phai theo thời gian...

11:17 p.m

Minh khóc òa trong điện thoại. Cuối cùng thì cái ngày tăm tối nhất của cuộc đời đã hai mươi năm của cô cũng đến, tàn nhẫn kéo cô xuống vũng bùn đen lạnh lẽo. Ở bên kia đầu dây, Phong ngập ngừng. Anh đang đau đớn, hay đang mong chờ cuộc gọi này sớm kết thúc?

- Phong, em hỏi anh một câu cuối cùng thôi, em muốn tình yêu hai năm qua của chúng ta cho em một bài học cụ thể. Anh có muốn khuyên nhủ hay dặn dò điều gì không? Coi như để em rút kinh nghiệm cho những lần yêu tiếp theo. - Minh gạt nước mắt, cố thốt ra một câu nói đùa, nhưng hình như chính cô đang tự xé lòng mình làm trăm mảnh. Không yêu anh nữa, cô đâu còn thiết tha với ai...

- Em là một cô gái mạnh mẽ Minh à, trong lúc này, anh chẳng muốn đưa ra lời khuyên dạy gì cả. Dù ngày xưa anh mắng em nhiều thế nào, muốn em sửa đủ thứ, nhưng chưa bao giờ anh coi đó là khuyết điểm cả. Em rồi sẽ tìm thấy một người xứng đáng với mình hơn anh.

Minh cắn môi để tiếng nấc không len lỏi vào loa điện thoại, dù cho màn hình máy giờ đã đầm nước. “Ngày xưa” ư, sao hai từ này nghe anh nói ra mà dường như có hàng vạn mũi dao lao thẳng vào tim cô, đau xót và mặn đắng.

- Anh dập máy đi, chúc anh ngủ ngon. Mà anh ơi, em yêu anh, yêu nhiều và mãi mãi.

11:25 p.m

Phong thần thờ, cảm thấy không khí lạnh ngắt như bọc lấy cơ thể mình, thậm chí còn khiến anh không thể cử động, dù chỉ là đưa tay lên xem mình có rơi nước mắt hay không. Ừ, không được khóc, không thể, chẳng phải chính anh đã kết thúc tình yêu này hay sao, đã nói những lời cuối cùng già biệt một tình yêu thuần khiết, vậy anh có quyền gì mà nức nở thương tiếc nó? Phải, đó là quyết định của anh, anh không hối hận, không được quyền hối hận.

Nhưng, sao đến lời cuối cùng, em vẫn nói yêu anh hả Minh? Anh phải sống thế nào khi câu nói ấy cứ ong ong đầy ám ảnh trong đầu anh?

Nửa năm sau...

7:21 a.m

Minh choàng tỉnh giấc, cảm thấy bả vai và cánh tay phải đau nhức dữ dội, cô chắc mình đã trải qua một giấc ngủ vật vã lắm, nhưng rồi bỗng phì cười khi tự tưởng tượng mình giống Tôn Ngộ Không đang bị núi đè. Cô với tay tìm điện thoại, không có cuộc gọi nhờ nào, thật may mắn. Cô vặn người sang trái, khẽ chạm vào chiếc đồng hồ quả quýt để sát bên gối, mỉm cười thầm nói: “Chúc chị may mắn đi em”, rồi cất chiếc đồng hồ vào túi xách mang đi.

Nhanh quá, cô đã là sinh viên năm cuối, chỉ trải qua một mùa hè nữa thôi là bị đá văng khỏi trường đại học rồi. Cái cảm giác lưu luyến mỗi khi nhìn thấy các lớp khác dần dần mặc áo cử nhân chụp kỷ yếu, những cô cậu sinh viên mới vào trường với ánh mắt còn đầy nhiệt tình và háo hức, ngay cả màu nắng vàng ruộm như mật ong đậu trên chiếc ghế đá quen thuộc mà ngày nào cô cũng ngồi để chờ tiếng chuông vào học... tất cả khiến cô thấy rùng mình run rẩy.

Thời gian sao chẳng đợi ai thế, cuộc đời cứ phải đổi thay xoay vần vậy hay sao, đến ngay cả người cô yêu thương nhất cũng không còn ở bên cạnh

nữa...

Lại nghĩ ngợi vẫn vơ rời, Minh lắc đầu thật mạnh, tựa như có thể dùng lực cơ học này để đá bay những ngư ngẩn trong tâm trí.

Hôm nay, khoa của Minh tổ chức sự kiện lễ hội thường niên, cô vẫn nằm trong thành phần Ban tổ chức và Đạo diễn cánh trái như mọi năm. Chỉ có một khác biệt rằng, chương trình này cô có bốn phút lên sân khấu diễn hài. Bốn phút ngắn ngủi nhưng sẽ là bốn phút huy hoàng nhất trong cuộc đời Minh - bốn phút bước ra khỏi vị trí hậu cần, đứng rạng rỡ dưới ánh đèn chói lóa.

8:00 a.m

Phong bước vào văn phòng, vẫn tác phong đúng giờ như mọi ngày. Chưa có ai đến cả, sau Tết ai cũng có vẻ rệu rã. Bản thân anh cũng vậy, những ngày này, phố xá thường bị mưa phùn tưới tắm, khiến không gian nhuốm màu lạnh lẽo sũng nước. Anh thường liên tưởng đến hình ảnh một cô gái đang khóc, hàng mi ướt đầm và đôi mắt đỏ hoe, hai má ửng hồng nóng ran. Có phải anh đang nghĩ tới...?

Phong lắc đầu thật mạnh, tựa như tin rằng có thể dùng động tác này ghìm nỗi nhớ trong lòng xuống. Nhưng để làm gì chứ, có ngày nào anh không quay quắt với cảm xúc này đâu?

Anh giờ lịch công tác, hôm nay là ngày thứ Hai đầu tiên của tháng Ba, chẳng phải ngày này năm trước và cả năm trước nữa, anh đang có mặt tại trường Minh hay sao? Phải, là lễ hội thường niên mà khoa cô tổ chức. Năm trước nữa anh đến, cô ra tận cổng đón anh, kéo anh tham quan trường rồi tíu tít giới thiệu như một hướng dẫn viên chuyên nghiệp, còn dặn anh ngồi thật “ngoan” để cô yên tâm lên làm đạo diễn sân khấu. Giờ này, Minh có đang bận rộn như mọi năm không?

Tiếng chuông điện thoại reo lên.

- Hôm nay rảnh không Phong, tối theo bố đi gặp mặt gia đình bên kia nhé. - Tiếng bố vang vọng.

Anh cười đau khổ, chút may mắn ý định “khách không mời vẫn đến” vừa le lói, bỗng chốc bị dập tắt không thương tiếc.

3:00 p.m

Minh lưỡng lự mãi, chính cô cũng ngạc nhiên với tâm trạng giằng co này của mình. Cô và Phong đã không liên lạc từ ngày chia tay tới giờ, sao bỗng dưng hôm nay cô lại thèm gọi điện thoại hay nhắn một tin cho anh đến vậy? Những ký ức màu nhiệm ngày xưa ào ạt trở về bên cô, tưởng chừng chỉ cần xoay lưng, giơ tay ra là có thể chạm vào.

Ngày ấy, cô hồi hộp cho chương trình chuẩn bị diễn ra một, thì háo hức đợi anh đến xem những cố gắng, nỗ lực của khoa cô mười. Trong mắt cô, anh là một người rất giỏi, có thể nói là “siêu việt” - nhân viên kinh doanh xuất sắc, đạo diễn của các chương trình tổng kết cuối năm kiêm vị trí MC cho mọi ngày hội hè của công ty. Những chương trình văn nghệ sinh viên như thế này đâu còn xa lạ gì đối với một người như anh. Cô biết thế nhưng vẫn luôn muốn mời anh đến tham gia để sống lại những ngày tháng sinh viên trẻ trung đầy nhiệt huyết. Để rồi lần nào đến, anh cũng hỏi: - Tại sao em luôn đứng sau cánh gà, sao không tự tin lên sân khấu biểu diễn?

Năm nay, em sẽ biểu diễn trước rất đông khán giả, còn anh đang ở đâu?

Cô thoáng nghĩ tới hành động sẽ gọi điện hỏi thăm, và rồi lại mời anh đến trường xem lễ hội. Có nên không? Chỉ là một đêm hội thôi mà. Anh có từ chối không? Anh vẫn luôn thích ngắm lại quãng đời sinh viên đẹp đẽ của mình mà...

Nhưng cô với anh còn là gì của nhau nữa đâu?

Suy nghĩ mạo hiểm vừa le lói, cô đành cay đắng vui dập không thương tiếc.

7:00 p.m

Phong đưa bố đến nhà hàng theo lịch hẹn. Trên đường đi, bố cứ nhắc mãi: - Không được tỏ ra bất lịch sự, không vui con nhé. Sớm muộn thì tương lai của con cũng sẽ gắn bó với gia đình ấy.

Phong cười buồn, im lặng chẳng nói gì. Rốt cuộc, anh nghe theo lời bố và quyết định thế này có thực sự tốt cho tất cả không, cho bố mẹ, cho anh? Nhưng còn Minh thì sao?

Kim phút nhích dần đến con số Sáu, gia đình bên kia vẫn chưa xuất hiện. Anh còn nhớ giờ này năm ngoái, anh đang đi công tác xa nhà, giữa đường về phải xuống xe bắt taxi đến thẳng trường Minh. Chương trình bắt đầu từ bảy giờ ba mươi phút, mà một tiếng sau anh mới có mặt. Cả hội trường đông nghịt, anh phải đứng xem, rồi khi kết thúc đêm hội, tất cả lực tực kéo nhau ra về, anh tìm một chỗ ngồi đợi Minh, lúc đó mới thấy cô lò dò ra sân khấu để... dọn dẹp.

Cô gái của anh luôn chỉ biết khuất sau hậu trường, làm những công việc thầm lặng.

Năm nay là năm học cuối của Minh, cô đang làm gì ở đó? Đó là chương trình cuối cùng của cô ở trường đại học, những năm sau, cô sẽ giã biệt để bước vào cánh cửa cuộc đời, đầy thử thách và khó khăn.

Chẳng phải đó cũng là lúc anh thực sự không bao giờ có thể biết cô đang ở đâu nữa hay sao? Nếu muốn nhìn thấy cô, anh phải tìm bằng cách nào?

Anh vội vàng đứng dậy, lao vội ra cửa, tức thì bố nắm chặt cổ tay anh, giọng đầy ngạc nhiên: - Con đi đâu đấy, định làm gì?

- Bố, chỉ một lần này, bố hãy để con làm theo ý mình. Rồi sau đó, chắc chắn con sẽ nghe lời bố. - Anh đã không còn biết gì nữa, tâm trí chỉ hoàn toàn hướng về cô gái ấy, người mà anh yêu thương nhất trên đời.

10:30 p.m

Đêm hội thành công rực rỡ, tiết mục hài của lớp cô ra sân khấu mang đến cho khán giả những tràng cười dữ dội. Họ cổ vũ hò hét nhiệt tình khiến Minh diễn càng lúc càng hăng hái. Chương trình kết thúc bằng ca khúc Cảm ơn tình yêu như một lời chia tay khóa sinh viên chuẩn bị ra trường như Minh. Ban tổ chức và dàn diễn viên nắm tay nhau hát trên sân khấu. Rất nhiều bạn bè cô không kìm được cảm xúc, họ ôm nhau khóc khi cảm giác chuẩn bị rời xa mái trường bốn năm gần bó đã phả những luồng hơi thở gấp gáp đầy bịn rịn.

Minh không khóc, cô biết, những cảm xúc quyến luyến, xúc động nhất, cô sẽ chỉ giữ cho riêng mình. Để đến khi bản thân cô độc chìm khuất trong

bóng tối, có lẽ nước mắt sẽ trào ra ngay khi đang mỉm cười nhớ về bốn năm sinh viên đầy sức sống.

Có tiếng chuông điện thoại, là Hoàng, cậu bạn học từ hồi cấp ba. Sau khi nghe cô kể về chương trình lễ hội này, Hoàng đã rất hứng thú, liền xin Minh vé đến xem. - Tao đi cùng bạn, nhưng muộn quá bọn nó lục tục kéo nhau về hết rồi. Mà đã có ai đưa về chưa, hay để tao đèo về cho?

Minh thở phào nhẹ nhõm, chương trình kết thúc muộn thế này, cô định qua nhà bạn gần trường ngủ nhờ một đêm, nay như người suýt chết vớ được cọc, không ngần ngại mà đồng ý ngay.

Anh Phong, anh đang ở đâu, giờ này năm ngoái anh còn đưa em về, mắng em sao lại mặc phong phanh thế, và còn nói rằng nếu lần sau không mặc ấm, anh sẽ không đến đón nữa cơ mà. Em mặc ấm rồi, anh đang ở đâu? Năm nay em đã dũng cảm lên sân khấu biểu diễn, sao lại không có anh đến xem?

10:40 p.m

“Minh đã lên diễn một tiết mục rất đặc biệt trên sân khấu, và cũng như mọi lần, cô ấy lại ở lại đến phút cuối để dọn dẹp”, Phong tự nhủ. Anh cứ tưởng từ hôm chia tay đến mãi mãi về sau, sẽ không bao giờ đủ dũng khí để gặp lại Minh nữa. Nếu gặp cô, tình yêu cố dồn nén trong anh bấy lâu nay sẽ lại trào dâng, liệu anh có thay đổi quyết định của mình, có khiến bố mẹ đau lòng không?

Mẹ anh đang bước vào đợt xạ trị lần thứ tư, mái tóc dài đã rụng lả tả. Từ một gia đình khá giả, cả nhà anh đã phải bán tất cả đồ đạc quý giá để có tiền cho mẹ chữa bệnh. Cách đây nửa năm, khi biết bệnh tình của mẹ quá nặng, y học trong nước chưa đủ công nghệ để chữa khỏi, bố đã kéo anh ra một góc, nghẹn ngào nói: - Phong, bố xin con hãy cứu lấy mẹ. Ông giám đốc bệnh viện này là bạn học cũ của mẹ, từ lâu con gái ông ấy đã yêu con. Bố xin con hãy vì mẹ mà lấy cô ấy, ông giám đốc đã hứa là sẽ tạo điều kiện đưa mẹ ra nước ngoài để chữa trị. Chỉ có cách này mới cứu được mẹ con thôi, bố xin con...

Nước mắt lăn chã rơi, bố từ từ gục xuống, níu lấy chân Phong. Anh đứng sững, những ước mơ về tương lai, về hạnh phúc dường như đã tan biến trong màu trắng lạnh lẽo của bệnh viện, bỏ anh trôi về nơi xa lắm...

Phong thần thờ ngoài cổng trường quan sát những người còn lại ra về. Mọi năm anh đều đến đón Minh, năm nay cô sẽ về bằng cách nào, có mặc ấm không? Năm ngoái, anh đã tặng cô một chiếc đồng hồ quả quýt, anh muốn nhắn nhủ cô rằng, đừng bao giờ về nhà muộn nếu người đưa đón cô không phải là anh. Thời gian, sao thời gian trôi qua lạnh lùng tàn khốc vậy...

Minh đang chạy ra cổng, khuôn mặt hốt hải mệt mỏi. Không kìm lòng được, anh định gọi tên cô, nói những lời cuối cùng trước khi gia đình anh cùng cả gia đình bên kia sang nước ngoài chữa bệnh cho mẹ. Nhưng rồi, tiếng gọi của anh nghẹn lại trên đầu môi...

Minh chạy về phía một người con trai, chắc bằng tuổi cô, nở nụ cười vui vẻ và ngồi lên xe của cậu ấy. Trong giây phút này, Phong không biết mình thực sự đang nghĩ gì. Có một chút trong tâm khảm nói anh hãy yên tâm, Minh đã tìm được một ai đó bao bọc mà không còn phải đau buồn vì anh nữa. Nhưng sâu trong trái tim, lại có tiếng khóc nào đó náo nức nhắc anh, người con gái mà anh rất yêu, đã mãi mãi rời xa...

Trong túi xách của Minh, chiếc đồng hồ vẫn chạy êm đềm. Thời gian trôi không ngừng nghỉ, báo hiệu những điều vẫn đang từng ngày từng giờ thay đổi. Minh còn yêu anh, sẽ mãi yêu anh, nhưng biết đâu vào ngày mới nào đó, cô lại có thể nhìn thấy mình bình yên trong ánh mắt của một người khác... Hãy tin vào sự kỳ diệu của thời gian...

Phong trở về nhà, đã sẵn sàng đón nhận gương mặt không hài lòng của bố. Anh chấp nhận, dầu sao đây cũng là lần cuối anh tự cho phép mình sống với tình yêu và trái tim thật thà.

Từ nay về sau, anh sẽ là con người của gia đình. Còn Minh, cô ấy sẽ ổn thôi, cô ấy từng đau khổ, nhưng rồi thời gian sẽ khiến tất cả chúng ta bình

tâm trở lại, Minh cũng đã tìm thấy hạnh phúc thực sự là của mình.

Hãy tin vào điều kỳ diệu của thời gian, còn nếu không, hãy tin vào sự
phôi phai theo thời gian...

Bích Hiền

2. Chia Tay Và Quay Lại

“Xin lỗi, chịu đựng không phải nghề của tớ. Chia tay đi. Ok?”

“Không phải lắm chuyện, bây giờ định thế nào?” “Không đùa đâu. Chia tay. Đừng tưởng chỉ mình mới có tự trọng, chỉ mình mới xứng đáng để người khác phải lụy như thế.”

Nó tên Huấn, mười bảy tuổi, thấp - nếu không muốn nói là lùn tịt, mắt một mí, mũi tẹt, thể thao ổn - thực tế thì môn gì cũng biết và dừng ở mức tạm được. Cái vị trí trong trường chuyên - chỉ của tỉnh lẻ miền Trung nhưng nổi tiếng cả nước - cho nó bước đi trước bao cặp mắt thèm muốn của người khác.

Nó lững thững lết đôi dép có quai cũng như không, bước qua cổng trường. Hết tung tăng, nhảy nhót, rồi lại bước giật lùi, ngẩng đầu vênh vênh, vui vẻ cười đùa.

Một thế giới khác với Huấn, là Hương.

Cô bé khá nhỏ nhắn, cũng tung tăng, vô tư, cũng thoải mái cười đùa nhưng thực tế là cực kỳ sắc sảo, cá tính. Hương khá xinh trong mắt mọi người, chỉ mỗi Huấn là ngay cả đến bây giờ cũng chẳng chịu nhận thấy, nó chỉ ẩn tượng cái nguýt sắc như dao cạo và nụ cười hồn nhiên tỏa nắng của cô bé.

Học cùng trường nhưng suốt năm lớp Mười cả hai không ai biết mặt ai, cho dù đều bùng tiết thường xuyên chỉ để lang thang trên sân trường.

Nhưng rồi một ngày đẹp trời, chính xác là có hơi âm u, duyên số cũng kéo hai thế giới xa lạ ấy đến với nhau bằng một điểm chung - thể thao.

Lớp của Hương và Huấn giao hữu bóng chuyền nữ. Hương nổi bật nhất trên sân, cả vì bóng chuyền và cả nụ cười hồn nhiên luôn sẵn sàng nở trên môi. Còn Huấn, vẫn cái thói quen của nó, đứng xem và chỉ chờ cơ hội là lại chêm một câu pha trò, cái thứ vẫn làm cho nó lăm bạn bè và cũng không ít người cảm thấy khó ưa.

Ngay thời điểm ấy, nó chưa hề có chút ấn tượng nào về Hương. Có chăng cũng chỉ là “Mình nói mà cái đứa lăm lời kia dám nguýt. Đã kiêu lại còn điêu!”. Vài ngày sau, nó đang ngồi trên ghế đá cười đùa với đứa bạn thì Hương tới bắt chuyện và xin nick Facebook.

Điều này khá bất ngờ với Huấn. Ngay lập tức, hành động nhỏ ấy khiến nó bắt đầu để ý đến cô bạn khác lớp. Gì chứ Facebook là nghề của Huấn, nó add Facebook của Hương rồi inbox chém gió, và nó thần thờ nhận ra, lâu lắm rồi mới bị chặn hòng, một cách quá dễ dàng. Hương, sắc sảo hơn bất cứ đứa con gái nào nó gặp trước đó.

Nó thích Hương. Chỉ là thích theo kiểu tình cảm tuổi học trò. Bình thường mồm mép như máy nhưng đến khi xin số điện thoại con bé mình “thích thích”, nó lại thấy khó không tả nổi. Chưa kịp tính kế thì bỗng nhiên Hương xin số nó. Chẳng biết là phúc hay họa nhưng nó cứ cười cái đã, tùm tùm cả đêm không ngủ được, thần thờ cả ngày hôm sau đi học, chẳng khác gì bùng tiết.

Rồi sau đó là chuỗi ngày nhắn tin và nhắn tin. Với cái tính ăn nói không biết chừng mực của nó, bị cô bé nhạy cảm như Hương giận là chuyện tất yếu. Ngày sinh nhật Hương cũng là ngày đội bóng chuyền lớp cô bé bị loại. Vài hôm sau, Huấn nhắn tin với giọng điệu đùa cợt quen thuộc: “Lớp cậu khi nào đánh tiếp?”.

Năm phút... mười phút... một tiếng sau... Huấn vừa học vừa nơm nớp ngóng điện thoại, chờ một tiếng “bíp” báo SMS nhưng vẫn chỉ là im lặng. Nó cũng không vô tư đến mức không nhận ra Hương đang bực. Nó nhắn tin

xin lỗi, chịu để Hương “nguýt” qua SMS một lúc cho nguôi, rồi lại nhắn tin vui vẻ như bình thường...

Hai giờ ba mươi phút sáng... hai đứa chính thức là một đôi. Một cách rất bất ngờ, tự nhiên đến không thể hiểu nổi. Thậm chí nếu có ai hỏi đứa nào ngỏ lời đầu tiên thì chắc chắn cả hai chỉ biết lắc đầu: “Không biết”.

Người ta nói “Cái gì đến dễ dàng, thì cũng nhanh chóng biến mất”. Đúng với ai thì không biết, chứ với hai cái đứa cá biệt này, đáng vứt đi. Tất nhiên hai cá tính kiểu này một khi đến với nhau thì giận dỗi là chuyện thường xuyên. Huấn, tuy cá tính, nhưng không “dám” mạnh bằng Hương, nó tâm niệm con trai phải nhẫn nhịn. Mà cũng đúng thôi, chỉ nó mới suốt ngày mắc lỗi để Hương phải giận, nhiều đến mức không thể nhớ nổi.

Còn nhớ lần đầu tiên bị giận, và cũng là lần đầu tiên Huấn làm Hương khóc, vẫn do cái thói vung tay quá trán.

“Mày tán con bé kia nhanh thế à. Cũng xinh đấy.”

“Tao có thèm tán đâu. Chính nó xin Facebook rồi xin số điện thoại của tao cơ mà.” Khổ một nỗi, tối đó Hương nhắn tin làm quen đứa bạn thân ấy của Huấn, chỉ với mục đích để dễ quản lý hơn. Và thằng bạn ấy vô tư kể lại chuyện mà Huấn nói lúc chiều.

Hương, với lòng kiêu hãnh và cả cá tính của mình, cảm thấy bị xúc phạm. Cô bé khóc, buồn, thất vọng, nhắn tin cho Huấn, vẫn kiểu nhắn tin khiến người khác phải suy ngẫm đau hết cả đầu mới đoán ra được ý tứ: “Lúc chiều đi chơi với Hoàng à? Vui không?”.

“Thì chỉ PES, chém gió như bình thường. Sao tự nhiên hỏi lạ thế?”

“Nghe bảo vui lắm cơ mà. Hotboy, con gái xếp hàng tán cơ mà.”

“Cũng bình thường. Đùa nó thôi. Giận à?” “Ta... chia tay đi. Thất vọng lắm rồi. Lâu lắm mới khóc vì con trai. Nhiều đứa tôn trọng tớ hơn cậu nhiều. Ok?”

Lại xin lỗi, lại giải thích hứa hẹn, mất cả đêm, cuối cùng Huấn cũng thuyết phục được cô bé bướng bỉnh kia nguôi ngoai.

Sáng hôm sau mọi thứ lại trở về như bình thường. Hai đứa vẫn bên nhau đến trường, cười đùa, như tối qua chỉ là một giấc mơ.

Đó là thời gian đầu.

Còn dần dần, giận dỗi trở thành thói quen. Người giận và người năn nỉ vẫn chẳng bao giờ thêm đổi chỗ, mặc nhiên như đó là trách nhiệm của mình. Không giận vài tuần là Hương lại lên Facebook: “Cuộc sống êm đềm đến mức buồn chán”. May mà Huấn chẳng khi nào chịu để Hương “buồn chán” quá lâu, vài ngày không mắc lỗi, có lẽ nó cũng ngứa ngáy tay chân.

Hơn nữa, Hương lại sắc sảo, tinh ranh quá mức cần thiết. Cứ mười lần Huấn nói dối, thì chín lần Hương đánh phủ đầu và phát hiện ra, lần duy nhất Hương không nghi ngờ, thì y như rằng, có “tai mắt” mách cho cô bé. Mà Huấn nói dối, cũng có cái mục đích tế nhị của nó.

Chả là nó nghiện PES. Trước khi yêu Hương, nó phải trốn bố mẹ đi chơi, bây giờ, Hương không cấm nhưng hạn chế tối đa để nó tập trung học. Nó tự ví mình với nhân dân ta thời Pháp thuộc, tức là “một cổ hai tròng nô lệ”.

Cũng vì thế, cứ lâu lâu lại phải trốn người yêu đi chơi điện tử. Nghĩ ra, cũng khổ thân!

Rồi thì như quy luật tất yếu của lịch sử, có áp bức sẽ có đấu tranh, Hương dần dần thường xuyên giận dỗi vô cớ, đúng phong cách của con gái. Và sáu tháng sau, Huấn, trong một lần bị Hương giận không cần nguyên nhân, bức mình, lòng tự trọng không phải là nhỏ của nó kìm nén bấy lâu nay giờ lại nổi lên.

Lần đầu nó dám vặc lại Hương: “Xin lỗi, chịu đựng không phải nghề của tớ. Chia tay đi. Ok?”.

“Không phải lắm chuyện, bây giờ định thế nào?”

“Không đùa đâu. Chia tay. Đừng tưởng chỉ mình mới có tự trọng, chỉ mình mới xứng đáng để người khác phải lụy như thế.”

“Ha ha. Hôm nay say à. Bắt đầu nói lung tung. Cho nói lại.”

Huấn im lặng.

Năm phút... mười phút... “Làm sao đây. Đừng nói là biết giận đấy nhá. Con trai mà thế à?”

Lần đầu tiên hai đứa đổi chỗ. Lần này Huấn là người giận. Cũng không hẳn là giận. Nó khùng! Nó quyết tâm chia tay cho bằng được.

Còn Hương. Lần đầu tiên trong đời, cô bé hạ mình trước một thằng con trai. Lúc mới yêu, cô bé còn khẳng định với Huấn hai điều: Một là không bao giờ xin lỗi, chia tay thì thôi; Hai là sẽ chẳng bao giờ biết ghen là gì. Nhưng giờ cô bé nhanh chóng xóa đi hai cái phương châm kiêu hãnh ấy, cũng chỉ vì đã quá yêu.

Biết thế, nhưng Huấn một khi đã đến giới hạn của sự kiềm chế, thì không dễ gì nguôi ngoai.

Ngay trong đêm ấy, ướm đầm nước mắt, Hương làm cho Huấn một chiếc ghế bành handmade bằng que kem, coi như món quà cuối cùng, kèm theo một bức thư xin lỗi và năn nỉ Huấn một cơ hội để thay đổi.

Sáng ra khỏi nhà, Huấn bị Hương chặn lại: “Có quà này, lỗi làm từ trước, dù chia tay thì cũng cầm lấy làm kỷ niệm”.

“Cặp đây, cho vào rồi để tớ đi học kéo muộn.” Huấn hờ hững quay mặt đạp vội xe đi, không muốn nhìn nhưng vẫn kịp liếc qua đôi mắt sắc sảo của Hương, đôi mắt đã đỏ lên vì khóc và mất ngủ. Mắt nó cũng cay cay. Đến lớp, nó vội vàng mở cặp, bóc quà, đọc thư. Nó xuôi hẳn, nhưng vẫn chưa thực sự muốn quay lại với Hương. Nó vẫn quá yêu Hương, thương Hương, nhưng lại ích kỷ thương bản thân nó hơn.

Rồi nó nghĩ: “Đến đâu thì đến, mặc cho ông Trời quyết định”, cầm máy nhắn tin: “Ê! Cho một cơ hội đây. Tung đồng xu. Ok?”.

Vẫn như thường lệ, chơi trò gì với Huấn, Hương cũng thắng. Hương nhảy từng từng như nhặt được tiền, cười như hét ngay giữa cầu thang đông người. Còn Huấn, cúi gằm mặt, giả vờ thất thế quay gót về lớp. Nó cúi mặt, thực tế là để giấu nụ cười đang nở trên môi.

Nói là quay lại nhưng một tuần sau Huấn mới chịu nhắn tin cho Hương. Một tuần sau nữa, hai đứa mới lại như xưa. Hương đã cho nó thấy, thế nào là “bát nước hắt đi vẫn lấy lại được”. Hai đứa chẳng thể yêu nhau hơn

trước. Vì đơn giản, khi nào cũng như khi nào, hai con tim cháy bỏng từng ngày, từng giờ, nồng nàn, say mê. Cũng vì thế nên chẳng biết khi nào yêu hơn khi nào, cũng chẳng thể kết luận ai yêu ai hơn. Hai đứa cũng cãi nhau mấy ngày rồi đưa ra kết luận “yêu bằng nhau”!

Hương nhảy đẹp. Cứ trước mỗi lần lên sân khấu, cô bé lại kéo bằng được Huấn tới nói chuyện. Nội dung lúc nào cũng là:

“Trang điểm này, xinh không?”

“Không.” “Thật không?” “Không.”

...

Huấn giỏi đá cầu. Cứ sau mỗi lần chiến thắng, nó chưa kịp hét lên tự hào thì cái đứa nhảy lên làm loạn đầu tiên sẽ vẫn luôn là Hương. Đứa nào dám thách Huấn, Hương nguýt cho cái thì đêm về cũng khó ngủ.

Lên lớp Mười hai, hai đứa đã biết nhắc nhở nhau học hành tử tế, nhưng vẫn dành thời gian cho nhau, thường xuyên không biết chán. Vẫn giận dỗi liên tục. Lúc nhẹ thì dỗ dành vài câu, có nặng hơn một tí thì Huấn lôi cái trò “khổ nhục kế” của nó ra soạn đi soạn lại.

Ví dụ nếu giận đúng lúc sắp mưa, nó sẽ đến đứng gần nhà Hương, nhắn tin: “Hết giận thì về. Không thì đứng đây đến sáng mai”.

Kết quả lúc nào cũng như lúc nào, Hương chả giận lâu được.

Cũng đôi lần, một trong hai đứa dở chứng đòi chia tay. Nếu là Hương thì Huấn năn nỉ, nếu là Huấn thì ngược lại. Gì chứ, mấy bài năn nỉ của hai đứa xứng đáng đứng trên Binh pháp Tôn Tử một bậc. Rồi thì cả hai đều đậu đại học, thậm chí là điểm cao, vào hai trường đại học thuộc hàng lớn nhất Hà Nội. Huấn còn được đi dự hội nghị khen thưởng của Tỉnh.

Tiếc là trước ngày nhận thưởng khoảng vài tuần, Huấn lại đòi chia tay Hương.

Nó bỗng dưng thấy chán, nó muốn tự do, nó đã quá ngao ngán việc Hương cứ thích chửi đời chửi người qua Facebook mỗi khi bức nó. Yêu không lý do, nhưng muốn chia tay, nó mượn đủ mọi cớ.

Hương vẫn không thể hiểu nổi tại sao mọi thứ lại tối sầm trước mắt mình thế này. Chưa kịp vui niềm vui đỗ đại học, cô bé đã chìm trong đau khổ và nước mắt. Khóc, tuyệt vọng, Hương chỉ biết tìm mấy đứa bạn thân, gục đầu nức nở. Cô bé không dám nghĩ cuộc sống của mình nếu không có Huấn sẽ như thế nào. Đêm khóc, sáng dậy xót xa, bắt đầu trở thành công việc thường ngày của Hương.

Còn Huấn. Vẫn khóc, tiếc cho quá khứ, thương cho Hương, nhưng không hiểu sao nó mất hết cảm xúc. Nó cũng nhanh chóng quên đi, lại vui vẻ cười đùa. Nó tin nó đã hết yêu Hương.

Nó cũng tự biết, nó tệ như thế nào. Hương nhắn tin nó không trả lời, nó sợ mình mềm lòng.

Gần một năm rưỡi, người bên nó động viên học hành là Hương, người quan tâm nó là Hương, người giúp đỡ nó, yêu thương nó là Hương, người hy sinh vì nó cũng lại là Hương. Và đến khi nó nhận thưởng, người tui thân chính là Hương, người một mình ở nhà xem ti vi là Hương, người cười tự hào, khốn nạn thay, lại là nó. Hương vẫn nhắn tin chúc mừng: “Chờ cả buổi mới thấy đọc đến tên. Hồi hộp thật. Áo đẹp, cơ mà quần mua ở đâu, nhìn không chấp nhận được”.

Huấn vẫn không trả lời.

Huấn đọc được tin nhắn của Hương với đứa em khóa dưới. Khóe mắt nó lại cay cay: “Có lẽ chồng chị sau này, chị cũng không thể yêu như yêu anh Huấn”. Nó không ngủ một đêm. Sáng hôm sau, soạn tin nhắn: “Chúng ta quay lại đi”.

Một đêm suy nghĩ để soạn tin nhắn, nhưng chỉ với một giây phân vân, nó lại không thể ấn gửi và ném điện thoại ra xa khỏi tầm tay.

Nó ra Hà Nội bắt đầu cuộc sống xa nhà. Phòng nó có ban công với chậu hoa trà. Những ngày đầu cô đơn lạnh lẽo nơi đất khách, nó đứng bên ban công, nhớ Hương. Nó lại soạn tin nhắn. Lại thêm một lần nữa, có thứ gì đó mơ hồ ngăn nó không ấn gửi, ngăn nó tìm về yêu thương.

Rồi, một cô gái Bắc, nhẹ nhàng, đi qua đời nó, kéo nó ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ về Hương. Nó thiếu thốn tình cảm, và nhanh chóng đến với

người đó. Bình yên, ngọt ngào, nó lại tưởng nó đã quên Hương.

Chưa được một tháng, cuộc sống của nó vẫn đang êm đềm trôi, vẫn khá hạnh phúc với người yêu mới, thì nó bắt gặp trên Facebook ảnh đứa bạn thân công Hương, Hương đau chân. Nó ghen, chính nó cũng không hiểu nổi, nó lại nhớ Hương. Suy nghĩ trong nó đột ngột quay một trăm tám mươi độ. Nó từ chối đi chơi với người yêu. Đầu nó nhanh chóng không còn hình ảnh của người yêu nữa.

Nó đứng trước hai con đường. Một là tiếp tục cuộc sống êm đềm, cố gắng tốt với người con gái kia. Hai là quyết tâm quay lại với Hương, nó tin Hương vẫn chưa thể quên nó, nhưng trước mặt nó, sẽ là sóng gió. Nó hỏi ý kiến bạn bè, suy nghĩ mấy đêm không ngủ. Cái tính của nó, không thể sống dối trá trái tim. Và nó quyết định khốn nạn thêm lần nữa, vứt bỏ tất cả, cả lòng tự trọng của mình, để năm lấy một cơ hội về bên Hương.

Huấn lại nhắn tin cho Hương. Lâu lắm rồi. Tối đó cả hai không ngủ. Cả hai lại khóc. Huấn khóc vì hận mình, vì nhớ Hương. Còn Hương, chỉ có thể khóc vì quá đau.

Hương đã lết qua những ngày chìm trong đêm tối, để tìm lại nụ cười. Đang dần dần tạm quên đi quá khứ đau thương, thì Huấn, lại xen ngang vào cuộc đời cô bé, làm trái tim quặn thắt. Chưa thể tìm lại tình yêu khi mà Hương đã mất hết lòng tin vào nó, chỉ thấy trước mắt là quá khứ, một quá khứ cô bé vẫy tay kêu cứu, còn Huấn, lạnh lùng, nhẫn mặt, bước đi.

Hương không thể chấp nhận sự quay về muộn màng của Huấn. Nỗi đau che mờ đi thứ tình yêu đã dần vơi. Hương nói với Huấn đã yêu người khác. Nhưng ai chẳng biết Hương thông minh, khó lường như thế nào. Cũng có thể đúng vậy, cũng có thể Hương nói thế để Huấn hết hy vọng mà quay lại với cuộc sống đang màu hồng của mình.

Huấn chả thèm quan tâm. Cứ cho là Hương yêu người khác, nó sẽ chờ, chờ đến khi nào Hương chia tay để lại có cơ hội. Vợ tương lai của nó, không thể là ai khác. Mất hết lòng tin thì nó sẽ lại mang về cho Hương, quá khứ lắm mộng mơ thuở ấy, nó cũng sẽ lấy về cho bằng được. Nó sẽ chờ, sẽ chờ cho bằng được.

Huấn suy sụp đi trông thấy. Đã gần mười ngày từ khi nó xin Hương một cơ hội quay về và bị từ chối. Nó giờ đủ mọi trò của ngày xưa, nó bi quan đến mức tạo ra ba vết sẹo trên cánh tay, chẳng để làm gì. Nó vẫn hằng ngày nhắn đôi ba tin nhắn hỏi thăm Hương. Hương vẫn vô tình đáp trả, lâu lâu lại lên Facebook cứu thêm vào nỗi đau của Huấn bằng những dòng status tình cảm với người yêu - có thể là trong tưởng tượng; hoặc share link những bài hát mà nghe cái tên, Huấn đã muốn khóc, ví dụ... Xóa tên anh.

Đã gần mười ngày Huấn cứ một ngày mười tiếng ngồi không ngoài ban công, chỉ để... ngắm hoa trà. Hương, vẫn giữ quan điểm, cho rằng Huấn lại chỉ yêu nhất thời, dài lâu chẳng qua là ảo tưởng. Hương có cái lý của mình, không thể mạo hiểm để đau thêm lần nữa.

Huấn chẳng làm gì khác được, chỉ... ngồi cạnh chậu hoa trà ngoài ban công, viết lại chuyện của nó để có thêm dũng khí, để tiếp tục đợi chờ.

Dù chẳng ai thềm tin. Nhất là Hương.

3. Em Chết Rồi!

Và mất một ai đó cũng không đáng sợ. Chỉ có những trạng thái cảm xúc khi không còn người đó ở bên nữa mới là đáng sợ.

1.

Cuối cùng thì cũng đến nơi - ngôi nhà cô thấy trong ảnh vài tháng trước trên Facebook của anh. Hàng rào sắt sơn đen. Tường gạch đỏ. Khoảng sân bé xíu vẫn ngập tuyết. Việc còn lại là chờ đợi.

Cô ngược lên, khẽ cảm ơn người phụ nữ tóc vàng cao lớn. Bà mỉm cười lắc đầu ra hiệu không có gì và rào bước đi. Thoáng chốc, bóng bà đã khuất.

Thành phố lạ lẫm của anh sang giữa tháng Ba rồi mà vẫn ngủ say sưa trong tuyết lạnh.

Ngay khi vừa đặt chân xuống sân bay, nhìn thấy cái màu trắng xóa giăng phủ khắp nơi ấy, cô đã phát hoảng lên được. Đáng lẽ cô nên tham dự nốt phần cuối của buổi lễ để được ở bên cạnh gia đình và người thân thêm chút nữa. Nhưng một dòng lý trí khác, mạnh mẽ hơn, đã gào thét trong cô. Cô - phải - đi - tìm - anh! Cô - có - thể - tìm - gặp - anh!

Và thế là, trong vài tích tắc ngăn ngủi, cô đã quyết định bước đi. Mất hơn nửa ngày để tìm ra ngôi nhà này. Mất hơn nửa giờ cho nỗi xúc động khi cô đứng dang tay, bắt những hạt tuyết xộp nhẹ mong manh, đợi anh. Mất hơn nửa giây để cô nhận ra cái bóng dáng cao gầy quen thuộc đang đi về phía cô.

Anh khựng lại, trân trân nhìn cô. Anh có thể nhìn thấy cô? Nhất thời ngạc nhiên, cô không cất nên lời. Cả hai chỉ đứng đó. Im lặng. Cách vài bước chân. Giữa màn tuyết lung linh mơn man phủ trắng vai áo. Hệt như một cảnh quay vừa cao trào vừa lắng mạn trên màn ảnh.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Cô chỉ biết bản thân cứ mãi miết để mình rơi trong đôi mắt dịu dàng ấy - đôi mắt sau bao nhiêu những ngày những tháng cô mới lại được chạm vào. Tại sao chỉ mình anh nhìn thấy cô?

Phải chăng đây là một đặc ân của Thượng Đế?

- Em chết rồi!

Cô lên tiếng, phá tan sự im lặng bướng bỉnh. Và cô thấy như mình đang tự thú hơn là thông báo một điềm gở cho anh.

Phải, đúng là cô đã chết. Cô gặp tai nạn giao thông bất ngờ năm ngày trước. Ký ức trong cô chỉ còn sót lại vài hình ảnh rời rạc. Chiếc xe mô tô phân khối lớn lao thẳng vào cô. Người cô bắn lên không trung rồi nhanh chóng rơi xuống cạnh lề đường. Cô thấy đau buốt ở đầu và lưng. Sau đó, một vùng tối sâu thẳm vây lấy ý thức cô, lạnh cóng. Cô lịm dần đi, cảm giác như đang chìm xuống đáy đại dương u tối.

Thức giấc, cô thấy cơ thể mình nằm bất động trên băng ca, những vết máu loang đỏ vẫn còn ướt đầm. May mắn thay, khuôn mặt cô bình thản không tì vết. Cô trở thành linh hồn này. Vô hình. Nhẹ bẫng. Tất cả chấm hết.

Cô đi dự đám tang của chính mình. Tất nhiên là rất nhiều nước mắt. Bố mẹ cô như già thêm hàng chục tuổi. Mẹ cô ngất lên ngất xuống không biết bao nhiêu lần. Bạn trai cô dìu lấy mẹ, quai hàm bạnh ra. Anh không khóc nhưng cô biết anh đang cố gồng mình chịu đựng. Để lúc còn lại một mình, anh mới bộc lộ cảm xúc thật của anh. Bạn bè cô ai nấy mắt đều hoặc đỏ hoe hoặc ầng ậng những nước.

Không hiểu sao cô thấy nhức nhối vô cùng. Cô chỉ muốn biến khỏi bầu không khí đau thương này ngay lập tức. Cô không muốn thấy ai khóc

thương mình thêm nữa. Và bỗng nhiên cô nhận ra mình cần phải làm gì. Cô cần thực hiện nốt nguyện vọng cuối cùng, cần gấp lại nỗi ám ảnh của đời mình. Lần cuối.

Cô sẽ sang Mỹ tìm anh.

Anh đi du học khi mọi chuyện đang ở vào thời điểm tuyệt vời nhất, ít ra là đối với cô. Và thật sự cho đến bây giờ cô vẫn không cam tâm.

Từ nhỏ cô vốn luôn có được những thứ trọn vẹn, nên lần đầu tiên thứ cô sở hữu không trọn vẹn, cô mãi cứ day dứt. Ngay cả khi đã chia tay rồi có bạn trai mới, cô vẫn không thôi day dứt. Tại cô hiểu thẳng và ương ngạnh? Hay tại người không có được luôn là người tốt nhất? Vậy thì hôm nay, cô sẽ vứt bỏ tất cả những gì ràng buộc bắt cô ngày trước không thể đi tìm anh để đến với anh. Phải gấp lại anh và nhìn rõ ràng hình thù của bao nhiêu vấn vương day dứt ấy.

Cô ngẩng cao đầu quả quyết bước đi. Cô rời khỏi buổi lễ, leo lên một chiếc taxi đậu ngoài nghĩa trang. Chẳng ai nhìn thấy cô. Cô có thể vào bất cứ nơi nào cô muốn. Hóa ra cái sự chết của cô cũng chẳng đến nỗi. May mắn cho cô, chiếc taxi này đi thẳng ra sân bay. Hành khách là một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô ta mặc đồ đen, cơ thể và khuôn mặt như làm bằng tượng sáp không chút sinh khí. Đôi lần cô đã thử nhìn kỹ xem cô ta có phải những người chỉ khi chết đi rồi cô mới trông thấy hay không. Họ cũng gần giống cô ta, khuôn mặt vô cảm đứng chờ vợ giữa đường. Nơi nào, họ muốn đi?

Nhưng chắc chắn cô ta không nằm trong số họ. Vì cô đã kịp nhận ra giọt nước mắt to tròn lặng lẽ lăn xuống từ đôi mắt cô ta. Linh hồn thì không có nước mắt. Chắc cô ta cũng mất ai đó mà mình yêu thương. Còn cô, cô mất tất cả những người cô yêu thương chỉ trong tích tắc.

Sân bay ồn ào. Cô đi như trôi giữa dòng chảy ồn ào ấy. Chẳng ai nhìn thấy cô nên cứ chực đâm sầm vào cô. Cô nhẫn nại né tránh. Ngày trước cô cũng tiễn anh ở đây, rồi cả những lần ra sân bay sau nữa. Nhưng chắc chắn chẳng lần nào nặng nề đau đớn như ngày anh đi và hồi hộp đến mức sắp phát điên lên như bây giờ.

Cô tìm chuyến bay. Chuyến bay sang Nhật cất cánh lúc mười một giờ năm mươi phút. Qua đó quá cảnh rồi sang Mỹ. Cô quay lại tìm bóng cô gái cho mình đi nhờ taxi nhưng không thấy. Giá cô biết được cô ta đã mất ai.

- Vậy đấy!

Cô nhún vai với vẻ thản nhiên như thể cô chỉ vừa kể cho anh nghe câu chuyện lan man gộp nhặt trong một ngày nhiều cảm xúc.

- Em vẫn muốn đùa anh như ngày xưa, đúng không? Nhưng làm ơn, đừng đùa theo kiểu này chứ?

Giọng anh phảng phất chút phẫn nộ sau một lúc lâu nghe cô nói và cố hiểu vấn đề của cô. Cô không trả lời, chỉ bướng bỉnh ngược nhìn anh.

- Anh trắng và béo hơn lần cuối cùng em gặp anh... trên Skype... gần hai năm trước...

Cô lại đổi chủ đề. Cố tỏ ra vui vẻ và bình thản. Anh không hỏi cô nữa. Anh vẫn luôn thế. Không bao giờ gắng thêm ngay cả khi câu trả lời của cô mông lung đến phát bực. Mắt vẫn nhìn cô nhưng tay anh lần tìm điện thoại. Đầu dây bên kia có tiếng trả lời, anh mới đứng dậy ra gần cửa sổ nói chuyện. Cô cúi đầu thở dài.

Thật khó nhọc khi khóc mà không hề có nước mắt.

Cô thấy giọng anh lạc đi. Rồi tay anh buông thõng. Chầm chậm, anh quay lại nhìn cô. Anh đang khóc.

Anh gọi về Việt Nam. Hơi muộn màng khi bây giờ mới có người thông báo tai nạn của cô cho anh biết. Lại một giọt nước to tròn lăn xuống gò má. Thật giống với giọt nước cô đã thấy hôm trước trên gương mặt tượng sáp của cô gái kia. Giọt nước bất lực và tuyệt vọng.

Cô lại gần, lấy ngón tay út quệt nhẹ giọt nước trong veo đó. Nó có vị gì nhỉ? Cô đưa lên môi nếm, nhưng chẳng thấy gì, sức nhớ ra, cô không còn khả năng cảm nhận nữa.

- Anh nhớ em!

Anh chỉ nói có thể lúc ôm cô vào lòng. Cô hỏi anh không sợ ư? Anh khe khẽ lắc đầu. Anh vẫn ít nói như thế, vẫn trầm tĩnh như thế. Cô bàng hoàng nhận ra, dường như trong anh những âu yếm thiết tha vẫn còn nguyên vẹn lắm. Những cảm giác ở nơi cô cũng vậy, bao năm qua cô chưa một phút nào ngừng nhớ về anh. Cô gục đầu vào ngực anh, một lần nữa thấy khó chịu khi khóc mà không có nước mắt.

- Nay, em không có mùi, không có mồ hôi, không đói, thậm chí không biết cả nóng hay lạnh nữa. Và tuyệt vời nhất là em có thể vào bất cứ đâu em thích mà không phải trả tiền hay bị ngăn cấm...

Cô nằm cuộn tròn trong lòng anh, miệng huyền thuyên những câu chuyện. Cô cố gắng tìm lại những cảm giác thân quen đã bị đánh cắp, cố gắng đào xới lại từng giây từng phút họ dành cho nhau ngày xưa.

- Nhưng anh thậm chí vẫn cảm thấy da thịt em. Nói đi, chẳng lẽ em không thể cảm nhận bất cứ điều gì?

Anh siết cô chặt hơn nữa. Giọng anh xa xôi, hoang hoải và da diết.

- Có! Một điều duy nhất... Vẫn yêu anh... Những lời cuối, giọng cô trở nên lí nhí.

Hình như trong bóng tối, cô cảm thấy anh đang mỉm cười - một nụ cười tròn trịa thay cho lời đáp. Đêm đó cô chỉ nằm đếm tiếng thở của anh.

- Em sẽ ở bên anh bao lâu?

Câu đầu tiên sáng hôm sau anh nói với cô khiến cô ngỡ ngàng nhận ra mình cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Cô lắc đầu buồn bã. Làm sao mà biết được cơ chứ? Chẳng ai nói với cô cô sẽ thế này bao lâu, chẳng có cái cầu thang nào nổi lên mây trời hay cái mặt đất nào nứt vỡ ra với lửa địa ngục chập chờn ma quái đợi cô. Khi cô còn đang thần thờ suy nghĩ thì anh đã kéo tay cô đi. Và hành trình mới của cô bắt đầu.

Anh đưa cô lang thang trên khắp các con phố, khu người Hoa, khu thương mại và cả khu quảng trường rộng lớn. Đôi lần hai người rẽ vào quán cà phê nhỏ ở góc đường gần nơi anh ở. Cô thích cái quán ấy. Nó đậm chất phương Tây cổ kính theo như lời cô nói. Ở đó, anh đã kể về những ngày

tháng xa quê hương, những người anh đã gặp, những lối sống anh nhìn theo. Tuyệt nhiên, những vất vả cô ngỡ mình sẽ hiểu thấu thì anh lại không hề nhắc đến.

Cũng đôi lần cô nửa hờn đôi nửa tò mò hỏi về những cô gái anh đã gặp sau khi chia tay cô. Anh trả lời đơn giản, có một vài người, nhưng chẳng đi đến đâu và cũng chẳng có gì cả. Một tháng gần đây, anh luôn chỉ một mình. Nghe xong cô cong môi lên phụng phịu. Anh cười bảo cô hâm, rồi véo nhẹ mũi cô. Lại thấy yêu anh, như ngày xưa năm ấy. Và dường như những khoảng trống ngày một dài, một sâu khi hai người xa nhau đang dần đầy lên, gần lại, rất gần.

Anh không ngại khoác vai đi cạnh cô. Cô thấy rõ ánh nhìn ái ngại mọi người dành cho anh. Một chàng trai châu Á có vẻ ngoài hoàn toàn bình thường vừa đi vừa nói chuyện và cười đùa một mình với cánh tay giơ ngang trong không khí. Nhưng anh phớt lờ, mặc kệ tất cả. Thậm chí anh còn công cô đi dọc bờ hồ đóng băng.

Cô tưởng tượng ra anh với điệu bộ lưng còng xuống, hai tay khum khum hai bên đỡ không khí, chẳng biết nên cười hay nên mếu. Rồi anh rủ cô chụp ảnh. Anh giơ máy lên cao kéo cô vào chụp chung với anh. Nhưng lần nào xem lại cũng chỉ có mỗi mình anh trong hình. Anh cười đau khổ. Tuy nhiên anh lấy lại vẻ bình tĩnh rất nhanh, anh bảo sẽ ghép ảnh cô có sẵn trong laptop vào, không sao. Sự tuyệt vọng hằn vết lên cả nụ cười mà không tài nào che giấu. Nụ cười đau khổ của anh thật méo mó, nụ cười an ủi của cô lúc này lại càng méo mó hơn. Bất giác, cô chỉ muốn mắt mình ầng ậng nước.

Có lần đi qua bến cảng, cô đứng ngây người ngắm ông họa sĩ đường phố vẽ tranh. Cô không bao giờ còn có thể cầm cọ và phết những vệt màu lên tấm toan trắng nữa. Cô hay dùng gam màu nóng. Cô thấy màu nóng giúp mình cân bằng hơn. Vì màu nóng chứa hy vọng. Người họa sĩ già này lại chỉ dùng toàn màu trung tính, màu thời gian. Những bức tranh của ông rõ ràng vẽ hiện tại nhưng ẩn chứa hồn quá khứ lẫn khuất đâu đó trong sáng

tối, khiến người xem băng khuâng ngơ ngác mà không thể lý giải và gọi tên.

Bỗng, anh lên tiếng yêu cầu người họa sĩ vẽ cho mình một bức. Ông họa sĩ già có đôi mắt xanh biếc mỉm cười hiền từ ngược lên hỏi anh muốn vẽ gì. Anh ngồi vào chiếc ghế đối diện để không trước giá vẽ, yêu cầu bức chân dung một cô gái. Tuy thoáng có chút ngạc nhiên nhưng ông họa sĩ vẫn đồng ý ngay. Và anh bắt đầu tả. Mỗi lần tả một chi tiết, anh lại âu yếm nhìn về phía cô.

Đã bao lâu, cô khao khát ánh mắt đắm đuối này? Đã bao lâu, cô mới lại được anh nhìn như thế? Đã bao lâu, những rung động mạnh mẽ mới lại được bắt nguồn từ đáy tim?

Bức vẽ hoàn tất, giống cô một cách kỳ lạ. Cô khẽ rùng mình khi bắt gặp đôi mắt mình trong tranh. Cái thần thái mạnh mẽ ương ngạnh được lột tả đích xác. Ông họa sĩ này là ai?

Trước khi hai người rời đi, ông họa sĩ nói với anh, ông có cảm giác như cô gái anh tả đứng bên cạnh ông suốt thời gian ông vẽ, và ánh mắt anh nhìn vào khoảng không thì say đắm hết như thời trẻ ông đã nhìn người vợ thân yêu của mình. Anh bắt tay ông chào tạm biệt, cái bắt tay thân thiện đầy biết ơn. Lúc xoay lưng, cô có cảm giác ánh mắt xanh biếc kia đang gắn chặt vào mình. Nhưng tuyệt nhiên không có chút nguy hiểm đe dọa, chỉ tràn đầy tiếc nuối và xót thương.

Về nhà, anh treo bức tranh rất trang trọng lên mảng tường trắng đối diện giường anh. Anh vui thích như trẻ nhỏ. Anh bảo vậy là từ nay luôn có cô nhìn anh âu yếm mỗi khi anh thức dậy.

Những lúc anh vào lớp, cô lại đi thăm thú khắp các khối nhà của trường đại học. Khi thì lên thư viện, khi thì tới phòng thi đấu trong nhà, thậm chí cả phòng thí nghiệm. Rồi cô lang thang sang khu chợ Thái gần trường anh, ngắm nhìn say mê những món đồ sặc sỡ bày đầy trên các sạp gỗ. Đất nước đa chủng tộc này thật biết cách giữ chân người trẻ. Chẳng trách bao nhiêu điều mới lạ trước mắt cô một thời đã cuốn anh đi, đã làm anh quên có một cô gái luôn hướng về anh từ phía bên kia đại dương. Cô khẽ xót xa.

Nhưng làm cách nào để giữ được một trái tim vốn nhiều tham vọng? Chỉ có thể mong nó nhớ lối về. Chỉ mong trong một khoảnh khắc, hình ảnh cô gái luôn hướng về anh đó lướt qua tâm trí anh. Không khó khăn, cô nhận ra mình rất đổi ích kỷ. Chẳng phải cô cũng đã từng gần như quên mất anh khi ở bên bạn trai mới hay sao? Cô không thể trách anh. Cô biết nên tự trách bản thân mình ngày đó thì hơn, trách mình không đủ dũng cảm đi tìm và giành lấy điều trọn vẹn, trách mình ngu ngốc chọn cách chạy trốn và tìm quên.

Đúng sai, tốt xấu, hạnh phúc hay khổ đau, thì ông Trời vẫn cứ công bằng lắm. Anh có những cái giá phải trả của anh, và cô cũng có.

- Tại sao anh không nghi ngờ? Tại sao anh tin chuyện hoang đường này là thật? Tại sao anh không hề hỏi em về những ngày tháng xa nhau? Tại sao anh cứ xử như thể em chưa bao giờ nói lời chia tay, chưa bao giờ ra đi? Tại sao anh cứ bình thản đón nhận tất cả những chuyện phi lý ấy?

Bỗng dưng lòng cô dấy lên một nỗi nghi ngờ. Cô khó chịu. Cô sợ hãi. Vì cô cảm nhận được điều gì đó đang đến rất gần. Nó không cụ thể là điều gì, cũng không được định hình định tính, nên càng làm cô bối rối. Và cô nổi nóng vô cớ với anh khi anh đến ôm cô từ phía sau.

- Em vẫn thế, vẫn có quá nhiều câu hỏi tại sao. Ngày mới yêu nhau, anh đã tự hứa sẽ đi tìm tất cả câu trả lời cho những câu hỏi tại sao của em. Anh tìm mãi, nhưng rồi cuối cùng anh phát hiện, dù tìm thế nào thì anh vẫn chỉ có duy nhất một câu trả lời mình chắc chắn thôi. Em có muốn nghe không?

Cô khẽ gật đầu. Anh xoay người cô lại và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Câu trả lời của anh chỉ đơn giản là vì anh yêu em. Vì anh yêu em nên anh cố bắt mình tin em vẫn sống, em vẫn thở, máu vẫn chảy trong người em. Vì anh yêu em nên anh phải thật bình thản, bình thản thì mới cảm nhận được hết tất cả những thời khắc ngọt ngào em mang đến cho anh. Anh không cần biết em có tin hay không... Nhưng khoảng thời gian bên em là khoảng thời gian anh hạnh phúc nhất. Vậy lần nữa anh có được, tại sao anh phải nghi ngờ hoang mang? Nỗi cô độc của anh, khi nhìn thấy em đứng

trước cửa nhà anh hôm đó, anh sức hiểu chỉ riêng mình em mới có thể lấp đầy.

Giây phút ấy cô biết, tình yêu này chưa hề rời bỏ cô. Và cô đã có được nó, nguyên vẹn như cô muốn.

Ở bên anh được gần một tháng thì cô thấy cái điều mà mình sợ hãi đã đến rất gần. Cô mơ hồ nhận ra mình sắp phải đi. Thời hạn cho cô đã hết. Cô quá may mắn hay quá bất hạnh khi được thực hiện nguyện vọng cuối cùng của mình? Để rồi nó khiến cô còn lưu luyến và day dứt hơn lúc xưa, lúc mất anh.

Anh vẫn vô tư đưa cô đi lang thang với anh. Anh không bao giờ nhắc đến chuyện cô sẽ ở lại bên anh bao lâu nữa. Anh cũng đã từng nói, anh luôn cố gắng tạo ra những kỷ niệm, để khi xa nhau còn có chút gì để nhớ. Ngày đó cô làm nhiệm vụ này xuất sắc hơn anh. Nên bây giờ đến lượt anh chẳng? Nhưng liệu lần xa nhau này, cô còn có thể nhớ?

Chẳng mấy chốc buổi tối tròn một tháng cũng đến. Đúng một tháng trước cô và anh đứng sững nhìn nhau trước cửa nhà anh. Và bây giờ anh cũng đang dừng bước, đứng sững nhìn cô đếm tuyết rơi cạnh hàng rào sắt sơn đen.

- Em đi đâu?

Giọng anh hốt hoảng. Cô mỉm cười bảo cô chỉ đứng đợi anh về thôi. Lúc này anh mới thờ phào kéo tay cô vào nhà. Anh kể rất nhiều chuyện ở trường, cả những chuyện vui vui anh gặp trên phố cho cô nghe trong khi chuẩn bị bữa tối.

Còn cô, cô thấy mình mỗi lúc một nhẹ bẫng. Tai cô ù đi, nghe giọng anh nói mỗi lúc một xa xôi. Chất sống cuối cùng của cô còn sót lại trên thế gian này đang bắt đầu cựa mình tan rã. Khi nhận ra cô có điều bất ổn, anh vội vàng chạy đến ôm chặt lấy cô. Dường như anh cũng nhận ra giây phút không ai mong chờ sắp đến. Sự bình tĩnh của anh tới đây mới chấm dứt.

Cô đã quên không nói với anh, một khi tự ru bản thân nhiều quá, lúc bị giằng khỏi giấc mơ sẽ thấy không mấy ngọt ngào. Anh quá cô độc hay đã

quá yêu cô? Nên khi cô xuất hiện với câu chuyện hoang đường, anh tin vô điều kiện. Anh trở về là anh ngày xưa, vô tư lự cùng cô rong chơi và tha thiết với cuộc sống này. Từ biệt. Hay ly biệt? Hay tạm biệt? Không biết nên dùng từ nào cho đúng. Cô sắp phải đi. Đi đâu? Cô đột nhiên hoang mang không biết mình sẽ đi đâu. Sẽ mất tất cả ký ức về anh, về tuổi thanh xuân tươi đẹp cô đã có, về gia đình, về bè bạn? Cô sẽ không còn biết mình là ai và tới từ đâu.

Nỗi sợ hãi khủng khiếp làm cô cũng mất bình tĩnh, cuống quýt ôm lấy anh, cố ôm lấy anh mong sao giữ lại thêm chút nữa thời khắc được tồn tại. Dáng hình anh mỗi lúc một mờ mịt, và đôi tay tuyệt vọng của cô mỗi lúc một mất phương hướng. Chơi vui quá đổi. Lòng cô chạnh buồn. Giá như lúc trước cô đi tìm anh. Giá như cô ở bên anh. Giá như cô có thêm chút thời gian để kể cho anh nghe những tháng ngày qua cô vật lộn với chính mình ra sao. Giá như cô hét lên được rằng cô hận anh, càng hận bao nhiêu thì tình yêu cũng theo đó càng đầy thêm không dứt. Hình như anh cũng đang cuống quýt nói điều gì với cô. Đôi tay anh cũng đang cố với lấy cô. Hình như anh đang lắc đầu. Lắc đầu vì bất lực hay không muốn tin đây là sự thật? Cô không biết. Anh cố với lấy khuôn mặt cô. Nụ hôn cuối. Nhưng cô hầu như không cảm thấy gì nữa.

Và bất ngờ, giây phút ấy cô chợt thông suốt. Cho dù cô sẽ mất tất cả ký ức, sẽ quay về là con số không, sẽ trở thành hư vô, sẽ lên thiên đường hay xuống địa ngục, thì sự tồn tại của cô, chất sống của cô vẫn ở đó, trong lòng anh. Cô muốn để lại hình ảnh cuối cùng cho anh là một nụ cười. Nụ cười kèm theo giọt nước mắt to tròn lăn từ từ xuống gò má giống như lúc anh thông báo anh sẽ lên đường đi du học năm cô mười chín tuổi. Và cô mỉm cười. Còn giọt nước mắt của cô có rơi xuống hay không thì cô không biết.

Tình yêu của cô vốn đã trọn vẹn ngay khi nó mới bắt đầu. Chỉ bởi cô hiểu lầm rằng một kết thúc có hậu mới là trọn vẹn mà thôi.

Và dù nó đã vỡ, thì những mảnh rơi xuống vẫn cứ là những mảnh vỡ trọn vẹn.

Ngoài trời, từng đốm tuyết trắng cũng đang nhẹ nhàng rơi, lung linh...

Cái chết không đáng sợ. Chỉ nỗi sợ hãi cái chết mới là đáng sợ.

Và mất một ai đó cũng không đáng sợ. Chỉ có những trạng thái cảm xúc khi không còn người đó ở bên nữa mới là đáng sợ.

Về phần anh, khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, anh nhìn xuống đôi tay mình và nhận ra nó vẫn trống rỗng. Có đóng đầy cho nó bao nhiêu đi nữa thì nó vẫn cứ là trống rỗng. Bởi anh thiếu. Bao năm qua anh cứ nghĩ mình đang dần nắm giữ tất cả, nắm gần đủ mọi thứ mình muốn trong tay. Và anh sẽ ngẩng cao đầu trở về để lấy nốt phần còn thiếu là cô. Nhưng giây phút này đây, anh mới nhận ra cô là tất cả những gì anh muốn nắm giữ.

Giấc mơ của anh thật đáng sợ và cũng thật quá dài. Dài đến nỗi người anh vẫn đang ê ẩm, đầu anh vẫn đang đau buốt giống như trong đoạn cuối giấc mơ, anh vật vã trên sàn nhà, hai tay siết chặt, liên tiếp đập đầu mình xuống và chịu đựng những cú nhói từ dạ dày thốc lên. Giấc mơ kinh hoàng ám ảnh. Anh lần tìm điện thoại. Anh sẽ gọi về Việt Nam. Gọi cho cô. Nhưng rồi tay anh buông thõng, mắt anh ầng ậng nước khi nhìn thấy bức chân dung vẽ cô treo trên mảng tường trắng đối diện giường anh.

Một giấc mơ... có thật...

2.

Anh cầm bức tranh chạy vội ra khỏi nhà. Bến cảng cũ ngày thường vắng tanh. Chỉ có ông họa sĩ già vẫn nhẩn nại ngồi đó, dường như thời gian hay ngoại cảnh chẳng mấy may ảnh hưởng đến ông. Anh biết đây là hy vọng cuối cùng của cả cô lẫn anh.

- Làm ơn hãy giúp tôi!

Ông họa sĩ già vẫn thản nhiên, chậm rãi phết lên tấm toan trắng những dải màu trung tính.

- Ông biết tất cả, phải không? Làm ơn hãy giúp tôi. Tôi sẽ trả cho ông bất cứ cái giá nào ông muốn.

- Cậu có gì để trả cho tôi hả chàng trai trẻ? Ông già từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi con ngươi màu xanh nước biển sâu thăm xoáy thẳng khiến anh khẽ rùng mình.

- Bất cứ thứ gì ông muốn...

- Tình yêu của cậu thì sao?

- Ý ông là gì?

- Chúng ta sẽ có một cuộc trao đổi nho nhỏ...

- Tôi đồng ý!

Anh trả lời không kịp suy nghĩ. Anh phải cứu cô, bằng mọi giá.

Trời đã ấm hẳn. Những cây phong hai bên đường thôi không còn trơ trụi. Tán lá xanh mướt lấp lánh ánh nắng đầu hè dịu mát. Anh thả bộ chậm rãi, len lén ngược lên cao giấu đi giọt nước mắt to tròn chực rơi xuống. Cuộc sống vẫn trôi nhẹ nhàng, nhưng anh biết bên trong anh không còn như cũ. Giờ anh chỉ là cái vỏ rỗng, không cảm xúc, không hy vọng. Điều an ủi duy nhất với anh lúc này là cô đã được hồi sinh. Phải, cô vẫn sống bình yên phía bên kia bờ đại dương.

Thức dậy, anh ngỡ mình vừa trải qua một giấc mơ dài hoang đường. Nhưng lúc nhìn bức tranh vẽ cô treo trên tường, anh biết tất cả đều rất thật. Cô đã đem phần hồn đến bên anh, cùng anh trải qua quãng thời gian lạ lùng đó. Và anh linh cảm ông họa sĩ già vẽ bức tranh biết câu trả lời. Anh đến tìm ông ta. Anh đánh đổi đi tình yêu của mình. Anh những tưởng làm vậy anh sẽ quên hẳn cô hay không nhớ gì về cô nữa. Nhưng không, anh vẫn nhớ. Mọi kỷ niệm vẫn rất sắc nét. Vậy thực ra anh đã đánh đổi điều gì?

Theo lời ông họa sĩ, ngay sau đó một ngày, anh lập tức gọi điện về Việt Nam và được biết cô gặp tai nạn tháng trước, nay đã sắp hồi phục hoàn toàn. Vậy là số phận đã dịch chuyển. Kỳ diệu. Phi lý. Nhưng thật. Anh thở phào. Thế giới anh đang sống bỗng chốc nhuộm thêm những sắc màu rất khác. Anh lặng lẽ đi tiếp phần đời của mình và nhẫn nại đợi ngày trở về.

Tuy nhiên ngày trở về, anh mới biết cô đã hoàn toàn quên anh.

Cô thức dậy trong bệnh viện. Cảm giác kinh hoàng vẫn còn phảng phất. Cô gặp tai nạn, người bị hất lên không trung rồi rơi xuống. Đau. Rất đau. Cô hôn mê ba ngày liên tục với xương chân gãy và đầu chấn thương. May thay không có chút di chứng nào. Cô hồi phục nhanh chóng. Bạn trai túc trực bên giường bệnh 24/7 cho đến tận lúc cô ra viện. Cuộc sống dần trở về nhịp bình thường.

Tuy nhiên, cô cảm thấy mình đã mất đi thứ gì đó rất quan trọng sau vụ tai nạn mà không tài nào nghĩ ra. Thứ gì đó thuộc về ký ức. Thỉnh thoảng, đi qua một con đường hay bắt được một sợi hương nhỏ bé vương vất, lòng cô lại nhói lên mà không hiểu tại sao. Dần dần, cô làm lơ. Cô chắc chắn tất cả chỉ là những cảm xúc không đầu không cuối mà bất cứ cô gái nào cũng có. Dần dần, sẽ lãng quên.

Cô chuyên tâm sống tiếp, chuyên tâm vun vén cho tình yêu của mình. Bạn trai cô không khéo léo, nhưng anh yêu cô nồng nhiệt và chân thành. Về phần mình, cô cũng tin rằng bản thân thật sự yêu bạn trai hiện tại.

Ngày đông, những cơn gió từ phương Bắc dội về len lỏi khắp các con phố. Cô đi giữa hai hàng cây trụi lá, lòng không khỏi mơ hồ băng khuâng. Trong miền ký ức hoang đường nào đó, cô đã từng đi giữa hai hàng cây trụi lá như thế này, chỉ khác là có tuyết trắng bao phủ nơi nơi. Và cô đi cạnh một người không rõ mặt, cười hạnh phúc.

Hoang đường! Thật sự hoang đường! Vì từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ đặt chân đến vùng trời nào có tuyết rơi. Cô cứ đi mãi cạnh mặt hồ ảm đạm, dưới bầu trời màu thép lạnh băng. Bất giác, cô thấy mắt mình ầng ậng những nước.

Ngày đông. Anh bỗng nhiên muốn ra bờ hồ cũ. Hồi còn yêu nhau, cô thường bắt anh đưa đi lang thang hết một vòng hồ mới chịu về. Bây giờ, cô đang ở đâu, giữa tám triệu con người trong cái thành phố ồn ào và vội vã này?

Anh giữ đúng lời hứa cùng ông họa sĩ già, không liên lạc, không chạm vào cuộc đời cô. Nhưng nhiều khi, chẳng thể chịu nổi mớ cảm xúc thôi thúc

mãnh liệt trộn lẫn với nhớ nhưng, anh lại chạy xe đến nhà cô. Anh đứng nhìn mãi lên khung cửa sổ sáng ánh đèn, lặng lẽ đốt thuốc. Song, chưa lần nào anh trông thấy dáng hình cô phía sau khung cửa quen thuộc kia. Cũng chưa lần nào anh vô tình gặp cô trên phố. Có khoảng thời gian, anh đã tin rằng, duyên phận nơi anh và cô đã chấm dứt từ lâu.

Bờ hồ se sắt gió. Anh thả bộ giữa hai hàng cây trụi lá. Bỗng trong anh, một linh cảm mơ màng khẽ cựa mình. Dường như, cô đang ở rất gần anh. Có lẽ... chỉ cần còn hy vọng... dù chỉ là một chút hy vọng... anh rồi sẽ được gặp lại cô... một lúc nào đó, ở một nơi nào đó... nơi định mệnh bắt đầu...

Từ xa... họ không biết rằng họ đang bước lại gần nhau... Những bước chân dài cô độc rồi cũng sẽ đưa họ đi về nơi định mệnh bắt đầu...

Gặp lại...

Bình An

4. Em Tiễn Anh Đi

“Thật ra điều gì mới là có ý nghĩa với em, Vivian?”, Gia Huy vừa nói, nước mắt vừa chảy lẫn vào những nét tiều tụy trên khuôn mặt.

“Chẳng điều gì!”

1.

Hà Nội cuối thu. Nắng mỏng mảnh. Gió mơ màng. Không khí se sắt. Vivian đứng trước cửa sổ lớn, mỉm cười. Nụ cười trống rỗng xa xăm vẽ trên đôi môi mềm yếu đến nao lòng. Nụ cười đã khiến hàng ngàn người hâm mộ rung động, giây phút này đây bỗng chốc nhuộm những vệt màu rất khác.

Vivian không rõ mình đang vui hay buồn. Cô càng không rõ từ bao giờ mình trở nên vô cảm với cuộc đời này quá đổi. Tim cô giống như đã đóng thành băng và được nung trong một ngọn lửa xanh lạnh ngắt.

Học mỹ thuật, mê nhiếp ảnh, nhưng khi về nước, Vivian bất ngờ theo nghiệp diễn viên. Là do tình cờ, hay cố ý, hay do định mệnh sắp đặt phải thế, chỉ mình Vivian rõ. Một ngày, phim cô đóng ra rạp. Vai thứ chính. Ngoài cái tên Vivian, không có bất cứ thông tin nào khác. Khán giả vừa tò mò vừa thích thú với khuôn mặt mới bí ẩn, vẻ đẹp phi giới tính và lối diễn xuất tự nhiên như không khí của cô. Người ta điên cuồng tìm kiếm. Rồi Facebook cô được đăng lên. Ảnh cô bắt đầu tràn ngập các trang báo mạng. Những bức ảnh đời thường đáng yêu ít son phấn càng làm cô thêm “hot”. Khi đó, đọc về mình, Vivian chỉ khẽ thì thầm: “Showbiz, chào mi!”.

Khi đó, đọc về Vivian, có một chàng trai lặng đi trên ghế.

Diễn viên thường muốn chứng tỏ mình đa tài. Diễn viên mới nổi lại càng nôn nóng thể hiện hơn. Lựa chọn đầu tiên, phần nhiều nên lấn sân sang ca hát. Đường như đó là con đường dễ dàng, nhanh chóng nhất để bay lên cao và sáng hơn chút nữa trên bầu trời vốn đã toàn sao.

Giọng Vivian không quá xuất sắc: mỏng, nhẹ, kén bài. Tuy nhiên, quản lý đã đo ni đóng giày một list cho cô. Cô hát. Những bài hợp tâm trạng và gợi nhắc quá khứ, Vivian thể hiện rất hay. Tung ra thị trường. Kèm theo là một trang báo mạng có tiếng “tình cờ” đăng lên những bức hình Vivian tự tay chụp hồi còn đi du học theo kiểu chia sẻ ngoài lề về sở thích của cô diễn viên mới nổi đầy tài năng. Một cơn sốt lại bùng lên, và lần này, cái tên Vivian thật sự trở thành hiện tượng. “Mọi việc tiến triển rất tốt”, Vivian thầm nghĩ, “không lâu nữa, anh sẽ phải nộp mình cho em thôi”.

Nghe những bài Vivian hát, chàng trai lần nữa lặng đi. Anh có dự cảm chẳng lành, nhưng anh biết, dù thế nào anh cũng sẽ phải đón nhận nó.

Kịch bản mới. Vai nữ chính. Vì không được đào tạo bài bản, nên Vivian phải nỗ lực rất nhiều. Tuy nhiên, ai làm việc lâu với cô cũng sẽ lờ mờ nhận ra một điều, dường như cái đích là sự nổi tiếng và ánh hào quang lấp lánh xung quanh đều không phải những thứ Vivian tìm kiếm.

Vivian chăm chỉ, hoàn thành xuất sắc công việc, nhưng đối diện với thành quả, cô rất dỗi dưng dưng. Không ai dám hỏi, và cũng không muốn hỏi nguyên nhân. Cứ để một Vivian lạ lùng kỳ bí như thế, sẽ dễ làm say lòng người khác hơn.

Phim mới cần soundtrack hoàn hảo. Vivian, lần đầu tiên lên tiếng gợi ý: “Thử cân nhắc xem, nếu lấy bài từ những nhạc sĩ gạo cội trước nay ở Hà Nội, phần nhiều, chắc sẽ chìm ngấm ngay thôi. Chúng ta bỏ tiền cho danh tiếng của họ hơn là chất lượng. Nhưng với những nhạc sĩ trẻ và mới thì lại khác. Họ khao khát khẳng định mình, nên chắc chắn họ sẽ chăm chút cẩn

thận hơn, viết hay hơn và lạ hơn. Khả năng soundtrack thành công cũng lớn hơn”.

Những cái tên được đưa ra. Vivian nghiêm nhiên tham gia chọn lựa. Và, cô chọn anh - Minh Duy.

2.

Nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Vivian ngoài đời thật đều tự hỏi, vì sao một cô gái thế kia có thể bỗng chốc vụt sáng? Thân hình cô không bốc lửa, chỉ nhỏ bé vừa vặn. Ngoài khuôn mặt sinh động, Vivian chẳng có gì đặc biệt. Câu trả lời, mình Vivian biết.

Mới về nước, cô bị xáo trộn giữa những suy nghĩ nên thực hiện việc nào trước và sẽ bắt đầu từ đâu. Rồi cô gặp Gia Huy. Anh ở trong ekip làm kỹ xảo cho một vài bộ phim điện ảnh đình đám. Khi đó, cô biết anh sẽ là chiếc chìa khóa dẫn cô vào Showbiz.

Cô bắt đầu chăm chút bản thân. Spa. Tắm trắng. Tẩy răng. Sau hai tháng, họ chính thức hẹn hò và cũng sau khoảng gần ấy thời gian, Vivian gần như lột xác. Gia Huy đưa cô đi gặp bạn bè, tiếp xúc với giới làm phim. Các mối quan hệ ngày càng mở rộng.

Cuối cùng, Vivian lọt vào mắt xanh một tay đạo diễn đang lên. Gã mời cô đóng vai thứ chính. Bộ phim điện ảnh nhẹ nhàng nói về giới trẻ Hà Nội sẽ ra mắt cuối năm. Có điều, gã cũng muốn cô trao đổi chút gì đấy. Cô chia tay Gia Huy, không lưu luyến. Anh cũng sờ. Về sau là những cảm xúc gì nữa, cô không bận tâm đến. Cô muốn tập trung vào vai diễn.

Ban đầu, gã đạo diễn phong lưu chỉ nghĩ Vivian cũng giống những bình hoa di động quanh gã, ham hố hư vinh nên sẵn sàng đánh đổi, cố chen chân lên màn ảnh ít phút rồi sẽ nhanh chóng chìm ngấm không tăm tích. Nhưng gã đã phải nhìn nhận lại.

Vivian khác. Cô chăm chỉ học hỏi, diễn xuất tự nhiên, khuôn mặt sinh động biểu cảm cực tốt. Bộ phim ra mắt. Phải nói phần nhiều có chút tiếng tăm là nhờ Vivian và cô “Hot girl” vai nữ chính kia. Cô “Hot girl” chắc ai cũng quen mặt, nhưng Vivian thì là một câu hỏi lớn. Cơn sốt về diễn viên

bí ẩn lan nhanh. Mọi người thi nhau tìm kiếm. Khi thông tin của Vivian được công bố rộng rãi, cô vụt sáng.

Gã đạo diễn ngồi cạnh cô trong pub, vỗ nhẹ vào lưng cô, “Em làm tốt lắm!”. Cánh tay trượt dần xuống phía dưới.

Cô khẽ xoa người, nhìn gã, “Chúng ta chấm dứt đi!”.

Một tuần sau, Vivian hợp tác với quản lý mới. Lộ trình được vạch ra bài bản. Vivian chính thức gia nhập cái xã hội thu nhỏ mang tên “Showbiz”.

3.

Minh Duy nhận điện thoại từ đoàn làm phim vào một sáng thứ Bảy nhiều gió. Anh cảm thấy rất phấn chấn. Lần đầu tiên anh nhận lời viết nhạc phim. Sẽ là một cơ hội nghề nghiệp lớn. Tuy nhiên, anh không hề biết, đằng sau, điều gì đang chờ đợi mình.

Vivian yêu cầu không tiết lộ thông tin diễn viên cho đến khi tất cả hợp tác chắc chắn. Ngày chính thức tổng duyệt các khâu, Minh Duy xuất hiện trong vai trò nhạc sĩ chính. Anh sẽ viết trọn gói phần soundtrack. Vivian đến muộn.

Khi bước vào, cô bối rối khẽ gật đầu chào mọi người. Đạo diễn tươi cười hớn hở, choàng tay qua eo Vivian dẫn đến giới thiệu. Tới lượt Minh Duy, cô thản nhiên đưa tay ra bắt, “Xin chào, em là Vivian!”.

Nụ cười trên môi anh vụt tắt. Nụ cười trên môi cô bỗng chốc nhuộm đầy nguy hiểm.

Vivian sẽ hát một bài trong phim, với Minh Duy. Anh là nhạc sĩ nhưng khả năng thanh nhạc rất tốt.

Ngày thu âm, anh khá căng thẳng. Vivian lại điềm tĩnh thản nhiên. Cô hát. Đôi mắt mơ hồ thẳng hoặc nhìn chăm chú vào Minh Duy vài giây rồi lạnh băng liếc đi.

Lúc ra về, Minh Duy ngập ngừng đứng chặn trước mặt Vivian, “Anh muốn nói chuyện!”.

Vivian nhú mày, “Có chuyện gì ạ? Em hát không tốt à?”.

“Không, chuyện riêng!”

Vivian bật cười, “Em với anh có chuyện riêng gì đây?”.

Minh Duy không cười. Khuôn mặt nghiêm túc. Cô khẽ nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

“Em thế nào?”, Minh Duy bối rối ngồi xuống chiếc ghế nhung đỏ trước phòng thu, cạnh Vivian.

“Em khỏe mà!”, cô uể oải trả lời.

“Vì sao lại bước chân vào Showbiz?” Vivian quay sang, thoáng tức giận, “Chuyện của em anh có thể vào báo mạng tìm đọc. Còn bây giờ, đừng làm mất thời gian nữa! Em có nhiều việc cần làm!”.

Vivian toan đứng lên. Minh Duy chớp lấy tay cô.

“Đau!”

Minh Duy luống cuống, “Anh xin lỗi!”. Vivian khẽ lắc đầu, thờ dãi, “Bao năm qua, anh vẫn chỉ luôn nhập nhằng như thế này thôi à, Minh Duy?”. Cô sai chân bước ra ngoài, cánh cửa phòng thu khép nhẹ trước mặt anh.

Ngày ra mắt, bộ phim một phen gây náo loạn giới trẻ. Đâu đâu có giai điệu nhạc phim cất lên là có tiếng người trầm trồ. Nhạc lạ, ca từ sâu sắc và phù hợp với nội dung phim. Minh Duy đồng thời cũng trở thành một cái tên “nóng”. Đơn đặt hàng về với anh tới tấp.

Vivian đọc báo, nhếch mép cười. Mới chỉ là bắt đầu thôi! Cô sẽ đưa anh lên, và vùi anh xuống tận cùng vực thẳm.

Kể từ lúc gặp lại Vivian, Minh Duy luôn cảm giác mình như đang đi trên dây. Sợi dây dưới chân anh mơ hồ, thực mà không thực, chắc chắn mà mong manh dễ đứt. Anh cảm thấy Vivian có mục đích gì đó với mình, nhưng khi nhìn vào đôi đồng tử sẫm màu biến đổi linh hoạt ấy, anh chẳng nhận ra điều gì cả. Anh chỉ thấy cô đổi khác rất nhiều so với trước... Trước, là những ngày tháng an lành trải dài miên man trong ký ức...

Minh Duy nhắm mắt lại, hồi tưởng. Những câu bắt đầu bằng từ “Nếu” trôi chậm chậm qua đầu anh.

Minh Duy viết soundtrack cho hai bộ phim nữa có Vivian tham gia. Cô cũng nhận lời quay clip những bài hát của anh. Báo chí bắt đầu tò mò về mối quan hệ giữa họ. Minh Duy phủ nhận và khẳng định anh đã có người yêu. Vivian thì từ đầu đến cuối chỉ im lặng.

“Chắc hẳn, người yêu anh khó chịu lắm!”, lúc nghỉ ngơi giữa cảnh quay, Vivian nói, giọng nửa thật nửa đùa.

Minh Duy cười gượng gạo.

“À, sắp tới em vào vai phản diện trong phim mới. Anh có muốn viết OST nữa không?”

Minh Duy bần thần gật đầu.

“Nhưng đạo diễn và bên sản xuất cần mua bản quyền trước!”

Một tháng sau, Minh Duy mang bản thu thử do chính anh hát đến gặp nhà sản xuất. Ai cũng gật gù hài lòng, hẹn anh hôm khác đến ký hợp đồng mua bản quyền. Minh Duy quay về, tâm trạng thoải mái. Nhưng toàn thân anh lạnh toát khi mở cửa bước vào nhà.

Đồ đạc bị lục lọi xáo trộn, và điều kinh khủng nhất là laptop của anh đã không cánh mà bay. Tất cả công việc cộng với những sáng tác đều nằm trong máy. Anh vội vàng tìm ổ cứng. Chẳng thấy nốt. Chuyện quái gì xảy ra thế này?

Minh Duy gọi điện cho Hoàng Anh, cậu bạn thường làm việc chung với anh. Hoàng Anh trấn an là trong máy cậu ta vẫn còn hầu hết, không việc gì phải lo lắng cả. Lúc này, anh mới nhẹ nhõm thở phào. Minh Duy chậm rãi sắp xếp lại đồ đạc. Sau cùng, anh ngủ thiếp đi trên ghế sofa. Trong mơ, Minh Duy trông thấy Vivian của những ngày cũ, hồn nhiên tươi cười với anh...

4.

Tin tức về chuyện đạo nhạc của Minh Duy phủ tràn khắp các kênh giải trí và báo mạng. Hóa ra những sáng tác đứng tên Minh Duy hầu hết đều do Hoàng Anh viết. Tuy nhiên Minh Duy đã dùng tiền bán bản quyền để đổi lấy tên anh ghi bên dưới tựa đề bài hát. Ban đầu Hoàng Anh chấp nhận. Nhưng soundtrack cho phim Vivian sắp đóng, Minh Duy không thèm hỏi đã mang đi thương lượng nên Hoàng Anh không thể chịu đựng được thêm nữa và quyết định lên tiếng. Cậu ta đưa ra những bằng chứng trong laptop cá nhân, thậm chí đưa ra cả bản thu soundtrack cho phim mới do chính cậu ta hát.

Minh Duy chết lặng.

Laptop anh đã mất, ổ cứng cũng mất theo, cơ bản không có gì để giải thích. Công an vào cuộc cũng không thu được kết quả gì. Sau cùng dư luận lại chĩa mũi nhọn vào anh, suy đoán anh dựng chuyện để bào chữa cho mình. Bên sản xuất phim tự giác làm ngơ với anh. Tất cả các đơn đặt hàng sáng tác cũng đều tự giác bị hủy. Minh Duy thật sự khủng hoảng. Muộn màng, anh nhận ra mình đã rơi vào một cái bẫy cay đắng.

Minh Duy suy sụp hoàn toàn. Anh hạn chế xuất hiện, lao đầu vào rượu và các thú chơi đêm.

Phim mới của Vivian ra mắt, nhờ scandal đạo nhạc, càng nổi tiếng hơn. Hoàng Anh cũng nghiễm nhiên trở thành tâm điểm chú ý.

“Em hài lòng chưa?”, Gia Huy ngồi xuống bên cạnh Vivian, choàng tay qua cổ cô.

Vivian khẽ gật đầu.

“Cái laptop và ổ cứng này thì làm thế nào?” Vivian nhìn đăm đăm vào những thứ trước mặt, lạnh lùng nói: “Vứt đi! Hủy hết đi!”.

“Được rồi!” Hơi thở của Gia Huy bắt đầu gấp gáp và dường như không thể chịu đựng thêm nữa, anh ấn người cô xuống...

Vivian nổi lại quan hệ với Gia Huy. Cô lần nữa mê hoặc anh. Đến nỗi anh bất chấp tất cả để làm những gì cô dụ dỗ sai khiến. Gia Huy đột

nhập vào nhà Minh Duy, cẩn thận đeo găng tay, lấy đi laptop cùng với ổ cứng. Chính anh cũng đã gặp Hoàng Anh ngay sau đó, tự giới thiệu là người bên sản xuất, muốn dàn xếp và hứa hẹn...

Con người ta, với cái lợi nhìn thấy ngay trước mắt, gần như sắp chạm vào rồi, thì thường dễ dàng bỏ qua những giá trị liêm sỉ khác. Hoàng Anh chẳng ngoại lệ. Cuộc sống mà, không đấu đá vùi dập nhau thì làm sao ngoi lên? Huống hồ đây còn là Showbiz sớm nở tối tàn. Có cơ hội, phải tranh thủ. Những thứ yếu như tình anh em bạn bè bỏ qua được thì bỏ qua đi. Hoàng Anh gật đầu hợp tác.

Mọi diễn biến về sau tất nhiên phải theo logic. Minh Duy trở thành kẻ hám danh, tham lam, và đồng thời cũng trở thành công cụ PR miễn phí cho phim mới.

5.

Hà Nội lại sang thu. Vivian đi lang thang giữa những con đường rực lá. Mỗi mỗi, cô vô cảm. Rõ ràng trong đầu cô chầm chậm tua lại biết bao hồi ức cũ, nhưng tim cô lạnh băng, chẳng mảy may rung động. Vivian ngỡ ngàng với chính mình. Cô thấy như bản thân đã biến thành ma quỷ.

Tai nạn của Minh Duy xảy ra khi scandal đạo nhạc còn chưa lắng xuống. Anh uống rượu say rồi đâm vào một chiếc taxi. Anh không chết, nhưng cũng không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Nhìn Minh Duy nằm bất động trên chiếc ga giường trắng toát trong bệnh viện với đồng máy móc xung quanh, Vivian bất giác hoang mang. Tại sao, sau khi đã trả thù anh, cô không hề cảm thấy khá hơn?

Vivian tuyên bố rút khỏi Showbiz. Cô tâm sự sẽ ra nước ngoài, chuẩn bị kết hôn với bạn trai mới người Ireland.

Lần thứ hai, cô phản bội Gia Huy.

“Minh Duy, em sẽ không tiến bước anh đi lần cuối cùng này được nữa. Nợ nần mình đã trả xong, mối duyên oan nghiệt giữa chúng ta từ nay chấm

dứt!", Vy Anh khẽ thì thầm vào tai Minh Duy trong lần cuối cùng cô đến thăm anh ở bệnh viện.

Muộn màng, cô nhận ra, tim cô vẫn còn biết tràn đầy những đau thương. Sự hận thù đáng sợ nhất là khi nó xuất phát từ tình yêu.

6.

Vivian tên thật là Vy Anh. Cô quen Minh Duy khi vừa tốt nghiệp lớp Mười hai. Tình yêu đầu đời trong veo và đẹp dễ đến khó tin. Cô sinh viên Mỹ thuật lúc nào cũng tươi cười hơn hờng ngồi đằng sau xe chàng trai tài năng học Nhạc viện đi khắp phố phường Hà Nội đón gió đông. Những viễn cảnh tương lai tuyệt vời được vẽ ra. Cô là cảm hứng cho anh sáng tác, còn anh thường xuyên xuất hiện trong những bức ký họa của cô. Mọi chuyện tưởng cứ mãi êm đẹp như thế, cho đến khi Minh Duy đi du học.

Ngày anh đi, cô khóc lặng giữa sân bay lộng gió.

Cha mẹ Vy Anh yêu cầu cô con gái duy nhất chấm dứt quan hệ với Minh Duy sau vài tuần chứng kiến cô vật vã. Họ không muốn cô phải đau khổ vì mối mòn trông ngóng, càng không muốn cô đặt niềm tin vào một chàng trai nghệ sĩ, như vậy sẽ rất chông chênh. Ban đầu Vy Anh đấu tranh quyết liệt. Sau dần, cô buông xuôi. Chia tay xong, Vy Anh nhanh chóng tìm quên bên người khác.

Đột ngột gần hai năm sau, Minh Duy về hãn và muốn làm lại từ đầu. Nước mắt cô khi đó vẫn còn chưa ngừng rơi vì anh. Biết cô có người mới, anh im lặng rút lui. Nhưng duyên phận cứ như sợi tơ nhện mỏng mảnh mà dai chắc, quấn rối hai người lại với nhau. Sau lắm nỗi gian nan, họ lần nữa quay về.

Đúng lúc này, Vy Anh phải lên đường đi du học.

Cô gần như phát điên vì nhớ anh. Cô chỉ muốn có cuộc sống êm đềm nhẹ nhõm bên cạnh người mình yêu, mà tại sao số phận cứ như trêu người mãi thế? Tan rồi hợp, hợp rồi lại tan. Lắm lúc, cô mệt nhoài. Nhưng niềm tin về một tương lai trọn vẹn đã giúp cô vượt qua thời gian khủng hoảng ấy.

Đột về thăm nhà đầu tiên, Vy Anh đã có khoảng thời gian tuyệt vời cạnh Minh Duy. Cô cảm thấy mình đang nắm cả thế giới đẹp dễ này trong lòng

bàn tay.

Rồi những ngày đẹp như trong mơ nhanh chóng kết thúc. Quay sang học tiếp, Vy Anh phát hiện mình đã có thai. Cô vừa sợ vừa lo nên không dám nói với ai, kể cả anh. Minh Duy bỗng nhiên cũng lạnh nhạt hẳn với cô. Anh nói anh bận những dự án mới. Vy Anh là kiểu con gái khi đã quyết thì rất dứt khoát, và khi đã thấy nhập nhằng thì nhất định phải tìm ra nguyên do.

Cô bí mật về nước. Gặp anh. Và câu trả lời của anh làm cô choáng váng: “Anh có người mới. Cả hai nên dừng ở đây thôi”. Tất cả sụp đổ xung quanh Vy Anh. Sao anh có thể lãng quên cô nhanh đến vậy? Tại sao tình yêu sau bao sóng gió tưởng chừng càng bền chắc nay bỗng chốc vỡ tan? Cô cảm lạnh ôm nổi đau đứng giữa trời mưa thu tàn tạ. Chút kiêu hãnh cuối cùng sót lại đã giúp Vy Anh không nói ra sự thật về đứa bé với Minh Duy. Cô đến bệnh viện, phá thai.

Tuyệt vọng cùng cực. Đau đớn nghẹn ngào. Nỗi nhức nhối đêm đêm dần vặt Vy Anh. Có khi cô mơ thấy đứa bé đang vẫy gọi mẹ. Có khi cô lại mơ thấy tự tay Minh Duy giết chết nó. Những cơn ác mộng khủng khiếp khiến tim Vy Anh co thắt và dần trở nên chai cứng. Nếu hình dung ban đầu trái tim cô giống một chiếc hộp đẹp đẽ, thì giờ đây, chiếc hộp ấy bị va đập đã bẹp rúm đến nỗi không còn nhìn rõ hình thù.

Cô căm hận Minh Duy. Vy Anh tự hứa với chính mình, cô sẽ trả những nợ nần này cho anh, không thiếu một phân nào.

Và cô đã làm được. Đúng là chẳng thiếu một phân.

7.

Trước hôm bay, Gia Huy hẹn gặp Vivian ở một pub nhỏ. Sau ly rượu đầu tiên, anh uy hiếp sẽ nói ra sự thật với báo chí nếu cô không ở lại với anh. Vivian chỉ cười lãnh đạm. Cô đã chẳng còn liên quan đến Showbiz nữa, muốn làm gì là quyền của Gia Huy. Sau một hồi tranh cãi không kết quả, Gia Huy đành thỏa hiệp. Anh ngỏ lời xin lỗi và đưa cô về.

Chiếc xe mới của Gia Huy làm cô thấy bất an ngay sau khi ngồi vào cạnh ghế lái. Vivian có dự cảm chẳng lành nhưng cô không thể quay đầu được nữa. Và cô biết cô sẵn sàng chấp nhận bất cứ cái giá nào cần phải trả.

Ánh mắt Gia Huy lạ lẫm. Anh vào xe, bắt đầu lái đi. Tốc độ nhanh dần, rồi đột nhiên Gia Huy bật cười điên dại. Vivian im lặng ghì chặt tay vào ghế.

“Thật ra điều gì mới là có ý nghĩa với em, Vivian?”, Gia Huy vừa nói, nước mắt vừa chảy lã vào những nét tiều tụy trên khuôn mặt.

“Chẳng điều gì!”, Vivian vẫn giữ giọng bình thản lạnh lẽo.

“Anh đã rất yêu em, đã làm tất cả vì em. Nhưng từ đầu đến cuối em không hề nhìn về phía anh!”, giọng Gia Huy cay đắng.

Vivian khẽ cười, tiếng cười mơ hồ vang trong không khí, “Gia Huy, anh muốn làm gì đây?”.

Gia Huy quay sang, nhìn thẳng vào mắt Vivian, “Anh muốn cả hai cùng chết!”. “Được!”, Vivian gật đầu quả quyết.

Chiếc xe lao thẳng vào dải phân cách, lật tung và văng sang mặt đường bên kia. Bóng tối tĩnh lặng bao trùm lên tất cả.

Không một ai hiểu Vivian thực sự đã chết từ lúc đứa con còn chưa thành hình của cô với Minh Duy đau đớn đi ra khỏi mẹ nó trong máu và nước mắt.

Showbiz lại dậy sóng vì tai nạn của Vivian. Cô được đưa đi cấp cứu kịp thời nên không chết. Song, Vivian không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Bệnh viện cô nằm cũng là nơi Minh Duy đang nằm.

Gia Huy mất, hai ngày sau tai nạn.

Hoàng Anh, về sau không có thêm bất cứ một sáng tác nào đáng giá.

Nếu cuộc đời là nắng

Anh là những giấc mơ

Đưa em cùng theo với

Trong những nỗi chơi vơi.

Nếu cuộc đời là mưa

Anh là cây nhiều lá

Đừng để em theo gió
Tiếc nuôi rồi xa bay.
Nếu cuộc đời là đau
Anh xa em, xa quá
Em lặng trong băng giá
Ghì chặt những vấn vương.
Nếu cuộc đời buồn thương
Anh ra đi vội vã Khoan, đợi em chút đã
Em tiến bước anh đi.

8.

Quay về khi Vy Anh, tức Vivian, đi du học. Minh Duy đã rất chông chênh. Anh biết bố mẹ cô mãi sẽ chẳng đồng ý và anh cũng biết, xung quanh Vy Anh còn rất nhiều người tốt hơn anh sẵn sàng che chở cô. Anh chẳng làm được gì cho cô. Anh lại càng không muốn cô liên quan đến Showbiz vốn đã lắm điều thị phi ấy. Cô sẽ phải buồn phiền nhiều hơn. Mà anh thì chỉ muốn thấy cô cười hồn nhiên như ngày nào anh gặp và bị cô bắt mất hồn nhiều năm về sau đó.

Đắn đo mãi, cuối cùng Minh Duy quyết định im lặng tập trung vào công việc và lạnh nhạt với Vy Anh. Anh muốn để cô tự nhận ra, tự rời xa anh. Nhưng Minh Duy không ngờ Vy Anh lại bí mật về nước tìm anh. Dù khó khăn, Minh Duy đã dứt khoát. Anh nói anh có người khác và cả hai nên chấm dứt ở đây thôi. Minh Duy không được thấy khuôn mặt Vy Anh khi ấy. Anh chỉ dám nói qua tin nhắn. Anh không dám đối diện cô vì anh sợ mình sẽ mềm lòng.

Minh Duy tin rằng, thời gian sẽ làm lành những vết thương. Thay vì chọn Vivian, anh lựa chọn sự nghiệp.

Điều quan trọng thứ nhất mà Minh Duy không biết là quyết định của anh đã giết chết con anh và đưa anh đến một kết cục thảm khốc về sau.

Điều quan trọng thứ hai mà anh không biết là vết thương sâu nào cũng sẽ thành sẹo. Trái gió trở trời, nó lại nhức nhối đau.

Cái gỡ nút nào, bạn muốn, cho câu chuyện của tôi? Một cái gỡ nút bất ngờ đầy hiểu lầm và đau xót hay một cái gỡ nút đúng với sự thật đã diễn ra bên trên?

Tôi không muốn viết một cái kết nặng nề cho câu chuyện này, nhưng đáng tiếc thay nó lại là cái kết hợp lý nhất. Nhân - quả, sẽ luôn lặp lại cho đến khi nào dứt hết những nợ nần vẫn vương.

Còn tôi, đôi khi ước giá như mình được sống ở một thế giới song song khác, thế giới mà tôi chưa hề bị mất người mình yêu... để rồi, thối hồn lại vào câu chuyện này, gán cho nó một tương lai tươi sáng...

Bình An

5. Giá Như...

Thoa đã đánh đổi tuổi xuân cho cái sự nghiệp vô nghĩa này mà. Giá như ngay từ đầu, Thoa hiểu rằng mình là một phụ nữ trước khi là một bà Tiến sĩ, một Trưởng khoa oai vệ, thì có lẽ đã khác.

Tiết dạy thứ tư thế là xong. Đám sinh viên ào xào kêu rên: “Tiết cuối rồi sao mà cô dạy lâu quá rứa trời? Đói bụng chết đi được”. Rồi thì chúng ùa ra, chen lấn, ép Thoa sang hẳn một bên.

Đám sinh viên này làm gì mà vội thế, có cơm nước, có con cái gì đâu? Thoa còn không vội nữa là, mà có vội thì cũng để làm gì. Trước đây thì Thoa vội thật, vội để làm cho xong cái luận án Tiến sĩ, vội để còn về lo cơm nước cho chồng và cả gia đình “tứ đại đồng đường” tiêu biểu bên nhà chồng nữa.

Sao bây giờ Thoa có nhiều thời gian quá thế này?

Thoa học xong đại học năm hai mươi tư tuổi. Vốn xuất thân từ một gia đình gia giáo với hai đời ông nội và ba mẹ đều làm nghề dạy học, Thoa nhận tấm bằng đỏ ngành Ngữ văn ra trường, và được giữ lại làm giảng viên. Thoa vui mừng đến tột độ bởi có thể tiếp tục nối nghiệp ba, mẹ. Thoa hãnh diện khoác tà áo dài tím rất Huế mà mình yêu đến mê mết, cưỡi con xe Wave mới toanh đến trường.

Thoa đến trường không phải để học mà để tập sự làm giảng viên. Nghĩ cũng hay, suốt thời sinh viên, Thoa luôn nổi tiếng nhất khoa vì học giỏi, hát hay, hoạt động phong trào tốt, lại xinh đẹp, ăn nói duyên ời là duyên, thế

mà chẳng có nổi mối tình vắt vai. Nói không có là không đúng, đúng ra phải là Thoa chẳng bao giờ và cũng chẳng có thời gian để ý đến ba cái chuyện yêu đương nhăng nhít ấy. Đến ngày ra trường, Thoa mới biết có tỷ anh chết mệt vì mình. Nhưng biết cũng chỉ để biết thế thôi. Một năm, hai năm, lũ bạn của Thoa lần lượt cặp nón theo chồng, Thoa vẫn đi về một mình trước cái nhìn ngẩn ngơ của bao chàng si tình.

Rồi Thoa gặp anh trong một ngày Huế mưa lạnh. Đó có lẽ là duyên nợ mà Thoa phải gặp.

Năm đó, mùa đông đến muộn. Thoa vẫn than vãn vì mấy chiếc áo len mẹ mới đan đẹp ới là đẹp chẳng có cơ hội đem ra khoe đám bạn. Sáng Thoa còn ngắm nghía chiếc áo mà đi dạy trong tiết nuôi “Trời mùa đông chi mô mà nắng như đổ lửa?!”.

Thế nhưng đến chiều, bước ra khỏi lớp, mưa đã giăng kín trời. Huế vẫn thế, sáng nắng là vậy nhưng chỉ cần mưa xuống là dầm dề cả nửa tháng trời không thôi, không khí chuyển sang lạnh ngay lập tức. Đứng co ro cuối dãy nhà xe, Thoa chỉ mong mưa bớt nặng hạt để còn về.

- Chào cô! Mưa to quá cô hè? Mưa ri không khéo lụt chẳng chơi.

- Dạ. - Thoa quay đầu nhìn, một gã thanh niên cao lớn, phong độ đang đứng ngay sau Thoa. Trông bộ dạng hình như cũng là giáo viên trường này.

- Thời tiết Huế mình chán thiệt thầy hè?

- Rửa cô không mang áo mưa theo à?

- Dạ, khi sáng trời còn nắng nóng rửa mà.

Ai biết được chừ mưa lạnh ri mô!

- Thì tôi cũng giống cô nên chừ còn đứng đây nì! Mà cô dạy ở khoa mô rửa?

- Dạ em dạy khoa Văn thầy ạ! Còn thầy?

- Tôi dạy khoa Toán. Chà, khoa Văn nghe nói vui lắm hả cô? Chả như khoa Toán tôi, cứ khô khốc, cộc lốc.

Thoa khẽ cười vì nhận xét khô khốc, cộc lốc của người đồng nghiệp.

- Em cũng chỉ mới vô khoa được hơn hai năm thôi thầy ạ! Còn nhiều bờ ngõ lắm.

- Trời! Hai năm còn bờ ngõ chi nữa. Tôi thì dạy ở đây được gần năm năm rồi.

- Rửa chắc thầy dày dặn kinh nghiệm lắm rồi, thầy hỉ? Em nhiều khi còn sợ đám sinh viên lắm, chúng nghịch hơn hồi xưa thầy hè?

- Chà, dạy chập rồi cũng thấy ngán ấy mà. Nói chuyện này chừ mà chưa biết cô tên chi, thiệt vô duyên quá! Cô thấy đấy, đúng là dân Toán mà!

- Dạ, em là Thoa ạ! Còn thầy là...

- Tôi là Bình, đến khoa Toán, cô cứ hỏi Bình Zero là ai cũng biết.

- Răng gọi là Bình Zero hả thầy?

- Thì vì tôi chẳng có chi hết nên gọi là Zero. Mà thôi, đứng đây thì biết đến khi mô mới hết mưa mà về, không khéo đến tối nước ngập hết đường rồi mất công lội bì bõm. Cô đợi tôi tí.

Nói xong, Bình lao nhanh ra ngoài trời, dáng Bình nhanh nhẹn, rần rỏi dưới màn mưa dày đặc. Thoa nhìn theo rồi khẽ nhoén miệng cười, “Cái anh ni cũng hay thiệt!”.

Chưa đầy năm phút sau, Bình đã quay lại, trên mình khoác chiếc áo mưa cánh dơi xanh lục.

- Đây, cô dùng tạm mà về kéo tối.

Nhận chiếc áo mưa trên tay Bình, Thoa chưa kịp nói cảm ơn, Bình đã phân bua:

- Tôi nghĩ cô con gái, dạy Văn chắc là thích màu hồng, tôi tìm mãi nhưng chẳng có màu hồng nên mua tạm cái màu đỏ cho cô. Hồng hay đỏ cũng rửa, cô hè?

- Cảm ơn thầy, ri là tốt lắm rồi thầy ạ!

Thực ra Thoa ghét cay ghét đắng cái thứ màu đỏ chói chang ấy, cứ làm như mỗi mình nó là có màu hay sao mà lúc nào cũng chói chang, lòe loẹt. Màu hồng cũng vậy, cứ như cô con gái nhà giàu lúc nào cũng đong đa đong đánh. Thoa chỉ yêu mỗi màu tím. Màu tím Huế cứ man mác, hiền dịu, e ấp

mà Thoa vẫn bảo sao giống hệt mẹ mình vậy, giống hệt cô gái Huế chính gốc.

- Nhà cô ở mô?

- Dạ, nhà em ở Kim Long, khu Phú Mộng đó thầy!

- Nhà tôi cũng ở khu đó! Rửa mà rằng lâu ni tôi không biết cô hè?

- Dạ, nhà em mới chuyển tới đó được vài tháng thôi thầy ạ! Trước đây ba mẹ em đi dạy nên được cấp nhà ở dưới chung cư Đồng Đa đó thầy, chừ nghỉ hưu rồi nên mới về trên đó.

- Rửa à, rửa chừ mình đi về cùng đường hè! Chẳng kịp nói thêm câu nào nữa, hai chiếc xe lao nhanh trong màn mưa. Nhà Bình nằm ở đầu con hẻm, có kiến trúc cổ với ba gian hai chái, khu vườn thì rộng cả ba, bốn hecta với đủ loại cây ăn quả. Thì ra đây là ngôi nhà mà ngày nào đi dạy ngang qua, Thoa cũng ao ước, thèm muốn. Chả như nhà Thoa, lúc ở chung cư, đâu vón vẹn có bảy, tám chục mét gì đó. Giờ rộng hơn cũng chỉ trăm hai chục mét vuông.

Sau buổi gặp gỡ tình cờ đó, lại thêm là hàng xóm xa xa, nên cả hai càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau. Những buổi đi làm chung đường về chung lối là những cuộc trò chuyện huyên thuyên.

Đến bây giờ Thoa cũng không giải thích nổi vì sao cả hai lại có thể có nhiều chuyện để nói với nhau đến thế. Bình thì khô khan, tự nhiên và thực tế, còn Thoa lại là kiểu mẫu của típ người lãng mạn, mơ mộng, ăn nói trau chuốt, nhẹ nhàng. Thế nhưng, thay vì khó chịu, cả hai lại xem đối phương như sự bù đắp những thiếu hụt của bản thân.

Thoa thiếu đi cái nhìn thực tế trước cuộc sống muôn màu, còn Bình thêm lắm chút dịu dàng, mơ mộng của cô gái Huế chính gốc như Thoa. Vậy là họ yêu nhau, yêu nhau say đắm bất chấp bao lời bàn ra tán vào của bạn bè từ hai phía.

Và rồi họ cưới nhau.

Ngày cưới, Thoa là cô dâu xinh đẹp nhất trong mắt Bình, nhẹ nhàng nép vào vai Bình như nép vào chốn bình yên của cuộc sống.

Thoa ngoan hiền, khéo léo trong ứng xử và cả việc nội trợ, bếp núc, nên chẳng mấy chốc đã lấy được lòng mọi người trong cái gia đình “tứ đại đồng đường” bên chồng. Bình là con trai lớn và cũng là đứa con trai duy nhất trong nhà, nên mọi người đều mong Thoa sớm mang thai, sinh em bé. Nhưng vợ chồng Thoa có nghĩ thế đâu, mà đúng hơn là cả hai không còn thời gian để nghĩ đến điều đó.

Bất chấp sự khuyên can của gia đình, cả hai quyết định vun đắp cho sự nghiệp trước khi bị ràng buộc bởi con cái. Thoa theo học cao học ở Hà Nội, còn Bình sang Pháp để làm nghiên cứu sinh. Ba năm sau, Thoa mang danh Thạc sĩ còn Bình bảo vệ thành công luận án Tiến sĩ của mình. Cả hai vui mừng đón nhau.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Thoa nhận được xuất học bổng toàn phần làm nghiên cứu sinh từ Úc. Bình không ý kiến gì, mặc dù anh vẫn nói: - Tùy em, tuy nhiên nếu em không là Tiến sĩ, mà chỉ là người phụ nữ bình thường thôi, thì em vẫn là số một của anh.

Thoa cười nựng nịu: - Anh à! Mình còn trẻ, còn cả khoảng thời gian dài về sau. Em chỉ đi có ba năm hoặc hơn một chút thôi, không học tiếp thì làm rằng mà trở thành một giảng viên tốt như anh mong muốn được!

Thoa lên đường sang Úc, cả nhà Bình buồn lắm, pha chút thất vọng và lo lắng. Không thất vọng sao được, Thoa đã xấp xỉ ba mươi, cái tuổi mà đáng lý ra đã phải chuẩn bị chào đón đứa con thứ hai rồi mới đúng. Còn Bình cũng đã ở tuổi ba mươi lăm rồi còn gì. Phải đợi ba năm nữa, sao mà lâu quá. Rồi ông bà bên chồng của Thoa cũng có người không đợi được nữa. Cái gia đình “tứ đại đồng đường” kiểu mẫu của một vùng, giờ chỉ còn là “tam đại đồng đường”.

- Bình à! Nội bây giờ được ăn cháu lâu lắm rồi đó nghe, miễn ăn rằng chứ như ri không khéo nội bây giờ sinh bệnh mất.

- Vợ con học cũng gần xong rồi, mà đừng lo nữa, vợ chồng trẻ bây giờ có ai sinh con sớm như thời của ba mẹ nữa mô. Ổn định công việc trước rồi sinh con để cái sau sẽ tốt hơn cho cả hai vợ chồng mẹ nọ.

Cuối cùng Thoa cũng về mang theo tấm bằng Tiến sĩ nước ngoài. Cả nhà đều vui và chờ mong một niềm hy vọng mới.

Rồi Thoa cũng mang thai ở tuổi ba mươi tư, cái tuổi mà ai cũng ngại lâu nay. Niềm vui, hạnh phúc tràn ngập cả gia đình. Thoa sống giữa sự cưng chiều, chăm sóc từ cả chồng, gia đình chồng và gia đình Thoa. Tất cả đều hào hứng khi đứa trẻ mỗi ngày một lớn dần trong bụng.

Rồi một đêm Huế đổ mưa bất ngờ, cơn mưa như muốn cuốn trôi đi mọi thứ. Sáng ra, con đường trước nhà đã trắng xóa những nước.

Mưa vẫn không dứt mà ngày càng nặng hạt.

- Anh Bình ơi! Sao em thấy đau đau ở bụng? Cả nhà cuống cuống cả lên, có lẽ Thoa sắp sinh. Nhưng còn gần một tháng nữa mới đến ngày dự sinh mà. Rồi cơn đau dồn dập hơn, nhiều hơn. Ngoài kia, nước không ngừng dâng lên, mưa trút xối xả. Cả nhà vội vã đưa Thoa đến bệnh viện. Nước đã lên ngang bụng.

Một giờ đồng hồ trong bệnh viện sao lâu quá, cả nhà đứng ngồi không yên. Bình thấy sao có nhiều bác sĩ quá, tất cả đều vội vàng. Cuối cùng, họ cho Bình biết phải phẫu thuật lấy thai vì sản phụ có dấu hiệu tụt canxi dẫn đến sinh non, ối đã khô, tim thai yếu.

Một giờ, hai giờ, rồi ba giờ nữa trôi qua, và người ta mang ra cho Bình một đứa trẻ mà tim đã ngừng đập hoàn toàn.

- Chúng tôi xin lỗi nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Bình ôm con trong tay mà nghe tim mình se sắt. Trong kia Thoa vẫn đang được cấp cứu.

Một ngày sau phẫu thuật, Thoa dần hồi tỉnh, Thoa muốn gặp con, nhớ con lắm, cần phải cho con bú chứ. Thoa tìm kiếm, gặng hỏi và chỉ nhận được những cái nhìn tránh né. Thoa nhớ con quay quắt và Thoa khóc. Nước mắt cứ chảy mãi không thôi.

Người ta lại đưa Thoa vào cấp cứu bởi triệu chứng chảy máu tử cung sau sinh. Và người ta buộc phải cắt đi của Thoa phần quan trọng nhất đời người phụ nữ.

Thoa không còn tử cung nữa, có nghĩa cơ hội để được làm mẹ cũng mất đi vĩnh viễn. Người ta bảo do sức khỏe Thoa yếu quá mà lại còn mang thai muộn nữa, mang thai đầu lòng sau tuổi ba mươi là rất nguy hiểm cho cả mẹ và con.

Bây giờ, vợ chồng Thoa đã ra ở riêng. Bên nhà chồng không một lời nặng nhẹ, nhưng Thoa biết họ buồn lắm, buồn lắm.

Bình vẫn an ủi: - Không có con thì vợ chồng mình vẫn sống tốt với nhau đến trọn đời mà.

Nói vậy, nhưng Bình thưa dần những bữa cơm tối với vợ, mà thay vào đó là những cuộc nhậu túy lúy, những buổi chiều tha thẩn khắp các con phố buồn. Ngôi nhà rất hiếm tiếng cười.

Đôi khi Thoa muốn để cho Bình đi tìm nguồn vui mới, nhưng họ không thể, bởi họ là những Tiến sĩ từ nước ngoài về, họ là những giảng viên gương mẫu, là những con người tiên bộ của xã hội, họ có danh vọng, có sự nghiệp. Người ta nhìn Thoa với ánh mắt đầy ái ngại. Còn Thoa, Thoa hiểu rằng, bản thân không thể đòi hỏi gì hơn nữa, con người ta không thể có được tất cả. Thoa đã đánh đổi tuổi xuân cho cái sự nghiệp vô nghĩa này mà. Giá như ngay từ đầu, Thoa hiểu rằng mình là một phụ nữ trước khi là một bà Tiến sĩ, một Trưởng khoa oai vệ, thì có lẽ đã khác.

Chiều nay, Thoa lại ngồi một mình chờ chồng về bên mâm cơm nguội lạnh từ lâu. Ngoài kia Huế lại đổ mưa, có lẽ Huế đã chuyển mùa.

Xuân Võ

6. Giấc Mơ Ngày Cũ Đi Qua

Trong tình yêu luôn tồn tại những sự phản bội nho nhỏ mà người ta cần phải có để định vị lại tình cảm của mình. Em đã đi qua, còn tôi chỉ vừa bắt đầu.

Chúng tôi đốt ba năm ở hai bầu khí quyển, miệt mài đi tìm chân phương cá nhân mỗi người sau cái hẹn ba năm.

Nhưng chẳng hiểu sao tôi cảm giác như mình mất em thật rồi. Cái siết chặt tưởng chừng kiên định là vỏ bọc cho sự ngội lạnh nơi em. Đôi mắt ấy chảy dài nước mắt vui mừng nhưng sao vô chừng quá.

...

Cách đây ba năm, em tiễn tôi bằng con tim nén chặt những hờn giận buồn đau vì lý tưởng của một chàng trai hai mươi lăm không ngừng lại ở chữ “đủ”. Tôi biết nỗi đau đó dài và buốt đến thế nào. Nhưng bảo tôi cao thượng nói chia tay để em tìm cho mình một lý tưởng mới mà quên đi ngày cũ là không thể. Mà chắc gì tôi bảo thì em sẽ nghe.

Vậy nên, chúng tôi chia tay nhau vào một ngày thành phố còn say ngủ dưới cái rét của mùa đông. Em quàng chiếc khăn màu ghi và quay đi giấu vội những đòn đau của một tình yêu rồi đây sẽ phải khác. Tôi tìm kiếm ở môi trường mới những à ê công việc để quên đi một vài thói quen cũ.

Ngay lúc ấy, tình yêu với chúng tôi là quá lớn, chẳng đành lòng thả tay vứt bỏ. Tiếc rằng, bao nhiêu đó hình như vẫn chưa đủ, như tình yêu, vốn có bao giờ là chân lý đối với những người trẻ.

Chúng tôi trao đổi tình yêu qua phương tiện hiện đại và gửi nỗi nhớ vào những tin nhắn offline khô khốc. Phải chăng điều ấy đã giết đi những miền cảm xúc mà tôi không còn tìm lại được?

Em hay hỏi tôi, nếu một ngày em bỏ đi, tôi có thể gạt hết tất cả chỉ để tìm kiếm em hay không?

Em là vậy. Đủ nhạy cảm cho những câu hỏi, và đủ tỉnh táo để không cần câu trả lời.

Tôi yêu em bằng thứ tình cảm của một người quá say mê sự nghiệp. Em yêu tôi bằng thứ tình cảm không gì thay thế được.

Vậy mà...

Tôi đi tìm em đã được hai mùa thu.

Một ngày khi tôi còn say ngủ, mặc cho những giọt nắng nhảy nhót bên bức thư cuối cùng em để lại. Em bảo rằng, tôi đã tìm thấy chân lý rồi, còn em chỉ mới bắt đầu thôi. Vậy nên, nếu em đã từng để tôi miệt mài với dự định của chính mình, thì tôi có thể vì em mà nhận lại sự chờ đợi ấy không?

Em bảo rằng, những lúc như tôi thế này, em hay đếm nước mắt của mình, từng giọt từng giọt một. Vì em sợ, một ngày nào đó, em sẽ không còn khóc được nữa. Nên nếu tôi có nhớ em thì hãy mở quyển sổ ấy ra, mỗi một ký ức đều được đong bằng nước mắt của em. Còn nếu tôi không đủ kiên nhẫn để chờ đợi, thì hãy cứ quên em đi như một giấc mơ. Bởi em sẽ không thể nào quay về khi chưa tìm thấy được hoài bão của mình.

Sau ngày em đi ba tháng, tôi bắt đầu đọc đến lần thứ mười về những ký ức nhẹp màu nước mắt em để lại. Người ta vẫn bảo, chẳng ai biết trân trọng điều bên cạnh cho đến khi chúng mất đi. Còn tôi lại thấy chỉ khi chúng mất đi, người ta mới bắt đầu học cách phải trân trọng và đi qua miền ký ức, lượm lặt để tìm lại.

Thế là, những chuyến đi dài ngày bắt đầu. Tôi đi qua những nỗi nhớ, với niềm tin rằng nơi ấy sẽ có em.

Thì ra nỗi đau một người phải đi với cái bóng của chính mình lại dài đến thế. Những ngày tháng chồng chất lên nhau bằng hy vọng và tuyệt vọng. Tôi đi hết những nơi chúng tôi từng dự định, tìm lại mỗi góc ngách yên

bình của những khu phố đã cùng nhau bước qua. Những thành thị chào đón tôi bằng hy vọng và vẫy tay tạm biệt bằng sự thất vọng của nơi không có em.

Chẳng hiểu được vì sao người ta có thể bỏ ngán ấy năm trời để đi tìm lý tưởng của cuộc đời, để rồi khi có được, lại phải bỏ ra chừng ấy thời gian để cứu vãn những gì đã bỏ qua, trong suốt ngần ấy năm.

Con người quả thật là một sinh vật mâu thuẫn đến đáng thương.

Trong tình yêu luôn tồn tại những sự phản bội nho nhỏ mà người ta cần phải có để định vị lại tình cảm của mình. Em đã đi qua, còn tôi chỉ vừa bắt đầu.

- Người ta yêu nhau nhiều nhưng vẫn có thể mất nhau anh nhỉ, hay có khi nào chỉ mất nhau rồi người ta mới biết mình yêu nhau nhiều đến vậy?

- Cuộc sống không như những thứ em đọc mà chưa trải qua, những kiến thức của một cô gái học văn bay bổng quá. Anh thì chỉ cho rằng yêu nhau nhiều đến đâu, cũng không thể nhiều hơn một đời người.

- Nhưng có những người yêu nhau mà không thể đến với nhau, chỉ khi về với đất họ mới tìm thấy nhau đấy thôi.

- ... Em đói chưa?

- ... Hay là mình ngừng yêu nhau anh nhé, thử thế thôi, coi có yêu nhau không?

- Tình yêu không cần chứng minh bằng phản chứng đâu em. Anh yêu em mà.

Đó là đoạn đối thoại cuối cùng của mùa đông, trước khi em rời bỏ tôi vào ngày hôm sau, khi gió thổi những đợt khô khốc, và khi chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình này.

Tôi có thể phải mất cả đời mới hiểu được em, nhưng chắc chắn rằng cả đời cũng không đủ để yêu em. Chỉ khi đi qua ngần ấy nỗi đau của em trong cái hẹn ba năm, tôi mới biết em mạnh mẽ đến thế nào, và cũng yêu tôi nhiều đến thế nào.

Lần này em ra đi cũng vì vậy. Người ta có đủ dũng khí để đi xa khỏi tình yêu của mình, chỉ để chứng minh mình yêu nhau đến đâu, thì điều đó đáng phải ghi nhận.

Tôi tìm lại em ở mùa đông năm thứ ba, tại nhà của chính chúng tôi.

Mệt mỏi và kiệt sức vì quãng đường quá dài đã đi qua, tôi vác ba lô về lại nơi chứng kiến tình yêu của mình vào mỗi thời khắc của ngày.

Và em ở đó tự bao giờ.

- Em đã tìm ra hoài bão rồi à?

- Em không tìm nó, nó đã tự tìm đến em đấy thôi.

- ...

- Đây là hoài bão của em và anh là chân lý đó.

- Chỉ bởi anh đã tìm thấy em?

- Không. Bởi vì anh đã chịu đi tìm em. Bởi vì anh đã cho em thấy, em không thua trong cuộc đánh cược với chính mình. Còn bởi vì, em đã thấy được rằng: Anh yêu em. Và em tìm lại được chính mình trong tình yêu vẫn nguyên vẹn của nhiều năm về trước.

Blue Cobalt

7. Hai Người Vợ Hờ

Ai nói thím không biết ghen! Thím ghen suốt hai mươi năm qua rồi còn gì? Bây giờ thím vẫn ghen đó thôi, cái ghen của người đàn bà không hề yếu đuối.

Thím lại soi gương, khuôn mặt sao mà nhăn nheo quá thế. Không nhăn nheo sao được, tóc cũng bạc gần hết rồi còn gì. Nhưng thím đã già gì cho cam, mới ngót nghét năm mươi, cái tuổi thành công, sung túc, chín muồi của phụ nữ cơ mà.

Thím cứ mãi nhìn mình trong gương, quên băng đi trời chiều đã đổ. Cái thứ buổi chiều vẫn thế, không đổ thì thôi, khi đã đổ chẳng chờ người ta kịp vuốt lại mái tóc.

- Má ơi! Cơm chín chưa má, tối ni mình ăn chi rửa má?

Giọng con Mai véo von từ đầu cửa làm thím giật thót:

- Cá má kho hồi trưa rồi, khi mô muốn ăn thì thổi cơm thôi. Con qua coi thử dì Hai có đông khách không. Ủ mà thôi, để đó má qua rồi phụ dì luôn.

Thím rời cái gương, ngoài kia trời đã nhá nhem tối. Hai mươi năm trôi qua, khi nào cũng thế, hễ có thời gian rỗi là thím lại ngồi trước gương. Cái gương được thím lau sáng bóng, không một hạt bụi. Có lẽ vì thím sợ, thím sợ nếu mình không nhìn, không ngắm, không giữ kỹ, có lẽ cái vẻ căng mọng, tròn đầy của người phụ nữ hai mươi chín sẽ trôi đi mất.

Đó chính là ngày chú quyết định để mẹ con thím lại, một mình tha phương kiếm kế mưu sinh cho cả nhà. Thím còn nhớ như in cái ngày chú

lên đường cùng mấy người bạn theo tiếng gọi của quế Trà My, trầm Trà Giác. Lúc đó con bé thứ hai mới chưa đầy ba tháng. Thím gọi con bé là Trà My.

- Em cố gắng chăm con, vài bữa anh về! Thím ngày ngày ôm con ngóng về hướng núi, phía đã mang theo lời nguyện trăm năm.

Hai tuần chú lại về thăm mấy mẹ con với chút quà xứ núi. Rồi thưa dần, một tháng chú về một lần. Bé Trà My dần lớn. Nó bi bô tập nói, rồi nó hỏi ba. Thím đau rất ruột.

- Ba đi làm kiếm “xiền”, rồi vài bữa ba mua bánh về cho con nghe!

Cuộc sống bắt đầu khấm khá, có cái nhà, cái xe, nhưng thím thấy sao càng ngày càng nhạt thếch.

Cái thứ trầm, thứ quế cay nồng, thơm ngút, nó hút hồn con người ta. Chú thưa về nhà hơn. Mỗi lần chú về lại vội vội vàng vàng. Thím khăn gói đi tìm. Hỡi ôi! Phía trên kia không giống như những gì chú nói, như những gì chú kể. Một mái nhà, một người đàn bà xinh đẹp trẻ trung hơn thím, một đứa con gái bi bô gọi chú là ba. Thím chết trân. Hai đứa con ngây ngô của thím chạy lại mừng ba. Trong kia, người đàn bà trẻ ấy cũng chỉ đứng nhìn ra.

- Anh xin lỗi! Ngàn lần xin lỗi em!

Cái ba lô con con trên tay chỉ chực rơi xuống đất, thím thấy trời đất như quay cuồng, chao đảo. Thím muốn thét lên, muốn đâm vào ngực chú, muốn xỉ vả: “Anh đã hứa với em mà? Anh hứa chỉ có má con em thôi mà? Anh là đồ tồi...”. Nhưng tất cả chỉ có nước mắt. Mà có lẽ bao nhiêu nước mắt đó đã cuốn theo hết thảy những hờn giận, những xỉ vả, oán trách trôi dài trên đôi gò má còn lem nhem chút phấn hồng của thím.

- Gió rừng độc lắm, anh xin em vào trong đi, em giận anh nhưng hãy nghĩ cho con...

Thím biết, biết tất cả, thím có muốn đứng đây đâu. Thím chỉ muốn chạy đi cho thật xa, thật nhanh để khỏi nhìn thấy chú, nhìn thấy cái mái ấm riêng của chú. Nhưng sao chân thím như bị chôn chặt, người thím như đeo ngàn tảng đá. Người ta đưa thím vào nhà. Có lý do gì thím lại để các con đứng

ngoài này? Đây là nhà của ba nó, nhà của chồng thím cơ mà. Nhà của chồng thím, tức phải là nhà của thím. Vậy có lý do gì thím không được vào? Người phải đứng ngoài này là kẻ đang trong nhà nhìn ra kia kia. Thím phải vào, thím phải là bà chủ.

Căn nhà gỗ khá rộng rãi, bàn ghế, tủ kệ đều được làm từ các loại gỗ quý. Phải rồi, ở ngay giữa núi rừng bạt ngàn này, có thiếu gì gỗ. Gian phòng mà chú bảo thím “hãy nghỉ tạm cho khỏe” có lẽ là phòng dành cho khách. Cũng đúng thôi, ở đây chú hay có khách lắm, toàn là dân buôn quế dưới xuôi lên. Gian phòng không rộng, không chật, đủ kê một cái sập gỗ, một tủ đồ con con với hai chiếc ghế và lối đi lại vừa đủ thoải mái cho hai người.

“Phòng khách, rằng mình phải ở phòng khách, mình là chủ, là chủ mới đúng!” Thím muốn lao ra khỏi phòng. Rồi thím nghe có tiếng thút thút khe khẽ phía bên kia.

“A! Phải rồi, bên kia mới là phòng ngủ, mà rằng cô ta lại khóc, cô ta rằng lại được ngồi bên đó mà khóc. Người khóc phải là mình chứ.” Mà sao thím không thể khóc thành tiếng như người ta. Vì sao nước mắt thím lại chảy mãi không thôi thế này. Thím lịm đi. Không lịm sao được. Đi hơn trăm cây số đường đèo, tay mang hai đứa nhỏ lên thăm chồng, có ngờ đâu gặp cảnh trở trêu này, có là thánh chắc cũng không tỉnh nổi.

- Em ngủ hả Hằng? Dậy ăn miếng cơm đi em!

- Ăn cơm? - Thím choàng tỉnh. Chồng mình bảo mình ăn cơm...

- Anh Hoàng à! Anh...

Thím bỏ lửng câu nói, có lẽ thím muốn hỏi chú về khi nào. Nhưng không, thím đi thăm chú. Sao người ta vẫn thản nhiên mời thím ăn cơm vậy chứ. Cơm ư! Ăn cơm. Thật nực cười. Phía bên kia, giọng chú vẫn ngọt dịu không đổi:

- Ly ơi! Ra ăn cơm đi em!

Thím phải ra, thím là chủ nhà nên cần phải ra xem người ta nói gì, làm gì. Là chủ thì phải ra trước người ta chứ, đúng rồi, cần phải thế. Cần phải cho người ta biết, người ta phải trả chú lại cho thím, người ta phải dọn ra khỏi nhà ngay.

Nhưng sao thím vẫn không thể dời bước, vẫn chỉ đứng đó. Đáng lẽ thím phải khóc, phải làm ầm lên, phải tát vào mặt con đàn bà kia. Thế nhưng thím vẫn chỉ đứng đó để nước mắt tràn ra, gặm nhấm nỗi đau xé ruột.

Ngoài kia, tiếng mấy đứa trẻ vô tư tranh đồ chơi với nhau vang lên liên hồi.

Thím quay về mà không nói được lời nào cả. Người ta bảo thím đi đánh ghen đi, rạch mặt con đàn bà trâng tráo kia đi, tạt axit vào mặt nó đi cho nó chữa. Nhưng thím có bao giờ làm được thế đâu. Thím chỉ khóc.

Chú lại hứa chờ cho My Xuân lớn tý nữa:

- Anh không thể bỏ con bé khi nó còn nhỏ như thế, dù sao nó cũng là con anh.

Thím lại tin, mà không tin, thím cũng chẳng thể làm gì khác. Có lẽ thím còn yêu chú lắm, yêu cái gia đình nhỏ bé này, và hơn hết thím yêu hai con của mình lắm lắm. Chúng không thể thiếu ba. Thím còn trẻ, xinh đẹp, hiền thực, nết na, biết đâu rồi chú lại về. Thím mang thai, cái thai hình thành từ chính tình yêu son sắt của người đàn bà dành cho chồng, một tình yêu mà thím tin rằng sẽ mang chú quay về.

Hạnh Mai, tên đứa con gái thứ ba mang hy vọng về ngày mai tươi sáng cho gia đình.

Người ta bảo thím không biết ghen. Sao lại không ghen. Thím ghen đến bầm gan tím ruột, ghen đến gầy mòn. Nhưng thím không thể làm mất mặt chồng, không muốn bôi xấu mình, không muốn đánh đồng mình với những người đàn bà “chợ búa”. Thím yêu chú và muốn hình ảnh mình vẫn nguyên vẹn trong chú, trong mắt con thơ, trong họ hàng lối xóm.

Nhưng thím có ngờ đâu, lúc bé Hạnh Mai ra đời thì phía trên kia, Nhật Khanh, đứa con trai thứ hai với người đàn bà ấy đã tròn năm tháng tuổi.

Tiền chú gọi về cho mẹ con thím ít dần. Rồi mỗi năm chú mới về thăm nhà một lần. Thím mòn mỏi chờ đợi.

Hai mươi năm trôi qua, Hạnh Mai đã hai mươi tuổi. Bây giờ Mai đang là sinh viên. Mà trở trêu thay, Hạnh Mai, Nhật Khanh lại học chung một trường, cùng một ngành, trong một lớp. Chúng gọi nhau mi tau.

Người ta lại bảo thím: - Sao vẫn còn chờ làm gì nữa?

Thím khẽ cười: - Em đã ly dị đâu, anh vẫn là chồng em cơ mà! Người ấy chắc cũng chẳng hạnh phúc hơn em.

Người ấy mà thím nói chính là người đàn bà đã cướp mất chú từ tay thím. Ở đằng này, thím là người vợ có hôn thú, có cưới hỏi, đón rước hẳn hoi. Ở phía ấy, người ta có chú.

- Thế đấy! - Thím bảo: - Cả hai đều là vợ hờ. Mình không chờ, chẳng lẽ mình chịu thua hay sao?

Ai nói thím không biết ghen! Thím ghen suốt hai mươi năm qua rồi còn gì? Bây giờ thím vẫn ghen đó thôi, cái ghen của người đàn bà không hề yếu đuối.

Xuân Võ

8. Lặng Lẽ Tình Thừa

“Mày điên thật rồi Nhân ơi! Cả ti tỉ cô gái đường xuân ngoài kia rằng mày không nhớ, lại nhớ người đã ‘yên bề gia thất’ hờ Nhân?” Nhân dẫn vật trái tim và cả thể xác tưởng chừng đã rã rời của mình.

Đã gần ba mươi tuổi, cái tuổi bắt đầu của sự lão hóa, nhưng Bình vẫn còn yêu đời chán. Cũng không hiểu là ngẫu nhiên hay cố ý, mà gu thời trang của Bình teen quá trời teen. Tủ quần áo lúc nào cũng sặc sỡ xanh, đỏ, tím, vàng,... Chẳng hề gì nếu Bình chưa là người phụ nữ đã có chồng, có con. Nhiều lúc, cô bảo: “Có chồng thì đã rằng, mình vẫn làm tròn bổn phận người mẹ, người vợ đấy chứ”.

Đúng vậy, chồng Bình chưa bao giờ quên tự hào về cô vợ xinh ơi là xinh, khéo ơi là khéo này. Nhưng cái sự trẻ trung quá teen của Bình thỉnh thoảng cũng khiến Quân khó chịu vì... ghen, vì cái nhìn si mê của bao tên con trai ngoài phố. Những lúc đó, Bình cười trêu chồng: “Vợ anh xinh thì anh phải tự hào mới đúng chứ! Người ta nhìn vợ anh, chứ vợ anh có nhìn người ta mô mà anh lo ngắn, lo dài”. Biết vậy, nhưng Quân làm sao mà không ghen cho được. Bị chồng ghen, Bình thấy cũng hay hay, lại khỏi mất công lo chồng liếc cô này, ngó cô kia.

Bình vốn là một hướng dẫn viên du lịch tài hoa, nhưng từ khi lấy chồng, cô buộc phải giải nghệ. Ban đầu, Bình thấy tiếc lắm, nhớ nghề da diết lắm. Đôi bữa, cô trốn chồng tha thẩn quanh khu phố Tây mà ngơ ngẩn mất hồi lâu. Quân không cho Bình đi hướng dẫn nữa là có lý do của anh. Đàn bà thì phải “xây tổ ấm” chứ, cứ đi như thế bỏ con bỏ cái ai lo. Nhưng có lẽ, cái lý

do lớn nhất là Quân không muốn người khác cứ vây quanh lấy vợ mình mà nhìn ngăm, trêu ghẹo. Rồi thì, Bình đẹp như thế kia mà phải dầm mưa, dãi nắng, Quân không đành lòng. Cái lý lẽ chồng đưa ra thấm đẫm tình cảm vậy, nữ nào Bình lại từ chối, gạt phăng đi.

Bình ở nhà từ đó.

Lâu lâu, mấy đồng nghiệp cũ đến thăm, trêu Bình: “Yêu chồng phải biết ghen! Đúng là mẫu phụ nữ đảm đang, gần bằng thời phong kiến rồi đấy”. Một chút buồn trong mắt vợ khiến Quân chạnh lòng. Buồn quá đi chứ, đang tự do bay nhảy ngoài kia lại bị giam lỏng thế này, ai mà không buồn cho được. Chồng thì đâu phải lúc nào cũng rảnh rang bên vợ.

Có người mách nước cho Bình cái nghề dịch thuật trên mạng. Nghe cũng hay hay, Bình giỏi ngoại ngữ, lại có chút vốn liếng tin học, làm nghề dịch thuật trên mạng là đúng chuyên môn rồi còn gì. Vậy nên, chẳng mấy chốc, Bình nghiêm nhiên trở thành bà chủ website dịch thuật tương đối tiếng tăm trên thế giới ảo. Ngồi một chỗ, làm công việc đúng sở trường, lại có lãi tiền, khiến Bình vui lên trông thấy. Lúc nào, cô cũng tươi như hoa ban mai.

Rảnh rỗi, Bình còn tranh thủ đi học thêm khóa “Nữ công gia chánh” để làm đẹp lòng chồng. Cả lớp học hơn hai mươi con người đều ngỡ Bình vẫn còn là cô gái đôi mươi khéo lo, khéo nghĩ. Mọi người cứ ghép Bình cho thầy Nhân đầu bếp. Cô biện minh phát mệt mà chẳng ai thêm tin cô đã chồng con đẻ huê. Thôi thì trêu chán ắt thôi, Bình chỉ cười trừ.

Khổ nỗi, Nhân không nghĩ thế. Hôm nào không có ai gán ghép hai người, cậu lại thấy buồn vô kể. Có bữa, chẳng hiểu thế nào, đang cắt hành, Nhân cắt luôn vào tay, đụng trúng mạch, máu chảy quá chùng. Được dịp, mọi người càng trêu dữ. Bình ngượng chín cả mặt, mà Nhân thì cứ hớn hờ cười tươi như thể bắt được vàng.

Hai hôm sau, Bình trốn biệt, không dám ló mặt đến lớp, làm Nhân thần thờ đứng ngồi không yên.

Nghĩ cũng tiếc cho mớ tiền học phí, chẳng lẽ bỏ mất vì mấy chuyện không đâu vậy sao. Bình quay lại lớp, đã thấy Nhân tần ngần đứng đợi ở

cổng. Nhân níu tay Bình, “Mấy bữa ni rằng Bình không đến lớp? Có biết tôi lo cho Bình lắm không?”.

Mặt Bình vẫn lạnh tanh, giọng điềm nhiên như không, mà tay cứ run lập cập như phải gió: “Dạ, mấy bữa ni em bận thầy ạ! Em quên mất số điện thoại thầy nên không gọi xin phép được”.

Nhân nắm chặt vai Bình xoay mạnh cho hai ánh nhìn gặp nhau: “Chẳng lẽ em không hiểu thật sao, tôi nhớ em lắm lắm, nhớ em ngay từ lần gặp đầu tiên. Tôi gần như phát điên lên vì không được gặp em đó, em biết không!”.

Biết quá đi chứ, Bình chẳng phải là gái có chồng rồi còn gì. Mà ngoài Quân ra, đã có khối gã si tình theo đuổi cô, thì có lý gì cô không hiểu cái nhìn đăm đăm, cử chỉ quan tâm ân cần của Nhân? Trong giây lát, Bình nhận ra có gì đó quen quen trong lời tỏ tình của Nhân. Hình như chính Quân cũng đã từng nói với cô như thế thì phải. Cô nhoén miệng cười, làm tim Nhân đập loạn xạ. Không hồi hộp sao được, hình như Nhân đang mừng quýnh lên thì phải. Mình tỏ tình mà người ta cười bên lên thế kia thì chẳng phải là người ta đồng ý rồi còn gì. Làm sao Nhân biết được người ta đang cười chuyện của người ta. Nhân thấy thèm quá cái cười ấy, đôi môi ấy, hơi thở dịu dàng ấy. Cậu khẽ đặt lên môi Bình cái hôn của chàng trai mới yêu lần đầu ở tuổi hai mươi lăm tươi trẻ tràn trề.

“Bốp!”

“Cậu làm chi rứa?”

Bình lùi lại, giọng đầy tức giận trước vẻ kinh ngạc ngây thơ của Nhân: “Cậu Nhân, tôi đã nói với cậu rồi hè! Tôi đã có chồng con rồi. Nếu xét về tuổi tác, cậu còn kém tôi ít nhất bốn đến năm tuổi. Nếu xét về tuổi đời, tôi đã có gia đình trong khi cậu vẫn là một gã trai tơ. Cậu đùa với tôi như rứa mà được à!”.

Bình quay đi, bỏ Nhân đứng chết trân phía sau cổng.

Nhân đổ xuống như bao kẻ si tình. Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen láy, nụ cười tỏa nắng, cùng dáng hình thanh mảnh của Bình níu chặt đầu óc Nhân quay cuồng, chao đảo. “Mày điên thật rồi Nhân ơi! Cả ti tỉ cô gái đương xuân ngoài kia rằng mày không nhớ, lại nhớ người đã ‘yên bề gia

thất' hờ Nhân?" Nhân dẫn vật trái tim và cả thể xác tưởng chừng đã rã rời của mình.

Bình quên Nhân như quên khóa học nấu ăn bất chợt nọ, để vùi mình vào bao bản dịch không đầu, không cuối. Đó chỉ là những gì Bình nghĩ.

Nhân kia rồi, lặng lẽ đứng đợi để được thấy cô đi, về. Gã trai ấy có ý gì thế nhỉ, sao lại đến gặp cô lúc này, chẳng phải cô đã nói rất rõ rồi sao? Hay là Nhân vẫn chưa tin những gì cô nói, mà chỉ xem đó như một trò đùa?

“Không! Nhân tin, nhưng đâu có nghĩa Bình có chồng thì tôi không được quyền yêu Bình. Mặc kệ Bình có yêu tôi hay không, không ai cản được tôi yêu em.”

Bình thật không thể tin vào tai mình, và cũng không thể tin những gì Nhân đang nói với cô. Nhưng Nhân đã đến đây và cậu sẽ biết Bình đang có cả bầu trời hạnh phúc trong con hẻm cụt này.

Mỗi ngày, Nhân lại đến đứng lặng nhìn giậu tigôn phớt hồng trước cổng nhà Bình mà lòng buồn rười rượi. Một độ, Bình cố tình nói cười rộn ràng cùng chồng phía trong giậu tigôn như nhả nhủ với Nhân: “Tôi đang hạnh phúc, Nhân hãy về đi, về với bao cuộc tình trọn vẹn đang chờ cậu ở ngoài kia”.

Nhân hiểu mà, hiểu tất cả, và Nhân có muốn đến đó đâu. Nhưng đôi chân vẫn vô tâm đưa cậu đến đó mỗi ngày, tim cậu vẫn rạo rức mong mỗi được nhìn Bình rồi đau nhói khi thấy cô tay trong tay cùng chồng. Duyên nợ gì lại để Nhân gặp Bình trong cuộc tình trở trêu thế này? Làm người thứ ba thừa thãi sao cay đắng quá!

Rồi mùa xây dựng dần dập lại về. Quân đi luôn. Thì phải đi chứ, không lẽ chỉ quần quanh bên nhau, nhìn nhau mà sống. Làm kỹ sư xây dựng đành phải vậy thôi. Ngắn thì mười ngày, nửa tháng, dài thì đôi ba tháng mới có dịp ghé nhà thăm vợ con. Bình cô đơn một mình cun cút cùng bé Bơ.

Ngày sinh nhật Bình, Quân chỉ kịp gọi một cuộc điện thoại ngắn ngủi: “Chúc mừng sinh nhật em! Anh nhớ hai mẹ con nhiều lắm.

Hôm nào về anh sẽ bù cho hai mẹ con”. Bình cười, ừ hừ mà lòng trống vắng đến lạ. Nói bù là bù được hay sao? Những ngày tháng quạnh quẽ mà

Bình đang âm thầm chịu đựng này sẽ bù vào đâu? Tuổi xuân của Bình sẽ bù vào đâu? Nhưng Bình có lý do gì để giận chồng bây giờ, trong khi Quân đang mãi miết chịu đựng bao vất vả ngoài kia, chỉ mong đem lại cuộc sống hạnh phúc cho gia đình. Cô giận thay cho bản tính nũng nịu, đồng đánh của mình.

Chuông cổng đổ vội. Nhân đứng đó với chiếc bánh kem sô-cô-la mà chưa bao giờ Bình có thể chối từ. Chủ nhà run run đón nhận món quà sinh nhật từ tay vị khách không mời để ngọn nến tỏa lên những tia hồng ấm áp.

Vậy là, Nhân biết tất cả những gì thuộc về Bình. Từ ngày sinh nhật, món bánh kem ưa thích, mùi nến thơm, và cả những giây phút cô đơn đến chạnh lòng, hay chỉ đơn giản là chiếc dù đủ rộng cho chiều đón con muộn trời lại đổ cơn mưa đông bất chợt. Còn bao nhiêu ngày lễ mà Quân vắng nhà, Nhân không quên đặt dưới chân giậu tigôn bó hồng vàng rực rỡ.

Trời trở mùa, những cơn gió độc quật Bình ngã dài cùng cơn sốt triền miên. Có lẽ phổi cô đang sưng phù lên. Quân vẫn ở đâu đó với công trình đang dang dở. “Quân ơi! Em cần anh, em nhớ anh nhiều lắm, Quân ơi!”

Nhân đến, lặng lẽ đón bé Bơ ở đầu cổng vào mỗi sáng và trả lại đó lúc tan tầm. Dưới chân giậu tigôn có thêm camen cháo, vài lốc sữa, giỏ trái cây, mấy món thuốc Nam như gừng tươi ngâm mật ong rừng, nén rim đường phèn, kim quật chưng, nắm lá xông mà Nhân phải chạy xe ra tới ngoại ô để hái.

Nhân cứ thế, kiên nhẫn chờ đợi, lặng lẽ chăm sóc Bình mà chưa từng đòi hỏi từ cô một lời cảm ơn, một câu thăm hỏi hay một nụ cười dành riêng cho cậu. Hàng trăm tin nhắn, hàng ngàn tin nhắn đăng đặc những thông điệp đều đặn lặp đi lặp lại bao ngày, những thông điệp không cần chứa đựng trong câu chữ hay ký tự. Và chỉ nhận lại một tin nhắn hồi âm gọn ghẽ: “Chờ chi vậy hử Nhân, biết đến bao giờ mà chờ với đợi”.

Có lẽ, đó là lúc con tim Bình bắt đầu loạn nhịp trở lại như ngày đầu mới biết yêu. Những chờ đợi, lo lắng ân cần, hay chỉ là cái nhìn âu yếm của Nhân cứ thấm mãi, thấm mãi vào từng thớ thịt, từng giác quan, mạch máu vẫn còn khao khát yêu đương của Bình. Dường như, Nhân đang lấp dần

khoảng trống mà Quân tự tạo ra trong Bình bằng những ngày tháng cô đơn triền miên, bằng những lo toan cho sự nghiệp của riêng anh. Bằng bao ngày công tác đặng đặng, những buổi nhậu bí tỉ với bạn bè, hay cả những bản dự án, thiết kế thi công. Tất cả đều từ từ lấy đi khoảng thời gian thơ mộng mà anh từng dành cho Bình.

Bình vẫn về bên Quân dịu dàng đúng nghĩa. Với Nhân, khoảng cách của giậu tigôn phớt hồng hãy còn nguyên vẹn. Chỉ có Quân và mỗi mình Quân nhận ra, chiều nay, nụ cười Bình dành cho anh sao xa xăm quá đỗi. Xa xăm như dáng Bình lặng lẽ ngoài ban công, nơi đã là của riêng anh và cô bao ngày. Xa xăm như ánh nhìn của Bình về phía đầu con hẻm, phía của những chiếc tủ bánh kem bóng mượt. Và ở đó, mỗi ngày Bình ghé qua mua một chiếc bánh kem sô-cô-la ngọt lịm trang trí đóa hồng vàng rực. Nhưng cả người mua và người bán chưa bao giờ nói với nhau một lời, hay gần nhau hơn một chút. Riêng có sóng mắt là đắm thăm, đôi khi da diết, quấn chặt lấy nhau như nụ cười Bình dành cho Quân hôm nào.

Xuân Võ

9. Một Chuyện Tình Rất Nhạt!

Chuyện là có một chàng trai và một cô gái, họ đến với nhau tự nhiên và vô tình yêu nhau không lời hẹn. Chàng trai thực ra rất khờ khạo, còn cô gái nuôi quá nhiều ảo vọng về tình yêu.

Chàng trai là người thất vọng trước. Cô gái anh từng yêu bỗng chốc thay đổi quá nhanh, chẳng sau nụ cười hiền lành ngày nào, cô lộ bản chất là một kẻ ích kỷ, chỉ mưu cầu cho riêng mình thứ tình yêu hoàn hảo đến huyền hoặc. Chàng trai vượt qua bảy ngọn núi, chín con sông, băng qua đêm tối, trèo đèo lội suối, làm tất cả để được thấy nụ cười của cô. Nhưng cô gái không vừa lòng. Cô kể về người tình cũ, trong câu chuyện phảng phất chút tiếc nuối.

Người con trai yêu cô khi xưa quá đỗi lãng mạn, còn anh, anh chỉ biết ngốc nghếch mà nói rằng: “Em hãy dạy cho anh phải yêu như thế nào”.

Nước mắt anh không ngăn được, trào qua hai khóe mắt và lăn lên tay cô gái.

Nhưng cô gái chỉ cong cớn quay đi, để lại một cái bữu môi khô đắng, một nụ cười nửa miệng.

Nhưng chàng trai vẫn ở lại, họ vẫn yêu nhau, yêu cho đến khi chàng trai học được nụ cười nửa miệng. Và chàng trai cười với cô.

Trong những cuộc cãi vã, chàng trai không im lặng nữa.

Anh đứng dậy, nhìn cô gái đầy căm phẫn rồi từ miệng thốt ra hai chữ “Chia tay” tròn trịa, gửi kèm theo một nụ cười nửa miệng.

Cô gái là người thất vọng tiếp theo.

Cô không nhận ra anh đã thay đổi quá nhiều. Trái tim ấm nóng cuối cùng đã phủ đầy băng tuyết. Khi yêu thương nồng nàn quá đỗi, nhưng khi phũ, cuối cùng đã chọn được lúc phũ phàng khiến cô đau lòng nhất. Không sao, thế là công bằng.

Cô gái chợt nhận ra mình bắt đầu thấy nhớ, mọi giác quan đều nhắc nhở cô về người ấy. Nhắc cô sẽ chẳng bao giờ quên được, và có chẳng sẽ mãi yêu một người. Muộn rồi! Cô gái đã quá độc ác trong tình yêu, con đường mà anh đang đi, con người mà anh trở thành, chính do cô vẽ ra.

Phụ nữ là thế, lúc bên cạnh tràn ngập những hạnh phúc bình dị thì lại mưu cầu những điều hảo huyền. Đến lúc tất cả vụt biến mất, thì trong lòng lại đau chẳng ai bằng, tất thấy mong muốn chỉ cần được thấy lại chút niềm vui nho nhỏ trước đây, dẫu đã từng rẻ rúng nó đến nhường nào.

Đàn ông không đòi hỏi nhiều ở tình yêu, nhưng rất mau chán, rồi bỏ đi sau những cú vấp. Bởi đàn ông sinh ra đã gánh vác quá nhiều trách nhiệm. Họ không muốn thêm nhiều mệt mỏi với tình yêu.

Ai thất vọng cũng thế cả thôi. Mọi sự tình ngộ hầu như đều diễn ra vào hồi kết của câu chuyện, khi người ta đã làm trái tim nhau tan hoang hết mức có thể. Dù ai nói không muộn đâu, nhưng phải hiểu một cách ngay ngắn rằng, một khi đã hối hận, thì đều là muộn màng.

Khi tôi kể câu chuyện này ra, có người hỏi, giờ họ ra sao?

Chàng trai ấy không ai hiểu cả. Sau khi lìa xa nhau, chàng trai đã thay đổi nhiều. Lạnh lùng và cứng rắn hơn. Ánh mắt đã khác, nụ cười cũng khác. Chính vì thế, người viết truyện buộc phải kể lại câu chuyện của người con trai đã biến mất, chứ không phải anh ấy. Trong tâm tư thì ai mà đoán được. Anh ấy vẫn là người trầm lặng, không dễ dàng san sẻ tâm sự, cứ đóng cửa trái tim thật chặt, đôi lúc khiến người ta lây lan nỗi buồn.

Cô gái bị khuất phục trong tình yêu, dẫu biết muộn màng nhưng vẫn ôm trong lòng niềm hy vọng khắc khoải. Vì người con trai ấy, quả thực quá đặc biệt. Cô không muốn mất anh thêm lần nữa.

Chỉ cần còn có thể được anh la mắng, nhắc nhở.

Chỉ cần còn được thấy anh, dấu anh im lặng. Chỉ cần còn ở bên anh những ngày đặc biệt, dấu anh sẽ quên những món quà.

Chỉ cần còn anh, cô biết mình sẽ thay đổi, tất cả.

Nếu thuộc về nhau, một ngày sẽ trở về sao...?

Từ bao giờ cô gái mà tôi biết lúc nào cũng hấp tấp, vội vàng lại có thứ gọi là kiên nhẫn như vậy? Từ bao giờ có thể thốt lên hai chữ “chờ đợi” nhẹ nhàng, dấu biết đã tính trong trang nhật ký khoảng thời gian đó lên tới vài năm? Ôi tình yêu!

Mù quáng nhất là tình yêu. Điên rồ nhất cũng là tình yêu.

Câu chuyện nhảm nhí là thế, nhưng ắt phải theo dõi thôi.

Phải chờ đợi chứ!

Đã là tình yêu thì bao nhiêu công sức cũng đáng cả!

Giày Đỏ

10. Thời Gian

Thời gian rất khảng khái, bạn không cần phải cầu xin nó, cái gì thuộc về bạn, nó vẫn sẵn sàng hiến dâng cho bạn.

Không ai có cách nào vẽ nổi bộ mặt của thời gian. Nhưng trên thế giới, khắp nơi đều cảm nhận được bước chân của nó.

Khi ánh ban mai xua tan màn đêm, khi ánh chiều tà bị đường chân trời mờ lung xóa mất, thì thời gian vẫn bình tĩnh trôi đi, ánh sáng và bóng tối đều không cách nào cải biến được tiết tấu của nó.

Khi nụ hoa mùa xuân hé nở những cánh hoa tươi tắn rực rỡ, khi em bé cất tiếng khóc báo cho mọi người biết sự ra đời của mình, thì thời gian vẫn im lìm lặng lẽ trôi đi, dầu niềm vui hay hạnh phúc, cũng không thể níu giữ được bước chân của nó.

Khi lá cây vàng khô rụng xuống bay trong gió lạnh, khi ánh mắt người già đang cơn hấp hối lưu luyến lướt nhìn trời đất xung quanh, thì thời gian vẫn mặc nhiên trôi, dầu than vãn cũng không thể làm nó dừng bước.

Thời gian lướt qua kẽ ngón tay của bạn mà biến mất. Nó trượt dưới bàn chân bạn vừa đi qua.

Thời gian là sức điêu khắc thần kỳ mà vô tình đã sáng tạo ra muôn vàn kỳ tích giữa đất trời này. Thời gian có thể đập vụn đá lớn khổng lồ thành đất bụi, làm nảy mầm non thành cây đại thụ, biến sa mạc hoang vu thành rừng xanh hay đô thị. Đương nhiên, nó cũng có thể khiến cho đế đô phồn

hoa suy bại thành đồng đổ nát thê lương, khiến kim loại sáng choang bám đầy gỉ sét.

Nếp nhăn trên trán người già là do thời gian khắc vào, má hồng của cô gái là do thời gian tô lên. Sự sinh sôi nảy nở của sinh mệnh và sự vận động của thế giới chính do thời gian tỉ mỉ chỉ huy sai khiến.

Thời gian cứ lần theo ngày đêm mà xé đi từng tờ lịch, đem tương lai biến thành hiện tại, biến hiện tại thành quá khứ, biến quá khứ thành lịch sử ngày càng vời vợi xa xăm.

Thời gian rất khảng khái, bạn không cần phải cầu xin nó, cái gì thuộc về bạn, nó vẫn sẵn sàng hiến dâng cho bạn.

Thời gian rất công bằng chính trực. Mặc dù bạn có quyền cao như núi, lưng dắt đầy tiền, hay bạn chỉ là người áo vải, hai tay áo rộng không, thời gian đều coi như nhau. Không ai có thể chiếm nó làm của riêng. Dù bạn có quăng ra ngàn vàng thì thời gian cũng không vì thế mà bố thí cho bạn thêm một giây phút nào.

Nhưng thời gian chẳng vị tha đâu.

Nếu bạn trân trọng thời gian thì mỗi khắc đi qua, nó để lại cho bạn một vườn trái ngọt. Nếu bạn chẳng màng đến thời gian mà phung phí vô tâm, ngày sau, thời gian sẽ chôn vùi của bạn những năm tháng tươi đẹp nhất, sẽ giày vò bạn bằng những nỗi tiếc khắc khoải cả đời mãi không nguôi.

Xuxu

11. Thu Không Anh

“Chào em nhé, anh sắp bay rồi, em ở lại học giỏi, mạnh khỏe, và phải luôn hạnh phúc nhé. Anh trai.”

Vy nhấn nút Delete. Cô chẳng muốn, à không, phải là cô cố không muốn liên quan tới anh thêm một giây phút nào nữa...

Chẳng biết tại gió thu se lạnh, hay cái cảm giác mơn man của những ngày cuối thu làm lòng nó hanh hao..., cô bé con lơ đãng ném ánh nhìn qua khung cửa sổ.

Mỗi năm cứ vào thời điểm này, khi gió ngoài đường bắt đầu mạnh mẽ hơn, khi trong cái tiết trời bắt đầu thấy lạnh lạnh, là lúc mà lòng người dễ chùng chình, nghĩ vẩn vơ.

Hai năm trước, Vy gặp anh trong cái sự đầy - duyên - số. Chả là, khi cô sinh viên năm nhất đang ỉu xiu với chiếc xe đạp bị tuột xích thì anh lướt qua, vô tình để cái móc sắt trên xe vướng vào áo cô, làm xổ mất một đoạn len dài. Cái ấm ức của một cô gái ngoại tỉnh như kiểu bị cái bon chen của thành phố bắt nạt, cô tủi thân bật khóc nước nở.

- Anh giúp em nhé.

Cái giật mình của cô làm anh lúng túng. Mặt anh đỏ lựng, cô cũng chẳng dám nhìn thẳng vào anh, chỉ lí nhí:

- Dạ, xe em bị tuột xích.

Anh nhắc bổng cái xe đạp của Vy lên vỉa hè, khi xe đạp quay tròn được những vòng đều đặn, cũng là lúc tay anh bám đen màu của nhót cũ. Vy cười

cái cardigan của mình, chìa ra cho anh:

- Anh xài tạm, đằng nào nó cũng rách.

Vy cúi đầu cảm ơn anh rồi lên xe đi mất, để lại mình anh ngẩn ngơ với cái cardigan hồng và một câu chuyện còn bỏ lửng.

Khoảng thời gian đầu của Vy ở thành phố thật lắm khó chịu, vì người Bắc sống khác với người Nam kha khá thứ, nhưng rồi với cái bản ngã mạnh mẽ và nhanh nhạy, cô dần dà bắt nhịp được với cuộc sống, quen được với cái xô bồ và chen chúc nơi thị thành.

Những hoạt động của Hội sinh viên trong trường đại học khiến Vy trở nên bận rộn hơn với cuộc sống. Cô được giao trọng trách liên hệ báo chí cho các chương trình của Hội. Và rồi trong đêm chung kết của một cuộc thi hát do Hội sinh viên tổ chức, Vy gặp anh - phóng viên báo mà cô liên hệ.

Thoạt đầu, khi mới thấy anh, Vy đã ngờ ngợ, nhưng mãi mê với công việc sắp xếp chỗ và đón tiếp các báo, cô quên băng đi mất. Chương trình kết thúc, khi dọn dẹp các thứ xong xuôi, cô sắp xếp đồ, tiến về bãi gửi xe của trường.

- Chào em.

Vy giật mình, quay ra nhìn anh.

- À vâng, cảm ơn anh đã đến đưa tin về chương trình của bọn em, hy vọng sẽ được hợp tác với quý báo trong những lần tới ạ.

Anh bật cười khanh khách, nắm lấy tay cô:

- Em quên anh rồi hả cô bé áo len hồng? Cô ngớ người, ngớ ngác:

- Hôm xe đạp em bị tuột xích ấy.

- À! - Cô reo lên rồi nhìn thẳng vào anh. - Sao trùng hợp vậy ạ?

- Là duyên số đó em. - Anh nháy mắt và mỉm cười với cô.

Chẳng biết có phải vì còn ảo ảnh bởi ánh đèn sân khấu không, nhưng hình như Vy thấy nụ cười của anh lấp lánh. Anh đi cùng cô về nhà, và những câu chuyện cứ thế nối tiếp nhau trên một quãng đường dài.

- Anh đói quá, mình đi ăn nhé.

- Không em mệt lắm, chẳng dậy nổi đâu.

- Chuẩn bị đi, năm phút nữa anh tới bế em dậy.

Anh lúc nào cũng vậy, cứ tự đề nghị, tự hành động và ép buộc Vy phải tự nguyện làm theo. Nhưng mà, chưa bao giờ cô thấy khó chịu vì điều đó. Với cô, anh là điều không thể biến mất khỏi cuộc sống này. Không phải bởi anh và cô cùng là người miền Nam, mà vì anh quá tốt, quá ân cần, và quan trọng là, bởi anh luôn xuất hiện bên cô đúng lúc.

Chủ nhật nào, sau khi đi chụp với hội nhiếp ảnh về, anh cũng ghé qua đón Vy dạo chơi linh tinh.

Hội của anh hay chụp mẫu, toàn những cô gái chân dài, sexy với những shoot hình gợi cảm. Cô nhiều lúc cũng ghen lắm, nhưng nghĩ lại, anh và cô đã có gì chính thức đâu... nên lại thôi. Có lần, cô bảo anh, nửa đùa nửa thật:

- Bữa nào để em làm mẫu cho bọn anh nha.

- Thôi cho anh xin, anh không thích em như thế đâu, bao nhiêu thằng nhòm vào. - Anh lắc đầu.

- Thế càng hot chứ sao. - Cô bĩu môi thách thức.

- Anh nói không được là không được, anh chỉ thích chụp em đời thường thế này thôi.

Nói rồi anh đưa máy lên chụp. Cô nhìn anh cười đầy thích thú.

- Em ơi, ghé qua Zodi lấy giùm anh cái máy với, anh chuẩn bị đi có việc không tiện mang theo.

Vy vội phóng xe lên chỗ anh. Đúng cái tầm tắc đường, xe cô không nhích nổi một tí nào suốt hai mươi phút, đánh liều, cô quay xe rẽ vào đường một chiều.

- Anh ơi, em bị cảnh sát tóm rồi... em không mang giấy tờ. - Cô mếu máo gọi cho anh.

Và đến lượt anh học tốc phi xe đến chỗ cô.

Anh cốc đầu cô một cái rõ đau:

- Đồ ngố này, em làm anh tức chết mất. Cô xịu mặt:

- Em xin lỗi, đưa máy cho em, anh đi việc của anh đi không muộn.

- Việc gì giờ này nữa chứ, em làm anh lỡ hết kế hoạch rồi. Thôi đi ăn với anh.

- Làm mất công em.

- Gì chứ, muốn ăn một cốc nữa à? - Anh nhăn mặt.

Cô lè lưỡi, cười đầy tinh nghịch.

Bọn bạn Vy cứ khẳng khẳng là anh yêu cô rồi. Vy ngẫm thấy cũng đúng, đâu dễ để một người đàn ông như anh phải bỏ công bỏ việc mà quan tâm mình đến vậy. Mà thật ra cô cũng bình thường thôi, chả xinh đẹp hay giỏi giang gì. Cứ thế, Vy tự gieo trong lòng một niềm tin.

“Mình yêu nhau anh nhé”, Vy chậm rãi gõ từng chữ một, rồi lại vội xóa đi. Cứ thế, chẳng biết cái dòng ấy được viết và xóa bao nhiêu lần.

- Buzzz! Đang làm gì vậy em gái? :D

Cô giật mình:

- Ai em gái anh vậy? :-”

- Lắm chuyện, anh bảo, mai mình đi ăn pizza kỷ niệm đi.

- Kỷ niệm gì? - Cô ngơ ngác.

- Kỷ niệm một năm ngày em bị tuột xích. =))

- Giờ ạ, nhạt vậy! - Cô cười đầy thích thú.

- Ủ, vì nó nhạt nên phải ăn pizza cho mặn.

;)) Thế nhé, mai anh qua đón.

Vy mỉm cười và quên bẵng mất cái dòng chữ kia.

Cô lái xe dọc đường Láng, miệng không thôi lầm nhảm hát, mấy người qua đường nhìn Vy đầy tò mò, mặc kệ, cô đang yêu đời mà. Cô hình dung ra đủ thứ hay ho cho một buổi tối lãng mạn. Kỷ niệm một năm gặp nhau, có khi nào... Vy chẳng dám nghĩ tiếp, vì nó quá đổi hạnh phúc với cô lúc này...

Vy ngẫm đi ngẫm lại mình trong gương và quyết định chọn váy màu hồng neon kèm với áo sơ mi trắng. Hí hoáy tết tóc các kiểu, trông cô như một tiểu thư thực sự. Cô hồi hộp đợi đến lúc anh xuất hiện.

Anh vẫn chín chu như mọi ngày, vẫn áo sơ mi, nhưng lần này được mặc kèm với một chiếc cardigan mỏng. Vy khá thích thú với sự hợp gu của anh

và cô, tự cô cảm thấy hai người thật đẹp đôi và hôm nay sẽ có vô số người phải trầm trồ đầy ghen tị.

Anh chọn một nhà hàng pizza trên khu phố cổ, khá yên tĩnh và lịch sự. Họ ôn lại từ những ngày đầu gặp nhau. Niềm vui của anh và niềm hạnh phúc của cô vỡ òa, quện lấy cái ánh vàng neon từ những chùm đèn. Quán hôm nay khá vắng, cảm giác toàn bộ không gian và thời gian đang đọng lại để dành cho cô và anh một khoảng riêng tư khá lãng mạn.

- Trả em này. - Anh đẩy gói quà về phía Vy. Cô chậm rãi mở quà.

- Đừng bảo em là anh ngồi móc lại từng đoạn len bị xổ ra nhé. - Vy cầm chiếc cardigan hồng lên đầy thích thú.

- Cứ nghĩ là vậy đi, xin lỗi em vì đã giữ nó quá lâu.

Cô chột dạ, quay sang nhìn anh:

- Anh lạ vậy?

Anh mỉm cười, cầm lấy tay cô:

- Anh hỏi nè, em sẽ nhớ anh chứ?

Cô rút tay lại.

- Anh đi đâu ạ?

- Ủ. - Anh đáp gọn lỏn.

- Đi đâu? - Cô sốt sắng.

- Ba má anh ở bên Úc, họ gọi anh về. Với lại anh cũng dự định sang đó học thêm về truyền thông.

- Không phải ba má anh đang ở Kiên Giang sao?

- Ngốc lắm, anh xạo đó. Đó là ngày xưa hồi anh chưa sinh ra thôi.

- Anh có trở lại không?

- Anh không biết.

- Em sẽ thế nào?

- Em tốt mà, sẽ có nhiều ông anh trai tốt cho một đứa em gái ngoan.

- Anh trai tốt ư?

Hai dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên đôi gò má Vy.

- Ủ, sẽ có nhiều người khác làm tốt vai trò anh trai hơn anh mà. Với lại, rồi một ngày nào đó, em có người yêu, em cũng sẽ chẳng cần những ông anh trai như thế này nữa đâu. Ngoan nào, đừng khóc thế chứ.

Vy chẳng rõ cô khóc vì điều gì, vì anh sắp đi hay vì anh chỉ coi cô là em gái. Cô òa khóc nức nở như một đứa trẻ con bị giành mất quà. Gì thế này, buổi tối lãng mạn và đặc biệt là thế này ư. Vy úp mặt xuống bàn khóc nức nở. Anh bối rối, vuốt tóc cô đầy an ủi. Cô gạt phăng tay anh ra.

“Đồ phản bội, anh không xứng với tình yêu của em!” Vy muốn hét to điều đó trước mặt anh, nhưng lòng kiêu hãnh của một cô gái khiến giọng cô chùng lại:

- Buồn nhỉ. Qua đó anh sẽ làm gì?
- Anh sẽ lấy vợ và làm cha.
- Tham vọng của anh bé nhỏ nhỉ. - Cô nhếch mép, cố nhoẻn lấy một nụ cười nhạt.
- Ủ. Xin lỗi em.
- Vì điều gì? - Cô nén lòng mình.
- Vì đã làm rách áo em nhưng luôn để em phải cảm ơn anh.

Anh thật tồi tệ, giá anh đừng làm rách áo cô, giá anh đừng xuất hiện trước mặt cô, giá cô đừng có ham mê cái vẻ thanh lịch của mảnh đất Hà thành, để mà ra tận đây học trong sự lo lắng của gia đình. Hàng ngàn câu giá như cứ quẩn quanh trong đầu, khiến nước mắt Vy không thôi chảy. Anh đứng dậy nắm lấy tay cô:

- Mình dạo một vòng quanh Hồ Gươm em nhé, anh cũng muốn giữ lại chút kỷ niệm của nơi này.

Vy miễn cưỡng đi theo anh. Lòng nặng trĩu khiến chân cô mệt mỏi. Anh vẫn cố bắt chuyện, nhưng cô chỉ ậm ừ trả lời qua quýt, cô chẳng còn tí tâm trạng nào để nghe những câu chuyện lúc này của anh.

Xe dừng trước xóm trọ, Vy bước xuống, quay phắt vào trong nhà. Anh tóm lấy tay cô. Bất ngờ, cô ôm lấy anh, chặt cứng. Anh rụt rè, rồi cũng vòng tay ôm cô.

- Anh trai kiểu gì mà nỡ bỏ em gái đi như thế, ít nhất cũng phải tìm cho em một ông anh trai khác thế chỗ chứ. Sao đúng vào cái lúc em muốn được yêu anh mà anh lại bỏ đi...

- Thôi nào em gái, em gái thì vẫn được quyền yêu anh trai mà...

- Không anh em gì cả, em yêu anh...

Vy la lớn rồi chạy biến vào trong nhà, để lại anh một mình... ngỡ văng.

“Chào em nhé, anh sắp bay rồi, em ở lại học giỏi, mạnh khỏe, và phải luôn hạnh phúc nhé. Anh trai.”

Vy nhấn nút Delete. Cô chẳng muốn, à không, phải là cô cố không muốn liên quan tới anh thêm một giây phút nào nữa... Với cô, thế là quá đủ. Anh thật độc ác, anh đã khước từ cái quyền yêu của cô, chính anh đã nhen nó lên rồi vội vàng dập tắt. Với cô, đó còn hơn cả một sự xúc phạm.

Lại một mùa thu nữa sắp qua, mùa thu thứ ba Vy ở Hà Nội, và là mùa thu đầu tiên không có anh. Cô lơ đãng, đưa tay ra ngoài khung cửa sổ, bắt lấy một làn gió, lùa khe khẽ trong lòng bàn tay.

Gió cuối thu thật lạnh, thật nhanh... Anh như gió thu, mơn trớn, dấy nên trong cô chút xúc cảm rồi khe khẽ biến mất không dấu vết. Vy chẳng hy vọng vào sự trở lại của anh, nhưng cô chưa sẵn sàng mở lòng cho những người khác.

Cô với tay lấy chiếc cardigan màu hồng vắt trên thành ghế. Không biết anh có như mùa thu... đi rồi sẽ trở lại trọn một vòng tuần hoàn?

Beoni

12. Tình Yêu Có Đến?

Thật khó để nhận ra một tình yêu thật sự xung quanh sự giả dối.

Một ngày mùa đông 2013...

Cô ngồi trong căn phòng tối, với chiếc điện thoại bạch kim, theo thói quen thường lệ trước khi đi ngủ, cô tỉ mỉ soạn những con chữ trong hộp thư gửi đi: “Honey, ngủ ngon”.

Chỉ ngắn gọn như vậy, và cô bấm gửi.

Cô đã quen với cảnh nhắn tin cho anh trước khi đi ngủ mà không cần biết anh có trả lời tin nhắn của mình hay không. Cô dường như quen với thói quen chúc anh ngủ ngon vào mỗi buổi tối, thay vì ở bên anh, chờ anh gọi điện chúc mình ngủ ngon như những cô gái khác có người yêu.

Cô đã quen với kiểu tình yêu SMS như thế.

Anh mãi mê trong vòng tay một cô gái lạ mà anh gặp ở vũ trường, cô nàng nóng bỏng với chiếc váy khoét quá gối, sà tới anh, hôn anh và tình nguyện lên giường với anh. Mặc cho anh cũng chẳng hề biết cô ta là ai, ngay cả tên cô gái đó là gì, anh cũng chẳng quan tâm.

Anh đâu có ngoại tình, anh không hề quyến rũ cô ta, chỉ là cô ta tự vồ lấy anh. Anh không thể từ chối những cô gái tự dâng hiến cho mình. Ai bảo số anh đào hoa, có biết bao cô gái đòi chết vì anh chứ. Anh không thể nhớ mình đã lên giường với tất cả bao nhiêu cô, chỉ biết số lượng cô gái đã ngủ với anh, nếu viết thành tên có lẽ đủ để làm thành một bảng danh bạ điện thoại.

Anh đang quay cuồng bởi sự nóng bỏng cũng như ham muốn đến điên dại của cô gái lạ, thì tiếng chuông tin nhắn vang lên. Như thường lệ anh biết tin nhắn đó là của ai, anh không thèm đung đến chiếc điện thoại, và cũng chẳng bận tâm xem nội dung tin nhắn đó là gì, vì anh biết chắc chắn đó là lời chúc từ cô, “Honey, ngủ ngon”.

...

Một mùa đông lạnh trong căn phòng tối với một giấc ngủ sâu sau một ngày bận rộn.

Ở một căn phòng khác, với ngồn ngang đồ đạc bị vứt tung tóe, và chiếc giường như một bãi chiến trường, nào chai rượu, áo quần, giày dép cùng với hai con người nồng nặc mùi rượu.

Tia nắng rơi vào làm chói mắt anh, anh bật dậy!

Việc đầu tiên mà anh làm, đó là với lấy chiếc điện thoại, và gửi một SMS yêu thương cho cô: “Dậy nào em yêu, ấm áp nhé Honey”.

Anh tắm rửa và rời khỏi căn phòng đi làm như chưa có chuyện gì xảy ra, mặc cho người phụ nữ kia vẫn còn ngủ.

Cô kéo nhẹ tấm rèm đón những tia nắng đầu tiên trong ngày, chuông điện thoại reo lên, dường như cô cũng biết tin nhắn đó là từ anh, và cô cũng chẳng hề mở ra xem. Cô ăn sáng rồi đi làm theo thói quen hằng ngày.

Hôm nay là ngày đầu tuần, nên cô diện một chiếc váy hồng phấn, để lộ bờ vai trắng thon thả của mình. Cô là một cô gái thành công, giỏi giang, xinh đẹp và luôn được các chàng trai theo đuổi. Nhưng cô vẫn yêu một mình anh. Dù cho tình yêu đó, như một trò chơi đuổi bắt.

Anh và cô làm chung công ty, nhưng một tháng, có lẽ hai người cũng chỉ gặp nhau đôi lần. Cô biết mọi mối quan hệ phức tạp của anh nhưng dường như cô không quan tâm. Cô xem anh là người yêu? Cô không chắc, có lẽ cô chỉ đùa cợt với anh, cũng như chính anh đang đùa cợt cô. Mối liên kết giữa cô và anh có lẽ chỉ đơn thuần là những tin nhắn yêu đương như thói quen của hai người, bọn họ thực ra chẳng hề có một chút gì gọi là tình yêu.

Anh chưa bao giờ tuyên bố mình có người yêu, anh chơi đùa với bất kỳ cô gái nào muốn ngủ cùng anh. Anh xem cô như người tình trong mơ, vì

anh thấy ở cô là sự khác biệt, những SMS yêu đương đến hằng ngày đó không làm anh chán, mà nó như một gia vị đặc biệt cho những bữa ăn nhạt nhẽo của anh.

Sau một ngày bận rộn, cô trở về căn hộ, lao vào phòng tắm và ngắm nhìn mình trong gương. Cô tự nhận, mình xinh đẹp và sexy đó chứ, không hề thua kém những cô gái chân dài cặp với anh. Nhưng sao cô và anh chỉ dừng lại ở những dòng SMS yêu thương đó? Cô chợt buồn...!

Cô nhắc điện thoại lên gọi cho anh, nhưng anh không trả lời.

“Sao anh không trả lời phone?” Cô gái lạ hỏi anh.

“Chỉ là một cô gái yêu anh muốn lên giường với anh, nếu anh trả lời phone cô ấy, có nghĩa là anh sẽ bỏ rơi em đêm nay đó cưng à, em muốn thế không?”

Anh nói với cái giọng đều cái chết người ấy. Và nàng ta tưởng mình đã chinh phục được anh. Nhưng chỉ là, anh không biết phải nói gì với cô mà thôi.

Một ngày nữa lại trôi qua... Một ngày lạnh! Anh gọi cho cô, hẹn cô đi ăn tối. Và dường như cô đã đồng ý, cô không quan tâm đến chuyện cũ. Hai người gặp nhau, cùng nhau ăn tối và cùng nhau cười đùa vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh tiễn cô về, rồi hôn nhẹ lên má cô. Người cô bỗng nóng ran.

Anh về, còn cô bước lên phòng. Cô ngồi đó, suy nghĩ vẩn vơ về những gì đã qua.

Không có gì, chỉ là những SMS yêu thương mà thôi, không phải thứ tình yêu cô tự nhủ với mình.

Anh lái xe, suy nghĩ về cô. Anh cảm nhận cô đã run lên khi anh hôn nhẹ vào trán cô. Có điều gì đó nói với anh rằng, anh đã yêu.

Bất chợt điện thoại reo lên, là một cô nàng nóng bỏng nào đó, muốn qua đêm với anh. Và tất nhiên anh không thể từ chối. Anh quên hết những chuyện đang nghĩ và chạy đến nơi hẹn.

Anh nhắn tin cho cô, “Em ngủ sớm đi nhé, anh cũng ngủ sớm đây”.

Cô trả lời: “Honey ngủ ngon”.

Chuông báo tin nhắn vừa reo lên, cô cùng bạn bước vào bar. Anh đang ngồi đó, bên cạnh là một cô nàng nóng bỏng.

Cô ngồi ngay đối diện với anh.

Anh bước tới, kéo cô ra khỏi đám bạn. “Em nói là em đã ngủ cơ mà, sao lại ở đây?” “Còn anh, anh nói anh đang ở nhà chuẩn bị đi ngủ, vậy cô gái đó là sao?”

“... Em nói dối anh trước...”

“Anh nhắn tin cho em trước cơ mà...” “Em nói dối anh...”

“Anh nói dối em...”

Hai người to tiếng với nhau ngay giữa chốn đông người, và đây cũng là lần đầu tiên anh to tiếng với cô. Trong phút chốc, ai đó đã tỉnh tâm lại, và nhận ra được điều gì. Cô nhìn anh: “Em xin lỗi, chúng ta không là gì của nhau, cả hai đều nói dối, coi như hòa, em về đây”.

“Khoan đã, em đang khóc đó ư?” “Không!”

“Sao em lại khóc chứ?” “...”

“Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu, anh vào với cô ta đi.” “Em ghen ư?”

“Không! Có gì mà ghen chứ. Em về đây.” Cô bước thật nhanh, giấu đi những giọt nước mắt đang rơi. Chợt cảm thấy nhói đau trong tim, phải chăng cô đã yêu anh?

Anh đứng đó lặng lẽ nhìn theo bóng cô. Anh không biết tại sao mình lại nổi cáu. Anh thấy tim mình nhói lên, cảm giác như bị đau. Có phải anh đã yêu người con gái ấy?

Gió vẫn thổi mạnh, cuốn những chiếc lá bay, dòng người hối hả trở về nhà, tiết trời se lạnh, cảm giác cần nhau hơn bao giờ hết. Và những SMS yêu thương kia đã chấm dứt hay còn tồn tại?

Và tình yêu, có đến với những ai đùa giỡn nó?

Thật khó để nhận ra một tình yêu thật sự xung quanh sự giả dối.

Hiếu Đan

Canifornia, 11/01/2013

13. Tình Yêu Và Tham Vọng

- Mà mày không biết liêm sỉ à, cướp người yêu kẻ khác vui lắm sao?

My không hiểu, cô sững sờ, mọi người xung quanh nhìn cô ái ngại. Bất chợt, My nhớ tới lúc chiều cô với Thắng gặp nó ở khu mua sắm. My chưa bao giờ nghe Thắng kể về nó. Cô bật khóc chạy đi.

Nó - một cô gái bình thường như bao người con gái khác - cũng có ước mơ, cũng muốn thành đạt và trưởng thành. Nhìn mặt nó hiền lành, không có gì nổi trội nhưng ít ai biết được nó như thế nào. Mà nói đúng hơn là nó đã quen với sự giả tạo, cái giả tạo bắt nguồn từ đố kỵ và ganh ghét...

Nó là con thứ hai trong một gia đình bốn chị em không mấy khá giả. Vì thế ước mơ của nó là học thật giỏi và kiếm được nhiều tiền để phụ giúp ba mẹ.

Ba nó qua lại với người đàn bà khác đã nhiều năm nay, ông vẫn hay đi thâu đêm bỏ mặc mẹ con nó. Tuy có gọi ba, nhưng nó chưa bao giờ coi ông là ba.

Nó vẫn thầm trách cuộc sống, trách ông Trời đã sinh ra nó trong một gia đình đầy thiếu thốn, cả về tình cảm lẫn vật chất như thế.

Mười tám tuổi, nó lên thành phố học đại học, ai cũng thấy ở nó cái sự hiền lành và ít nói, nhưng có lẽ người ta đã lầm trước vẻ bề ngoài của nó. Nó cũng có bạn trai, nó yêu chân thành, tình yêu của nó trong sáng lắm và cũng có thể nói là rất đẹp. Nhưng rồi nó với người đó chia tay vì mỗi người

một chí hướng. Nó đau khổ lắm nhưng vẫn cứng rắn không để nước mắt rơi. Nó muốn chứng tỏ mình là một người mạnh mẽ, không lụy bất cứ thứ gì.

Nó là một con người đầy tham vọng, luôn muốn mọi người xung quanh phải khuất phục. Rồi nó cũng đề ra tiêu chuẩn chọn bạn trai, phải là một người đẹp trai, học giỏi và có tiền. Rất nhiều người để ý tới nó, nhưng nó đều từ chối... nó nhất định phải tìm được chàng trai đáp ứng đủ tiêu chuẩn của mình.

Nó ở trọ cùng với My - một cô bạn đang học chung lớp đại học. Lúc đầu hai đứa thân thiết như hình với bóng, đi đâu cũng có nhau. Sau rồi, My quen Minh - một chàng trai thành đạt và vui vẻ. Những tin nhắn, những cuộc nói chuyện của Minh và My ngày càng nhiều, kèm theo đó, nổi bật tức trong nó cũng càng lên cao. Hay là nó ghen với My? Không! Nó không hề yêu Minh. Vậy thì tại sao chứ?

My quan hệ rộng rãi, thân thiện với mọi người, cô không những xinh xắn mà còn hòa đồng, khác hẳn với nó. My rất hay nói, nói nhiều nữa là khác. Giữa My và nó luôn tồn tại một khoảng cách do chính nó tạo ra.

Rồi Minh yêu My, do Minh hay đi công tác nên hai người rất ít gặp nhau. Khi không có Minh ở bên, My cũng hay đi chơi với bạn bè cũ, họp lớp, hay cà phê tán dóc... Chỉ có một mình nó ở lại trong căn phòng nhỏ đó. Nó thầm ganh tị với My, và cái ganh tị đó không biết từ lúc nào đã trở thành căm ghét. Mỗi cử chỉ của My đều khiến nó ngứa mắt. Những lần Minh đón My đi chơi, mua đồ cho My đều khiến nó bực mình mà cứ phải tỏ ra vui vẻ...

Một lần, My đi họp lớp cũ và có một người con trai tới chờ đi. Nó nhắn tin cho Minh rằng My bắt cá hai tay.

Minh là một người hay ghen, lập tức điện thoại cho My. Lúc đó My đang nói chuyện với đám bạn nên không biết Minh gọi. Trở về, cô thấy cuộc gọi nhỡ và gọi lại cho Minh. Bên kia vừa bắt máy, My đã nhận được một tràng té tát từ Minh cho dù chưa biết đúng hay sai.

Nó như rất hả dạ khi thấy My khóc, nhếch mép cười rồi hỏi My có chuyện gì. My không trả lời, chỉ lau nước mắt...

Rồi cái kim trong bọc lâu ngày cũng lò ra, Minh không thể giấu My bất cứ chuyện gì, My biết được ai là nguyên nhân của trận cãi vã ngày hôm đó. Cô biết được bộ mặt thật của nó, và cô ghê tởm nó. Một thời gian sau đó, My nói lời chia tay với Minh, vì anh hay nhắc tới chuyện ngày hôm ấy làm cô quá mệt mỏi khi cứ mãi phải giải thích.

My quyết định chuyển đi. Có lẽ bây giờ nó không hả hê nhưng cũng không cảm thấy có lỗi với My. Nó nghĩ My đáng bị như vậy. Nó nghĩ My chỉ là người thay thế hình ảnh của nó trong Minh. Có thể nó sẽ hạnh phúc như My và hơn cả My, nếu nó chấp nhận Minh. Nhưng trong nó còn có ước vọng lấy chồng giàu, không phải để ăn bám mà là để hãnh diện. Cái tham vọng quá lớn đó không biết sẽ có kết cục như thế nào?

My đã đi, bỏ mặc nó bơ vơ giữa căn phòng. Nó và My đã từng là đôi bạn tốt, nhưng nó luôn ganh ghét và đố kỵ với My trong mọi thứ: học tập, gia đình, tình yêu...

Ngày tốt nghiệp, My hãnh diện cầm tấm bằng giỏi trên tay. Nó cũng không kém cỏi, cũng được xếp loại khá. Nhưng nó không cam tâm, nó muốn mình hơn My, nó hoàn toàn bất lực! Phải chăng My quá hoàn hảo trong mắt nó, sự hoàn hảo đó làm nó ham muốn, nhưng có được sự hoàn hảo đó thực sự không đơn giản với tính cách của nó.

Ra trường, nó thực sự có năng lực, nó xin vào một công ty xuất nhập khẩu, rồi nó cũng leo lên được chức quản lý chỉ trong hai năm. Nếu có bạn bè hỏi đang làm gì, nó sẽ tự hào nói: “Mình chỉ được làm quản lý thôi à”.

Cũng trong thời gian đó, nó có bạn trai. Đó là Thắng - Trưởng phòng kinh doanh, con trai Giám đốc. Nó bị cuốn hút bởi vẻ điển trai của anh, hơn nữa anh còn là con trai Giám đốc. Tất nhiên thân con gái, nó không chủ động tấn công anh, nhưng nó luôn cố ý làm mọi thứ để anh chú ý tới nó. Thắng bắt đầu thích nó, anh thấy nó nhiệt tình trong công việc, cách giải

quyết vấn đề của nó khiến anh rất hài lòng. Rồi hai người dần dần tìm hiểu, sau những lần cà phê, ăn tối, nó và Thắng đã yêu nhau.

Một lần, Thắng chở nó ra biển vào buổi tối, anh trao cho nó nụ hôn và quỳ xuống cầu hôn nó. Nó bất ngờ và đồng ý. Cuộc sống mà nó hằng mong ước đây sao? Một người chồng giàu có, tài giỏi và điển trai như vậy, nó cứ như đang ở trong mơ. Thắng định một năm nữa, khi ổn định công việc sẽ tổ chức đám cưới.

Bất ngờ, ba tháng sau, công ty gặp sự cố có thể không đứng vững được, ai nấy đều muốn rời bỏ. Giấc mơ của nó, sự nghiệp của nó không thể nào tan biến như thế này, nhưng nó thực sự bất lực trước hoàn cảnh. Thắng đang đau đầu vì khách hàng gọi điện đến khiếu nại ngày càng nhiều. Điều Thắng cần bây giờ là nó, cần sự quan tâm của nó, nhưng đã mấy ngày nó không đi làm, và cũng không thấy liên lạc. Thắng gọi cho nó, nó tắt máy, tới nhà thì không có ai.

Đã mấy ngày liền nó không gặp Thắng, nó sợ phải đối diện với Thắng, và không biết buông câu chia tay lúc này liệu có ổn không. Hai tuần sau, nó nhắn tin cho Thắng đề nghị gặp anh. Nó hẹn anh ở quán cà phê mà hai người hay đến. Thắng ngồi xuống:

- Anh biết em hẹn anh ra đây để làm gì rồi. Nó không nhìn Thắng.
- Ủ, vậy em không nói vòng vo nữa. Mình chia tay đi.
- Trong hai tuần nay anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh biết sẽ có ngày này. Giống như phim em nhỉ?

Nó cười:

- Cuộc sống là thế mà anh, em làm như vậy mới tồn tại được.

Nó quyết tâm sẽ tìm một người khác hơn Thắng, nó tự nhủ trên đời này còn rất nhiều người giàu có hơn Thắng.

May mắn cho gia đình Thắng, thông qua một người bạn thân, họ đã tìm được nguồn trợ vốn cho công ty. Đó là công ty mà My đang làm.

My hiện là thư ký và trợ lý giám đốc. Thắng gặp My qua nhiều lần ăn tối cùng với giám đốc đối tác. Cũng như nó, ngay từ lần đầu gặp Thắng, My cũng bị anh thu hút. Do sự cố ở công ty, nên Thắng chẳng chú ý nhiều tới My, chỉ biết lao vào công việc, với hy vọng cứu được công ty tâm huyết cả đời của gia đình mình.

Một lần, khi đang chờ taxi ở khu mua sắm, My bị giật túi xách. Vừa hay lúc đó, Thắng cũng đang ở gần, thấy người quen nên chạy theo kẻ cướp, nhưng không lấy lại được cái túi.

Sau lần đó, My và Thắng trở nên thân thiết hơn. Rồi chuyện gì tới cũng tới, tình yêu của họ bắt đầu...

Nó xin vào làm trong một công ty khác và đang cặp kè với một đại gia đã có vợ. Ông ta mua nhà cho nó, mua xe cho nó, yêu thương nó, và nó không ngần ngại đánh đổi cả đời con gái để có được những thứ mà nó muốn.

Tình cờ nó gặp My và Thắng ở khu mua sắm, bất ngờ xen lẫn cả lòng ganh ghét, nhưng nó không biết nên làm gì. Họ đi ngang qua nhau như chưa từng quen biết. Tối hôm đó, nó hẹn My uống nước, My vừa đến ngồi xuống ghế, nó đã tạt vào mặt cô một ly nước.

- Mà không biết liêm sỉ à, cướp người yêu kẻ khác vui lắm sao?

My không hiểu, cô sững sờ, mọi người xung quanh nhìn cô ái ngại. Bất chợt, My nhớ tới lúc chiều cô với Thắng gặp nó ở khu mua sắm. My chưa bao giờ nghe Thắng kể về nó. Cô bật khóc chạy đi.

My gọi cho Thắng nói chia tay.

My tắt máy nằm trong phòng. Thắng lo lắng chạy đến bên cô, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. My kể về nó, kể về mối quan hệ của cô và nó lúc trước và lý do nó đề nghị gặp cô. Thắng ôm My vào lòng:

- Hằng đã là quá khứ rồi, anh thấy không cần thiết để kể ra mối quan hệ của anh và cô ta. Anh biết cô ta yêu anh vì cái gì. Cô ta không xứng đáng với tình yêu của anh. Anh chỉ biết anh yêu em và anh cần có em.

My tin Thắng, cô ôm chặt Thắng và cảm thấy hoàn toàn ấm áp.

Nó hẹn gặp Minh ở quán cà phê, nó kể về My. Dường như Minh đã có cuộc sống mới rất tốt. Đã mấy năm rồi từ ngày chuyện đó xảy ra, Minh vẫn trách mình đã hiểu lầm My. Nó đề nghị Minh giúp nó hại My: Đó là ghép những tấm hình khóa thân của My và Minh để gửi cho Thắng. Một cái tát của Minh rơi trên mặt nó, làm nó bừng tỉnh:

- Cô hại My chưa đủ hay sao, giờ còn muốn làm gì nữa? Cô thật là một người tâm địa xấu xa. Cô mà đụng tới My một lần nào nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu! - Rồi Minh bỏ đi.

Giọt nước mắt nó rơi xuống. Lần đầu tiên nó khóc nhiều như vậy, nó không muốn giấu nước mắt làm gì nữa, nó không thể tiếp tục gắng gượng.

Rồi tin nó cập kè với lão đại gia đến tai vợ lão. Nó bị đánh ghen, nhục nhã ê chề, giờ nó còn gì nữa đâu mà mất. Nó đau đớn nghĩ về những gì mình đã làm, và tất cả cuối cùng chỉ là con số không. Nó tỉnh ngộ, muốn tìm đến cái chết, nhưng nghĩ tới mẹ, nó thật không nỡ. Nó muốn trở về ôm mẹ, chỉ mẹ mới có thể bên nó lúc này thôi.

Hai tháng sau, Thắng và My đám cưới. Nó cũng có mặt - một vị khách không mời mà đến. Ai ai cũng bất ngờ với sự xuất hiện của nó.

Nhưng lần này, nó đến là muốn chúc mừng chứ không phải để quấy rối.

Nó cầm tay Thắng và My, trao cho hai người một hộp trái tim bằng thủy tinh, bên trong có hình cô dâu, chú rể, rồi khẽ nói vào tai My: - Chúc mày trăm năm hạnh phúc, hãy tha thứ cho những gì tao đã làm My nhé. - rồi bỏ đi.

Nó không ở thành phố nữa mà về quê phụ giúp mẹ nó trồng rau, nuôi cá.

Pooh

14. Vẻ Đẹp Nhìn Từ Ống Kính

Đêm tân hôn.

Phải có ai đó lên tiếng giải thích... “Xin lỗi, em đã để mất lần đầu...”

Nói ra câu đó, tôi cũng bật khóc, thậm chí còn hồi hận gấp trăm lần khi tôi và Minh chia tay. Hà Huy tốt như vậy, tôi đã phụ anh... Hà Huy im lặng một hồi lâu, giống như đang cân nhắc thật cẩn thận, sau đó anh mới hỏi: “Là ai?”.

“Minh.”

Tôi nghĩ anh sẽ thất vọng ghê lắm, nhưng rồi anh chỉ lẳng lặng ôm lấy tôi.

Chúng tôi là bốn người bạn.

Chúng tôi biết nhau từ khi học cấp hai.

Chúng tôi chơi thân thiết khi lên cấp ba.

Chúng tôi giữ liên lạc chặt chẽ khi vào đại học.

Mọi người thường nhận định tôi và Hà Huy là một đôi, Thanh Thanh và Kiến Minh là một đôi. Chúng tôi - hai nam hai nữ - vẫn chơi với nhau như thế. Rồi thì điện thoại nói vài câu, cuối tuần sẽ rủ nhau đi ăn quán vỉa hè, khi có khó khăn sẽ đưa tay giúp đỡ. Người ta nói rằng, tình bạn là tiền đề lý tưởng cho tình yêu...

Tôi thích Kiến Minh. Cậu ấy có khuôn mặt ưa nhìn, tính cách ga lăng rất thu hút, học giỏi và gia đình khá giả, rõ ràng là mẫu con trai quá lý tưởng để yêu. Hồi học cấp hai, tôi luôn bí mật dõi mắt nhìn theo cậu ấy lúc đi

ngang sân bóng. Giống như bao nữ sinh trong trường, tôi cảm thấy Minh là hình tượng sống của “bạch mã hoàng tử”.

Tôi quý Hà Huy, người khác hoàn toàn so với Minh. Nếu Kiến Minh là gam màu xanh tươi tắn thì Hà Huy giống màu chàm. So với hai người kia, tôi quen Huy sớm nhất. Cậu ấy làm lớp phó học tập, tôi làm lớp phó văn thể mỹ, tuy người ngồi bàn đầu, người ở bàn cuối nhưng quan hệ khá tốt. Cậu ấy trầm ổn và hay giúp đỡ người khác. Tôi vẫn nhớ lúc làm vệ sinh lớp cuối năm, Hà Huy đã đoạt lấy xô nước, vô cùng trượng nghĩa mà nói rằng: “Cậu là con gái, đi quét sàn hay lau cửa sổ là được rồi!”.

Tôi vừa mến vừa ganh tị với Thanh Thanh. Cô ấy là một thiếu nữ xinh xắn, dáng người dong dỏng, cùng đôi mắt lưu ly luôn lấp lánh như ngấn nước. Thanh Thanh thích sự nổi bật, cô ấy yêu thích cái nhìn ngưỡng mộ từ người khác, bạo dạn và tự tin. Hồi học cấp hai, Thanh Thanh và tôi chưa thân nhau, cô ấy là thành viên Câu lạc bộ Tuổi Hồng - câu lạc bộ văn nghệ trong trường. Tôi rất thích nghe Thanh Thanh hát, giọng hát thật giống như tên cô ấy vậy.

Rồi mùa thi chuyển cấp căng thẳng chiếm trọn thế giới của tôi. Tôi chẳng nhớ mình thích Kiến Minh thế nào, chẳng nhớ mình mến Hà Huy ra sao, càng không rõ mình ganh tị với Thanh Thanh dường nào. Trong đầu tôi chỉ có duy nhất ý nghĩ: Phải đỗ vào trường điểm.

Cấp ba bắt đầu trong ngôi trường bố mẹ tôi kỳ vọng. Tôi gặp lại ba người bạn họ, vừa khéo cùng một lớp. Bầu cử ban cán sự mới, Thanh Thanh hiển nhiên làm lớp phó văn thể mỹ vì thành tích hoạt động văn nghệ của mình. Tôi cũng thích ca hát nhưng giọng hát bình thường, bề ngoài bình thường, không thể so với cô nàng chân dài tự tin Thanh Thanh được. Trong khoảnh khắc nào đó, tôi có ghét cô ấy, nhưng nhìn vào nụ cười thân thiết và trong sáng của bạn, tôi không thể giữ cái sự chán ghét đó quá một ngày.

Hà Huy vẫn là lớp phó học tập, Kiến Minh vẫn là ngôi sao bóng đá. Chỉ có tôi, một “thường dân” trong lớp, vẫn là có cũng được mà không có cũng thể.

Lớp Mười một, Kiến Minh và Thanh Thanh quen nhau. Đó là hệ quả tất yếu cho công sức “ghép đôi” một năm trời của chúng bạn. Tôi hòa theo đám con gái, trêu chọc mấy câu khiến Thanh Thanh đỏ mặt. Tôi tỏ ra hả hê và vui mừng lắm, nhưng đâu ai biết sau hôm đó tôi đã mất ngủ một đêm... Thật ra tôi thích Kiến Minh nhiều hơn tôi vẫn tưởng.

Bốn chúng tôi thân nhau, vì đều từ một trường cấp hai vào đây, cùng học, cùng vui và cùng quậy phá. Tôi nghĩ đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời. Tôi đứng trong hàng ngũ đông đúc cổ vũ cho Kiến Minh thi trận chung kết. Cậu ấy đá vào lưới ghi điểm chung cuộc, hai mắt sáng rỡ và vàng trán ướt đầm mồ hôi. Minh nháy căng lên, vẫy tay về phía khán giả đang hò hét. Tôi biết, cậu ấy tìm kiếm Thanh Thanh trong số đó. Dù tôi đứng cạnh cô ấy thì ánh mắt của Minh cũng không dừng lại nơi tôi một giây. Thanh - Minh, đó là đề tài bất tận trong các cuộc tán gẫu, một đôi kim đồng ngọc nữ nổi danh toàn trường.

Trong khi đó, tôi bị ghép đôi với Hà Huy. Cũng dễ hiểu thôi, bốn người bạn, khi đã có một đôi thì tất yếu sẽ có đôi thứ hai. Ấy là lúc hai người kia cần thời gian riêng tư với nhau, tôi và người còn lại không thể quấy rầy. Vậy phải làm sao? Chúng tôi nhìn họ tay trong tay đi về một hướng, cảm giác giống như bị bỏ rơi...

“Nếu đã vậy... cậu đi với mình đi!”

Hà Huy đã nói như thế, đôi mắt ẩn sau cặp kính lấp lóa những tia phản xạ. Tôi không thể biết đôi mắt kia chứa đựng những cảm xúc gì...

Sau mỗi cuộc vui, Thanh, Minh sẽ đi cùng nhau, tôi và Huy tiếp tục ngồi lại. Dần dần bốn chúng tôi cũng trở thành hai thế giới khác biệt.

Hà Huy đưa tôi đi dạo phố, giúp tôi làm bài tập, im lặng nghe tôi ba hoa chích chòe. Cũng tốt, bọn họ đã có đôi, vậy thì tôi cũng tìm một “đối tác” để chia sẻ khoảng thời gian thanh xuân ngắn ngủi này...

Tôi biết họ đã hôn nhau, cũng đã công khai quan hệ với gia đình. Người nhà Thanh, Minh đều rất thoáng. Còn tôi và Huy? Gần gũi nhất cũng chỉ là chụm đầu vào cuốn sách, một người giảng, một người nghe. Thân thiết lắm

cũng chỉ nắm tay nhau qua đường. Xe cộ Sài thành tương đối nguy hiểm. Suốt ba năm, chúng tôi đều như vậy, Thanh và Minh ngày một mặn nồng, tôi cùng Huy ngày một hòa hợp.

Đại học, bốn đứa thế là bốn trường. Minh học Kinh tế, Thanh học Luật, tôi học Tài chính. Tất cả đều là định hướng từ trước. Bất ngờ nhất là Hà Huy, cậu ấy thi vào Nhiếp ảnh. Tôi chưa từng thấy Huy chụp ảnh, quen nhau mấy năm mà chưa hề hay cậu ấy đam mê ống kính.

“Đó là vì cậu chưa từng hỏi, cũng chưa từng để ý, chưa từng quan tâm...”

Hà Huy đã nói như thế. Tôi giật mình rồi ngượng ngùng cười. Đôi mắt cậu ấy vẫn bí ẩn sau tròng kính, tôi vẫn không biết trong ấy có cảm xúc gì...

Thời gian ở bên nhau không nhiều, bốn đứa chúng tôi chỉ còn liên lạc qua điện thoại.

Vào dịp Hai mươi tháng Mười một, hay ngày lễ Giáng sinh mới tụ tập rủ nhau đi chơi, về thăm trường,... Mấy năm đại học vậy là bình an trôi qua. Minh thành người đàn ông tự tin, mạnh mẽ. Thanh thành một đóa hoa rực rỡ, kiêu hãnh. Tôi thâm lặng mà trưởng thành, và Hà Huy càng chững chạc, trầm ổn hơn lúc trước.

Ra trường, chúng tôi bước vào tuổi hai mươi hai đầy hứa hẹn. Mỗi người đều lo cho công việc của mình. Nhà Kiến Minh có một công ty xuất nhập khẩu, cậu ấy về phụ giúp việc kinh doanh. Thanh Thanh bắt đầu làm cho một văn phòng luật sư có tiếng. Tôi chạy vạy khắp nơi xin việc trong hai tháng, cuối cùng được Minh giúp đỡ, vào làm cho công ty cậu ấy, nói chung là công ăn việc làm ổn định. Chỉ có Hà Huy, cậu ấy có cuộc sống rất nghệ sĩ, đi từ Nam ra Bắc. Thỉnh thoảng tôi cũng nhìn thấy ảnh trên tạp chí, ghi chú “Nhiếp ảnh gia: Sussic-ran”.

Mỗi lần chúng tôi nói chuyện điện thoại là cậu ấy đang ở một nơi, địa điểm luôn thay đổi. Hà Huy tóm tắt cuộc sống bằng một câu đơn giản: “Tháng nào chụp được ảnh đẹp thì ăn phở, không thì gặm bánh mì”.

Không còn Hà Huy bên cạnh, tôi cũng thấy buồn nhưng mỗi ngày đều gặp Kiến Minh tôi lại nhanh chóng quên mất cậu ấy. Phòng làm việc của Minh cùng tầng với tôi, buổi trưa thường cùng ăn cơm, trò chuyện còn

nhiều hơn lúc học cấp ba. Minh và Thanh vẫn yêu nhau, có lẽ năm sau sẽ cưới. Cậu ấy hay tâm sự với tôi về Thanh, đó là chủ đề phổ biến nhất. Công việc đầu tiên, môi trường mới, thiếu kinh nghiệm, thiếu kỹ năng sống..., tôi rơi vào rắc rối mấy lần. Nghiêm trọng nhất là lần suýt làm mất một hợp đồng lớn, sau khi bị lãnh đạo khiển trách, tôi trốn vào phòng vệ sinh khóc một trận. Kiến Minh tìm được tôi, an ủi thật lâu, còn cho tôi mượn bờ vai ấm áp. Tôi biết, mình yêu anh rồi!

Yêu người yêu của bạn là một loại tội lỗi. Nó khiến ta ganh tị, nhỏ mọn, giả tạo. Ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra vô tư trước hai người, nhưng trong lòng luôn mong họ sớm tan vỡ. Con người luôn ích kỷ, tôi cũng không phải vĩ nhân...

Rồi cơ hội cũng tới. Thanh và Minh sắp kết hôn nhưng lại xảy ra tranh cãi. Nhà Minh giàu có, bố mẹ anh sợ Thanh Thanh lấy hôn nhân tranh giành gia tài, đề nghị dùng luật “Tài sản trước hôn nhân”, đại loại là tài sản không bị chia đôi nếu ly hôn. Thanh cảm thấy bản thân bị xúc phạm nên phản đối. Minh đứng giữa nghĩa và tình, vô cùng mệt mỏi.

Vào lúc anh cùng Thanh quyết định chia tay, tôi mới liễu lĩnh thổ lộ. Minh phản ứng khá điềm tĩnh khiến tôi nôn nao. Gần mười năm, cuối cùng thì tôi cũng có thể nói yêu anh. Kiến Minh đề nghị “thử”, dĩ nhiên tôi đồng ý.

Chúng tôi tiến lên quan hệ nam nữ. Sau một tuần đã hôn, sau hai tháng đã thân mật. Tôi cho người ấy nụ hôn đầu đời và lần đầu con gái. Đó là tình yêu tôi ấp ủ từ thuở “còn thơ”, vì quá trông mong mà thành vồ vập, vội vã và cầu thả. Tôi đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ, nhưng rồi sau ba tháng qua lại, anh nói rằng: “Thật xin lỗi, anh không quên được Thanh Thanh”. Tôi không tài nào hiểu được tại sao như thế, chẳng phải chúng tôi đã đi tới mức cuối cùng rồi sao? Tôi muốn anh chịu trách nhiệm, nhưng Kiến Minh bắt bẻ rằng chính tôi đã đồng ý “thử”.

Sau khi “thử”, anh biết mình vẫn yêu Thanh Thanh, tôi không có quyền đòi hỏi ở anh điều gì.

Có lẽ tôi ngu, tôi khờ. Bởi vì yêu nên tôi không mấy may suy tính. Tôi cảm lạnh nhìn họ quay lại với nhau. Cái gọi là “tiểu biệt thăng tân hôn”, bọn họ nhanh chóng bắt kịp những mặn nồng lúc mới quen và nhanh chóng kết hôn.

Hôn lễ vào tháng Ba, tháng Hai, Hà Huy trở về Sài Gòn. Câu đầu tiên cậu ấy nói với tôi: “Thủy Tiên, có chuyện gì à?”. Không biết vì sao Hà Huy lại hỏi thế, tôi đã đón cậu ấy bằng một nụ cười kia mà? Hà Huy rất tinh ý, có lẽ cậu ấy nhìn ra được vẻ suy sụp của tôi. Tôi cười lắc đầu và Huy không hỏi nữa. Đám cưới, tôi vờ bệnh, nhờ Huy gửi hộ phong bì, rồi gọi điện cho Thanh Thanh nói vài câu chúc mừng qua loa và xin lỗi vì không thể tới.

Tiệc tối hôm đó bắt đầu vào bảy giờ. Bảy giờ ba mươi, Hà Huy tới nhà tôi. Tôi thấy cậu ấy đứng trong sân mà ngạc nhiên đến ngây người. Cách nhau cánh cửa rào, Huy nói: “Cậu yêu Kiến Minh”. Không phải hỏi mà là khẳng định. Phải, tôi yêu Minh, yêu gốc ghếch, yêu đại khờ. Buổi tối hôm đó rất đặc biệt. Tôi đứng trong này rơi nước mắt. Huy đứng ngoài kia giơ tay qua song sắt, lau từng giọt lệ...

Sau ngày đó Huy không đi nữa, ở lại Sài Gòn, mở một hiệu ảnh. Chúng tôi lại như ngày trước, bốn con người có hai thế giới. Không còn những cuộc tụ tập. Thanh, Minh có mái nhà riêng, tôi và Huy cũng có cuộc sống riêng. Tôi thôi việc ở chỗ Minh, làm cho một công ty nhỏ khác, lương ít hơn nhưng việc cũng nhẹ nhàng hơn, quan trọng là không phải đụng mặt. Tôi cảm giác mọi chuyện lại quay về năm năm trước, khi bọn họ nắm tay nhau rời đi, tôi vẫn có Hà Huy bên cạnh...

“Cậu nên ăn nhiều hơn, người gầy như con khô mực rồi!”

“Cậu đừng ru rú trong nhà, ra ngoài tắm nắng đi!”

“Cậu đừng nghe mấy bài nhạc nào nề này, nghe nhạc Âu Mỹ ấy!”

...

Rồi một ngày Hà Huy tự nhiên đổi cách xưng hô.

“Thủy Tiên, em đi với anh đi!”

Giống như năm đó, Huy nói: “Nếu vậy... cậu đi với mình đi”.

Chúng tôi yêu nhau nhẹ nhàng, như gió thổi mây bay. Nhưng tôi không còn nhiệt tình và cảm xúc mãnh liệt như với Kiến Minh. Tôi luôn tự hỏi, mình có thực sự yêu Hà Huy không?

Anh từng chút một xâm nhập vào cuộc sống của tôi. Anh cùng tôi về quê thăm bố mẹ, rất chu đáo mua quà tặng ông bà, xắn tay áo giúp chú Hai bắt cá, hoàn toàn hòa nhập với gia đình tôi. Bố mẹ mến anh vì sự thật thà, trung hậu. Ông bà mến anh vì tính siêng năng chịu khó. Họ hàng quý anh vì thái độ gần gũi, cởi mở.

Năm 2009, chúng tôi quyết định kết hôn. Lần này Thanh và Minh cùng tới dự. Tôi vẫn thấy đau ở ngực khi thấy họ cùng nhau, nhưng rồi cánh tay của chồng siết lấy eo tôi, khiến tôi nhìn anh. Tự nhiên trong tôi xuất hiện thứ cảm giác “rồi mọi chuyện sẽ ổn”.

Đêm tân hôn, tôi lưỡng lự không tài nào nói được. Tôi không còn là gái trinh, liệu anh có ghét bỏ không? Sau lễ cưới mệt mỏi, tôi nằm trong vòng tay ấm áp mà không ngủ được. Hà Huy cũng không ngủ.

Đêm.

Yên tĩnh. Hoang mang.

Phải có ai đó lên tiếng giải thích... “Xin lỗi, em đã để mất lần đầu...”

Nói ra câu đó, tôi cũng bật khóc, thậm chí còn hối hận gấp trăm lần khi tôi và Minh chia tay.

Hà Huy tốt như vậy, tôi đã phụ anh... Hà Huy im lặng một hồi lâu, giống như đang cân nhắc thật cẩn thận, sau đó anh mới hỏi: “Là ai?”. “Minh.”

Tôi nghĩ anh sẽ thất vọng ghê lắm, nhưng rồi anh chỉ lẳng lặng ôm lấy tôi.

“Về sau... luôn luôn là anh. Như thế đủ rồi!”

Nói vậy nhưng tôi biết anh buồn. Mấy đêm liên đều mất ngủ, một tháng trời anh không chạm vào tôi, chỉ đơn giản là nằm chung giường. Cuộc sống của đôi vợ chồng son nhạt nhẽo như nước giếng, tôi thấy mệt mỏi và bất lực, rồi một đêm chịu không nổi mà quay mặt vào tường khóc một mình.

Tôi nghĩ anh ngủ rồi, nhưng hóa ra không phải vậy. Anh lay vai tôi nghi hoặc hỏi: “Em khóc à?”.

“Buông ra, không phải anh chán tôi rồi sao?” Hà Huy lập tức vòng tay kéo cả người tôi vào lòng anh, hôn lên mỗi giọt nước mắt.

“Anh yêu em, Thủy Tiên. Anh chỉ giận chính mình... vì đã rời đi lâu như vậy, để em sa vào tay thằng khốn đó!”

Hà Huy là một người lịch thiệp, lần đầu tôi nghe hai chữ “thằng khốn” từ miệng anh thốt ra.

Sau lần đó Huy không thờ ơ nữa, từng tắc để tôi biết tình cảm của anh, rồi từng chút đem cuộc sống quay về quỹ đạo bình yên và hạnh phúc.

Mọi chuyện tưởng như cứ vậy trôi qua, ai ngờ lại xảy ra biến cố. Thanh Thanh bị vô sinh, gia đình chồng vô cùng bất mãn. Tôi không rõ bọn họ có hạnh phúc không, nhưng nghe nói tính tình không hợp nhau. Lạ chưa? Yêu từ cấp ba đến giờ, hơn chục năm rồi mới phát hiện tính cách không hợp. Thanh và Minh đều là người có lòng tự trọng lớn, bọn họ quá toàn diện, quá hoàn hảo và quá đẹp đôi. Đi tới đâu cũng như mang theo ánh đèn flash. Chính vì thế mà mỗi khi tranh chấp, không ai muốn yếu thế. Câu cửa miệng của Thanh Thanh là “Anh đừng tưởng anh bỏ tôi thì tôi không tìm được người đàn ông nào tốt hơn anh!”. Câu cửa miệng của Kiến Minh là “Với gia thế của tôi chẳng lẽ không cưới được người vợ tốt hơn cô?”.

Chẳng hiểu họ quan niệm thế nào là “tốt”. Hai con người đẹp đẽ và giỏi giang như thế, hóa ra chưa đủ thỏa yêu cầu của nhau sao?

Nhìn lại tôi và Huy. Một ngôi nhà phố bình thường, hai chiếc xe máy bình thường, một hiệu ảnh làm ăn khá khá. Chỉ vậy thôi nhưng rất ít cãi nhau. Phần lớn đều do anh dùng “cách riêng” hòa giải mọi mâu thuẫn. “Cách riêng” gì? Có thể là một nụ hôn khi tôi giận dữ, một cái ôm thật chặt khi tôi cáu gắt, hoặc đơn giản là anh đứng im cho tôi trút giận. Tôi không có sức đề kháng với những hành động đó, lòng vòng thế nào rồi cũng bị anh thuyết phục.

Năm 2010, Thanh và Minh ly hôn. Tôi và Huy dự định có con.

Vào một ngày hè oi bức, tôi cùng hai đồng nghiệp đến công ty Minh bàn giao hợp đồng. Trong kinh doanh, khó tránh khỏi có lúc hợp tác với nhau, Minh mời cơm, tôi cũng bình thản gật đầu. Khi đó Minh và Thanh đã ly dị được nửa năm. Bữa ăn hữu nghị vui vẻ, Minh đưa tôi về bằng ô tô của anh. Trên đường đi, đột nhiên anh nói: “Ngày xưa... biết vậy anh đã chọn em”.

Tôi quay đầu nhìn Kiến Minh. Anh mặc vét, thắt cà vạt, đính đạc cầm vô lăng, bảnh bao như diễn viên màn ảnh. Một người như thế mà lại muốn “chọn tôi”?

“Không đâu, anh sẽ không bao giờ, vì anh đâu hiểu thế nào là hạnh phúc chân chính, em từng thích anh nhưng bây giờ em chỉ yêu chồng.”

Không khí ngột ngạt tới khi về nhà. Lúc tôi sắp mở cửa đi ra, đột nhiên Minh kéo lại, điên cuồng hôn. Tôi giãy giụa rồi đập túi xách vào đầu Minh.

“Thủy Tiên, em vốn là của anh, lần đầu của em đã dành cho anh!”

Tôi nhảy ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại và chỉ vào mặt anh ta: “Hà Huy nói đúng, anh là thằng khốn!”.

Tối đó chồng về muộn, còn uống say. Tôi bức bối lôi anh lên giường. Hà Huy là thanh niên gương mẫu, không hút thuốc, không rượu chè, xã giao cũng chỉ uống vừa phải cho có lệ. Nhưng tối đó anh say thật. Tôi phải hầu hạ đức ông chồng “hư hỏng”, cởi giày, cởi tất, cởi áo, lau mặt,... Thật ra vừa bức lại vừa thương, người làm vợ vốn có những bốn phận “đáng yêu” như thế. Hà Huy say, theo bản năng kéo tôi vào lòng, anh bắt đầu làm nhảm.

“Thủy Tiên, em có yêu anh không? Sao em chưa bao giờ nói yêu anh? Hồi lớp Chín em rất ngốc, làm vệ sinh lớp toàn để bọn nó sai đi xách nước. Tay em nhỏ như vậy, làm sao xách nổi? Lên lớp Mười một, anh đã biết em thích Kiến Minh, mắt em nhìn nó không giống như nhìn anh. Nó có gì tốt, anh có thể yêu em nhiều hơn nó. Lên đại học, anh không còn thì giờ bên cạnh em nữa, tốt nghiệp lại bị cái đam mê lô lới kéo, khiến anh đi từ Nam chí Bắc. Lúc quay về mới biết anh bỏ lỡ em rồi... Lẽ ra anh phải chủ động từ sớm, khiến em quên thằng đó đi. Anh quá ngu nên mới chọn chờ đợi. May

là cuối cùng vẫn cứu vãn được, may là nó lấy Thanh Thanh... may là em chịu lấy anh... Thủy Tiên, em vẫn yêu nó sao? Không được! Anh không cho phép! Em có thể vì nó cho đi mọi cái đầu tiên, nhưng về sau chỉ được cho anh. Anh là chồng em, tuy anh không tiền, không tài, nhưng anh có thời gian. Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm... thời gian đều cho em hết, đến khi hai ta chết già. Em không thể yêu một người như thế sao?”

Hà Huy nói nhiều lắm, cảm rằm suốt đêm, ôm tôi suốt đêm. Thật ra cuộc đời không dài, người ta thường chạy theo những thứ rực rỡ mà bỏ quên những thứ đáng giá khác. Hà Huy là gam màu chàm, đậm bạc, ấm áp. Tôi không đòi hỏi gì hơn một người bạn đời như vậy...

Năm 2011, song hỷ lâm môn. Tôi có thai con trai đầu lòng, Hà Huy đoạt giải nhì Nhiếp ảnh thành phố. Bộ ảnh mười lăm tấm, tên gọi “Mái nhà”. Khi được phỏng vấn, anh đã nói với nhà báo: “Nghệ danh của tôi là Sussic-ran. Nếu các bạn viết ngược lại sẽ là Narcissus, tiếng Anh có nghĩa là hoa thủy tiên. Tôi bắt đầu theo đuổi Nhiếp ảnh vào năm mười bảy tuổi. Có một cô gái đã nói rằng cô ấy không ‘ăn ảnh’, lúc nào chụp hình cũng rất xấu. Tôi lại nghĩ ảnh đẹp phải là do người cầm ống kính. Quả không sai, nếu rảnh, mời các bạn tới thăm, tôi có gần một nghìn tấm hình chụp cô ấy, chứng minh cho bạn thấy, Nhiếp ảnh gia giỏi sẽ luôn chụp được vẻ đẹp trong cái bình thường!”.

Và người con gái trong ống kính Hà Huy mang vẻ đẹp mà chỉ có anh mới ghi lại được...

Một nghìn tấm ảnh.

Nữ sinh cấp ba trong tà áo dài trắng.

Cô sinh viên mỉm cười ôm bó hoa, đội mũ tốt nghiệp.

Người phụ nữ trong bộ váy công sở thanh lịch. Người vợ đeo tạp dề loay hoay trong bếp. Người mẹ yêu chiều bế đứa con sơ sinh trong lòng.

...

Mỗi khoảnh khắc, mỗi phút, mỗi giây..., tôi biết sẽ có một người dùng ống kính để nói rằng, trong mắt anh tôi luôn có cái đẹp tiềm ẩn và cũng chỉ anh mới nhìn ra vẻ đẹp đó!

Bạn đã tìm thấy Nhiếp ảnh gia của riêng mình chưa? Đừng tìm kiếm đâu xa, đừng trông chờ vào sự hoa lệ. Người đó có thể lặng thầm ở ngay bên cạnh bạn, có thể là gam màu chàm bình dị và đơn sơ.

Nhưng khi bạn cần một bờ vai, cần một điểm tựa, anh ấy sẽ mãi mãi là bến bờ bình yên và hạnh phúc...

Hoa Ban

15. Vì Có Một Người Khiến Em Không Thể Yêu Anh...

Anh ấy, mãi mãi chẳng bằng anh. Anh ấy sẽ quên tặng hoa mỗi khi em giận hờn, cũng không vượt đường xa gặp em khi trời đã vào đông. Sẽ không có ánh nến nào trong ngày sinh nhật em, trong tay anh ấy thiếu những cánh hồng. Em đôi lần vờ như trách móc, ấy vậy mà anh ấy vẫn quên.

Em luôn kết thúc câu tựa đề bằng dấu ba chấm. Không phải để ý niệm lửng lơ như không thừa nhận. Mà vì điều đó đã chắc chắn tới mức muốn nổi dài dư âm thật vô tận.

... Và không muốn dừng lại.

Tình yêu không đơn giản như lời anh nói đã yêu em, không tự nhiên như một cái nắm tay trên phố vội. Tình yêu mơ hồ như em, mỉm cười, lắc đầu và bỏ lại anh với những yêu thương chưa kịp gọi tên.

Có người đợi em ở nơi đó,

... Nơi đó là trái tim em,

... Trái tim dễ loạn nhịp, dễ lãng quên,

Nhưng đã ghi dấu lại, vì người ấy, em không thể yêu anh!

Có thể anh nói đừng so sánh hai người bằng sự lãng mạn. Anh ấy, mãi mãi chẳng bằng anh. Anh ấy sẽ quên tặng hoa mỗi khi em giận hờn, cũng không vượt đường xa gặp em khi trời đã vào đông. Sẽ không có ánh nến

nào trong ngày sinh nhật em, trong tay anh ấy thiếu những cánh hồng. Em đôi lần vờ như trách móc, ấy vậy mà anh ấy vẫn quên.

Nhưng anh có biết anh ấy mỗi ngày đều đưa đón em đi học, dù chúng em ở hai đầu thành phố. Mỗi khi em thèm một cây kem lúc nắng nóng, muốn shopping giữa ngày mưa tầm tã, anh ấy chưa bao giờ từ chối. Anh ấy không làm được những điều to tát, nhưng luôn ở đây, mỗi khi em cần. Bởi em vẫn vờ ngủ gật trên xe để anh ấy lặng lẽ nắm bàn tay em đang buông lỏng, siết chặt. Bởi em thích nhìn anh ấy bằng đôi mắt mở to, ngắm khuôn miệng cười hiền và anh ấy sẽ hôn em thật nhẹ nhàng.

Anh ấy không hề nhỏ nhen. Dù anh ấy đã từng làm những điều khiến trái tim em thất vọng, khiến mỗi đêm em đều dằn vặt, đều oán trách tình yêu dở dang này. Nhưng cả khi anh ấy muốn rời xa em, anh ấy vẫn giữ những file ảnh đầy bóng hình em, vẫn giăng lấy từ tay em chiếc áo em đã tặng. Em đã nghĩ hã anh ấy chả cần đến nó. Em đã nghĩ thà tự mình xóa bỏ còn hơn để anh ấy, bằng ngày mai của anh ấy quên đi em.

Nhưng anh ấy đã nói: “Anh không muốn quên em”.

Đó là điều duy nhất em tin, điều duy nhất còn ở lại sau những gì đổ vỡ. Em vẫn sẽ ở lại đây, một mình chờ đợi anh ấy.

Tình yêu mơ hồ như em, mỉm cười, quay đi nhưng không thể bước tiếp được.

Bởi anh ấy là người bao dung với em. Bởi anh ấy đã yêu nhiều hơn em rất nhiều. Khi em đông dài với người con trai khác, anh ấy vẫn chờ đợi. Ngay cả việc đưa em tới chơi cùng người yêu cũ, chọn quà cho người yêu cũ..., những điều người khác mĩa mai, nhưng anh ấy vẫn làm, không quản ngại khó khăn. Em có vô số những đứa bạn khác giới, em khoác vai bá cổ trong cuộc vui có mặt anh ấy. Anh ấy không nói gì.

Kể đến đây chắc anh sẽ chê anh ấy không bình thường. Không phải đâu, anh ấy khôn lắm. Ở chỗ đông người, anh ấy siết tay em rất chặt, “Đây là người yêu tao”, anh ấy đã thể hiện như thế đấy. Có người rủ em đi chơi, anh ấy nhăn lại, rất nhẹ nhàng, nhưng mấy người đó, sau này không còn dám quay lại.

Anh à, chúng mình quen nhau chưa lâu. Những tật xấu của em, ngày hôm nay, anh thấy chúng đáng yêu. Anh vẫn cười khi em luôn quên tắt xi nhan, khi em vẫn nghĩ một đô chỉ bằng mười bốn nghìn, và cái cách em chu mỏ khi bực tức. Nhưng anh ấy thì khác. Anh ấy không ngại nói em phải sửa đi. Khi em vừa bước vào cửa, anh ấy lại cúi xuống xếp dép lên giá, khi em chuẩn bị thò chân bật quạt, anh ấy sẽ nhanh tay hơn. Mỗi lúc em đứng lên, anh ấy lại nhắc: “Nhìn ngăn bàn đi em, điện thoại đâu em, còn quên gì không...”.

Em đã vài lần bù lu bù loa, anh ấy chưa bao giờ đánh em.

Bạn bè anh ấy có người không thích em.

Em cũng từng cong cớn nói em chả sợ, chả quan tâm. Em đã vênh lên như thế tới khi anh ấy cười, anh ấy kể chuyện, anh ấy nói với em những lời rất chân thành. Những điều thật đơn giản nhưng em đã khóc đấy, và em đã hứa sẽ yêu thương gia đình, bạn bè của anh ấy như những người thương yêu của mình. Em chẳng nỡ làm anh ấy buồn, dù em ngang bướng và cố chấp lắm.

Anh à, em ngày hôm nay, người mà anh đã nói tốt đẹp đến mức khiến anh rung động, trước khi gặp anh ấy, đã xấu xí biết bao...

Anh ấy chưa bao giờ dạy em, chỉ dùng năm tháng yêu thương khiến em thay đổi.

Và em sẽ đợi, như anh ấy đã từng đợi em. Những điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời của anh ấy, em muốn tự mình mang đến.

Em không nhường cho ai khác được, thật đấy!

Vì anh ấy, em không thể yêu ai khác nữa!

Giày Đỏ

Table of Contents

[Hai Mặt Của Thời Gian](#)

[Chia Tay Và Quay Lại](#)

[Em Chết Rồi!](#)

[Em Tiễn Anh Đi](#)

[Giá Như...](#)

[Giấc Mơ Ngày Cũ Đi Qua](#)

[Hai Người Vợ Hờ](#)

[Lặng Lẽ Tình Thừa](#)

[Một Chuyện Tình Rất Nhạt!](#)

[Thời Gian](#)

[Thu Không Anh](#)

[Tình Yêu Có Đến?](#)

[Tình Yêu Và Tham Vọng](#)

[Vẻ Đẹp Nhìn Từ Ống Kính](#)

[Vì Có Một Người Khiến Em Không Thể Yêu Anh...](#)